

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

МЕРИ ХИГИНС КЛАРК

МИСТЕРИОЗНОТО ПЪТУВАНЕ НА ЕДИН ЕГОИСТ!

ГРЕШНИКЪТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Мери Хигинс Кларк, Керъл Хигинс
Кларк

Грешникът

Посвещаваме на жертвите от трагедията, сполетяла ни на 11 септември 2001 година, на роднините и приятелите, които са ги обичали, и на спасителите, изложили на опасност живота си, за да им помогнат.

Няма нищо по-неприятно от това да слушаш как се готви голямо празненство, на което не си поканен. „Още по-неприятно е, ако празненството е в рая“, помисли Стърлинг Брукс. По земното летоброене го държаха в небесната чакалня пред райските двери вече цели четирийсет и шест години. Сега той чуваше небесния хор, който репетираше за началото на Бъдни вечер.

– „Чуй, ангелите възвестяват...“

Стърлинг въздъхна. Винаги бе обичал тази песен. Размърда се на мястото си и се огледа. Седалките открай докрай бяха запълнени с хора, всички чакаха да се явят пред Небесния съвет и да отговарят за онова, което са извършили или не са извършили приживе, та после да бъдат допуснати в рая.

Стърлинг бе чакал най-дълго. Чувстваше се като малчуган, чиято майка е забравила да го прибере от училище. Общо взето, се държеше, ала напоследък оклюмваше все повече. През годините покрай мястото му до прозореца се бяха извървили доста негови познати от земния живот, поели по пътя към небето. Случваше се Стърлинг да се стъписа и подразни, че някои изобщо не се заседяват в небесната чакалня. Дори онзи тип, дето навремето укриваше данъци и послъгваше, че е бил на голф, блажено се пронесе към моста, отделящ небесната чакалня от райските двери.

Ала най-сломен Стърлинг бе при вида на Ани. Някъде преди половин месец жената, която беше обичал, но не се бе оженил за нея и беше разигравал, мина покрай него, все така младичка и хубава, както при първата им среща. Стърлинг се завтече към гише „Информация“ и попита за Ани Мансфийлд, душата, току-що прелетяла покрай прозореца. Ангелът провери в компютъра и вдигна вежди.

– Издъхнала е преди няколко минути на осемдесет и седмия си рожден ден. Докато духала свещичките, ѝ призляло. Животът ѝ може да служи за пример на всички. Каква щедра, всеотдайна, грижовна, преизпълнена с обич жена!

– А омъжвала ли се е някога? – полюбопитства Стърлинг.

Точно като продавач на билети на летището, който се опитва да намери потвърждението на резервация, ангелът натисна няколко клавиша и премести курсора, сетне се свъси.

– Дълго е била сгодена за някакъв непрокопсаник, който само ѝ е губил времето, после, след внезапната му смърт, е страдала неописуемо. Някой го фраснал с топка за голф по главата. – Ангелът пак натисна курсора и погледна Стърлинг. – О, прощавайте. Това сте вие.

Стърлинг се върна посърнал на мястото си. Оттогава честичко се замисляше. Волно-неволю, трябваше да си признае, че през петдесет и едната години земен живот винаги е гледал да увърта и да минава метър, никога не е поемал отговорност, вечно се е измъквал от всичко обременително и неприятно. Нямахме как да не признае поне пред себе си, че е следвал девиза на Скарлет О'Хара: „За това ще помисля утре.“

Не се сещаше да се е притеснявал, освен докато чакаше да му съобщят дали са го приели в университета „Браун“. Всичките му приятели бяха получили дебели пликове от колежите, които си бяха харесали: поздравяваха ги с „добре дошли“ в студентската общност и ги приканваха час по-скоро да платят таксата. До началото на семестъра оставаха броени дни, когато най-сетне и на Стърлинг му се обадиха по телефона от „Браун“, за да потвърдят, че е приет. Това сложи край на най-дългите четири и половина месеца в живота му.

Знаеше, че макар и да е благословен с остър ум и всеотдайни качества като спортист, са го приели единствено защото в гимназията се е изхитрявал вечно да минава между капките.

Скова го вледеняващ страх. Най-сетне бе влязъл в университета, за който си беше мечтал, но дали и тук, на небето, щеше да има такъв късмет? Вече беше убеден, че така и няма да попадне в рая. Беше напомнил на ангела пред вратата на Небесния съвет, че някои, дошли много след него, са го прередили – да не би случайно него да са го пропуснали? Ангелът му отвърна любезно, ала твърдо да се връщал на мястото си.

На Стърлинг му се искаше много да кара Бъдни вечер в рая. Беше изумен от изражението върху лицата на хората, минали край прозореца и съгледали пред себе си отворените двери. Сега там беше и Ани.

Ангелът пред вратата направи знак, за да привлече вниманието на всички.

– Имам радостна вест. Получавате коледна амнистия. Няма да се явявате пред Небесния съвет. Минете през изхода вдясно и ще се озовете право на моста за рая. Застанете на опашка и си чакайте спокойно реда, ще ви викам по име... Уолтър Къмингс...

Уолтър – деветдесетгодишен дядка с напета походка, който седеше няколко реда по-напред, скочи и удари токове.

– Алилуя! – провикна се и се завтече към предния край на помещението.

– Казах, спокойно – схока го донейде примирено ангелът. – Въпреки че не ви виня – прошепна той и повика следващия по име: – Тито Ортиз...

Тито възкликна радостно и се стрелна по пътеката между редовете подир Уолтър.

– Джаки Милс, Денис Пайнс, Вероника Мърфи, Шарлот Грийн, Паскуале Д'Амато, Уинтроп Лойд трети, Чарли Потърс, Яков Вайс, Тен Айк Елмендорф...

Ангелът чете имената в списъка, докато седалките се опразниха, после сгъна листа хартия.

В помещението беше останал единствен Стърлинг. В очите му избиха сълзи. Небесната чакалня му се стори самотна като огромна празна пещера. „Явно съм бил непоносим – рече си той. – Както личи, никога няма да се озова в рая.“

Ангелът остави списъка и се запъти към него. „Майко мила! – помисли трескаво Стърлинг. – Ще вземе да ме прати на другото място.“ За пръв път осъзна какво е да си напълно безпомощен и отчаян.

– Стърлинг Брукс – подхвана ангелът. – Трябва да се явите на извънредно заседание на Небесния съвет. Елате с мен, ако обичате.

В сърцето му трепна надежда. Дали все пак нямаше да му провърви? Той се изправи, опъна се като струнка и тръгна след ангела към вратата. Ангелът му прошепна състрадателно:

– Успех!

Сетне отвори вратата и бутна Стърлинг вътре.

Помещението не беше голямо. Беше окъпано в прелестна приглушена светлина, каквато Стърлинг виждаше за пръв път. През огромния прозорец от пода до тавана се откриваше невероятна гледка към райските порти и той разбра, че светлината се отразява в тях.

С лице към него на дългата маса седяха четирима мъже и четири жени. От ореолите, блеснали около главите им, Стърлинг начаса схвана, че всички до един са светии, които обаче не бе виждал върху стъклопосите по катедралите, където бе ходил по време на отпуск. Бяха облечени най-различно: кой в библейски мантии, кой в дрехи, каквито са се носели през двайсети век. По интуиция, каквато сега притежаваше, Стърлинг разбра, че всеки е облечен според модата на времето, в което е живял. Заседанието беше открито от мъжа в края – свъсен монах.

– Седни, Стърлинг. Искаме да изясним нещо с теб.

Стърлинг се подчини, усетил, че всички очи са вперени в него.

Една от жените – беше издокарана в изискана вечерна рокля от червено кадифе и носеше на главата си корона, му рече с отработен глас:

– Добре си си поживял, а, Стърлинг?

„Както гледам, и ти“, му беше на устата да каже, но се сдържа.

Само кимна смирено.

– Да, драга ми госпожо.

Монахът го изгледа под вежди.

– Тежка е царската корона! Нейно Величество е направила на поданиците си много добрини.

„Божичко, четат ми мислите“, сепна се Стърлинг и се разтрепера като листо.

– А ти никога не си се престаравал заради другите – допълни царицата.

– И си се отнасял зле с приятелите си – добави облеченият като пастир мъж – вторият отдясно.

– Нападателно въл – заяви младичък матадор и махна конеца по ръба на червеното си наметало.

– Какво означава това? – стъписа се Стърлинг.

– О, прощавай! Изразът е влязъл в употреба вече след теб. Но сега е много разпространен, повярвай.

– Обхваща какви ли не грехове – промърмори красавицата, която според Стърлинг приличаше на Покахонтас от картинките.

– Нападателен ли? – учуди се Стърлинг. – Никога не съм си изпуснал нервите. Нито веднъж.

– Нападателно въл означава друго. Наранявал си околните, като не си правил едно или друго. И като си давал обещания, които не си смятал да изпълняваш.

– Бил си егоист – намеси се и монахинята с благото лице в края. – Бил си добър адвокат, специалист по недвижимите имоти, помагал си на свръхбогатите, ако е възникнал някой дребен проблем, ала никога не си защитавал със знанията си клетите бедняци, несправедливо изгубили дома си или ипотеката на своето магазинче. И не само това: и да си решил от дъжд на вятър да помогнеш на някого, после си се отмятал – поклати тя глава. – Предпочитал си да си гледаш спокойствието.

– Точно като хората, които, почне ли корабът да потъва, се мятат първи на спасителната лодка – тросна се светецът в униформа на английски адмирал. – Отрепка си си, ей Богу! Да си помагал някога на старица да прекоси улицата?

– Не съм срещал старица, която да се нуждае от помощ.

– Ами да, там е работата! – викнаха всички в хор. – Самодоволен егоист, който изобщо не е забелязвал какво става наоколо.

– Съжалявам – рече смирено Стърлинг. – Мислех, че общо взето, съм свестен човек. Не съм искал да наранявам никого. Може ли да

поправя с нещо грешката си?

Членовете на Небесния съвет се спогледаха.

– Не съм чак толкова лош! – викна Стърлинг и посочи чакалнята. – Чакам там отдавна и съм разговарял с доста души. Сред тях нямаше светци! Между другото, мярнах един, който си укриваше данъците, пък отиде право в рая. Сигурно се е промушил между капките!

Всички прихнаха.

– Точно така. Тогава бяхме в почивка. От друга страна обаче, въпросният човек е дал доста пари за благотворителни цели.

– Ами голфът? – подвикна Стърлинг. – Непрекъснато лъжеше в резултата. Аз никога не съм правил така. По главата ме удари топка за голф. На смъртния си одър простих на онзи, дето я запрати по мен. Не всеки ще прояви такова великодушие.

Светиите загледаха как мислите на Стърлинг се изпълват с образите на хората, които е подвел през своя живот. Ани. Беше толкова самовлюбен, че не се ожени за нея, макар че през цялото време ѝ даваше надежди, понеже не искаше да я губи. След като Стърлинг почина, вече ѝ бе твърде късно да създава семейство, за каквото винаги си беше мечтала. А сега Ани беше в рая. Той би дал всичко, само и само да я види отново.

Чувстваше се сломен. Трябваше на всяка цена да узнае съдбата си.

– Ще отида ли някога в рая? – викна той. – Кажете, де!

– И таз добра, да питаш такива неща! – отвърна монахът. – Обсъдихме твоя случай и решихме, че си много подходящ за един експеримент, който обмисляме от известно време.

Стърлинг наостри уши. Не всичко беше загубено.

– Обичам експериментите! – възкликна разпалено. – Тъкмо човек като за вас. Дайте да опитаме. Кога почваме?

Усети се, че говори като негодник.

– Успокой се, Стърлинг, и ни изслушай. Пращаме те обратно на земята. Намери човек, изпаднал в затруднение, и му помогни.

– Ще ме пращате обратно на земята ли? – не повярва Стърлинг.

Осмината кимнаха като по знак.

– И колко ще остана там?

– Докато помогнеш на човека.

– Това означава ли, че ако се справя, ще ми бъде разрешено да отида в рая? Искане ми се да посрещна там Коледа.

Насъбралите се го погледнаха развеселени.

– Не бързай толкова – рече му монахът. – Както се изразяват сега

на земята, има доста да побъхташ, докато получиш постоянен достъп до светите двери. Но ако до Бъдни вечер се справиш с първата задача, може и да получиш пропуск на временен посетител за срок от двацет и четири часа.

Стърлинг пак се умърлуши. „Карай, от мен да мине – помисли си той. – Всяко дълго пътешествие започва с малка стъпка.“

– Добре е да го запомниш – предупреди царицата.

Стърлинг примига – беше му изхвърчало от главата, че тези тук умеят да четат мисли.

– Това е част от експеримента. Трябва да се научиш да предугаждаш нуждите на хората и да мислиш за тях – заръча му младичка негърка в престилка на медицинска сестра.

– Мога ли да разчитам на помощ? Например да се посъветвам с някого, ако не знам какво да правя? Ще се постарая да свърша работата както трябва.

„Пак бръщолева глупости“, рече си той.

– По всяко време си в правото си да поискаш от нас консултация – увери го адмиралът.

– Кога започвам?

Монахът натисна едно копче върху масата.

– Още сега.

Стърлинг усети, че под нозете му зейва процеп. След миг вече се носеше покрай звездите, около луната, през облаците, сетне, не щеш ли, се стрелна покрай висока, ярко осветена коледна елха. Докосна с нозе земята.

– Божичко! – ахна той. – Намирам се в Рокфелеровия център!

* * *

Черната коса на Мариса се спускаше на буен водопад по раменете ѝ, докато тя кръжеше по ледената пързалка в Рокфелеровия център. Едва тригодишна бе започнала да взима уроци по фигурно пързаяне. Сега беше на седем години, пързаяше се с лекотата, с която дишаше, и напоследък единствено това попригъпяваше болката, сковала гърдите ѝ и заседнала на гърлото ѝ като тежка буца.

Музиката се смени с по-бавна – валс, и без дори да се замисля, миченцето влезе в такт с нея. За миг си представи, че е с баща си. Почти усети дланта му, стиснала ръцете ѝ, дори сякаш зърна баба си Нор-Нор, която ѝ се усмихваше.

После се сети, че всъщност не иска да се пързая с баща си, не иска дори да говори и с него, и с баба си. Бяха заминали почти без да се сбогуват с нея. Първите един-два пъти, когато ѝ се бяха обадили, Мариса ги бе умолявала как ли не да си дойдат или да я поканят на гости, те обаче отсякоха, че не можело. Сега, и да се обадеха, тя отказваше да разговаря с тях.

„Чудо голямо, като са заминали“, все си повтаряше.

Но ако минаваше с кола покрай ресторанта на Нор-Нор, пак стискаше с все сила очи – още си спомняше колко се е забавлявала, когато е ходела с баща си там. Вътре бе пълно с народ, понякога Нор-Нор свиреше на пианото, а хората умоляваха баща ѝ да попее. Случваше се и да донесат компакт-дискове, за да му искат автографи.

А сега Мариса не стъпваше там. Беше чувала майка ѝ да казва на Рой – сегашния си мъж, че без Нор-Нор ресторантът бил закъсал и всеки момент щял да затвори врати.

„То оставаше да закъса! Какво очакваха татко и баба, когато заминаха?“ недоумяваше Мариса. Самата Нор-Нор току повтаряше, че ако не е всяка вечер в ресторанта, той ще западне. „Това ми е всекидневната – все повтаряше на Мариса. – Може ли да поканиш някого на гости и да не си си у дома?“

Щом толкова е обичала ресторанта, защо тогава е заминала? И щом баща ѝ и баба ѝ обичат нея, както непрекъснато твърдяха, защо тогава я оставиха тук?

Не ги беше виждала близо от година. На Бъдни вечер беше рожденият ѝ ден. Мариса щеше да навърши осем години и макар още да се сърдеше много на баща си и на баба си, се беше зарекла пред Бога, че ако на Бъдни вечер на вратата се позвъни и те стоят на прага, тя никога

вече няма да се държи лошо, ще помага на майка си с бебетата и няма да се прави на отегчена до смърт, когато Рой пак заповтаря като курдисан тъпите си историйки. Стига това да помогнеш, бе готова да се зарече и че докато е жива, няма да се пързала с кънки, знаеше обаче, че баща ѝ няма да ѝ позволи да дава такива обещания, защото, ако някога се върнеш, щеше пак да настоява да я води на фигурно пързаяне.

Музиката свърши и треньорката – госпожица Кар, която за подарък бе довела дванайсет от своите ученици в Рокфелеровия център, им даде знак, че е време да си тръгват. Мариса направи последен пирует и се запъти към изхода. Още щом започна да развързва кънките, болката я връхлетя отново. Мариса усети как тя я присвива около сърцето, изпълва гърдичките ѝ и сетне като приливен талаз се надига към гърлото ѝ. Ала колкото и трудно да ѝ беше, си наложи да не плаче.

– Невероятна си! – похвали я един от разпоредителите. – Щом пораснеш, ще станеш звезда като Тара Липински.

И Нор-Нор все ѝ го повтаряше. Този път Мариса не се сдържа – очите ѝ се напълниха със сълзи. Извърна се, та разпоредителят да не я види каква е ревла, и погледна право в очите мъж, застанал при перилата. Беше облечен в много странно палто, носеше и странна шапка, инак лицето му беше добро и той май ѝ се усмихваше.

– Ела, Мариса! – подвикна малко обидено госпожица Кар и момиченцето се завтече да настигне другите деца.

* * *

„Уж ми е познато, а не е същото“, прошепна наум Стърлинг, докато оглеждаше Рокфелеровия център. Беше много по-оживено в сравнение с последния път, когато той бе идвал тук. Беше пълно с народ, нямаше къде игла да падне. Някои бързаха с покупки, други стояха и се възхищаваха на огромната елха.

Беше по-висока от дръвчето, което Стърлинг беше видял тук последния път – преди цели четирийсет и шест години! – и беше окичена с повече светещи лампички. Беше приказно красива и въпреки това изобщо не можеше да се мери с неземния светлик, който той бе съгледал в заседателната зала горе на небето.

Стърлинг уж беше израсъл на Седемдесета улица, само на хвърлей от Пето авеню, уж почти цял живот беше живял в Манхатън, а изведнъж го налегна тъга за небесния живот. Трябваше на всяка цена да намери човека, на когото да помогне, и да изпълни задачата.

Към него се завтекоха две дечица. Стърлинг се дръпна от пътя им и

се блъсна в жена, захласнала се по елхата.

– Извинете – рече й. – Дано не съм ви наранил.

Тя не го погледна, дори не показа с нещо, че е чула и думица или е усетила удара.

„Не знае, че съм тук – рече си Стърлинг. Почувства се много объркан. – Как ще помогна на човека, изпаднал в нужда, щом той няма да ме вижда и чува? – недоумяваше той. – Това е то, Небесният съвет ме е оставил на произвола на съдбата.“

Взря се в лицата на хората наоколо. Говореха си, смееха се, носеха пакети, сочеха елхата. Никой нямаше вид на човек, изпаднал в нужда. Стърлинг се сети как адмиралът е подметнал, че той никога не е помагал на стариците да прекосяват улицата. Дали пък да не опита сега?

Забърза към Пето авеню и беше стъписан от множеството автомобили. Мина покрай една витрина и спря, изумен от отражението си. Другите не го виждаха, а ето на – той виждаше себе си! Взря се в образа си върху стъклото. „Още не си сдал багажа, мой човек“, помисли възхитен. Виждаше отражението си за пръв път от оная съдбоносна утрин, когато тръгна към игрището за голф. Вгледа се в прошарената коса, във вече посърналото лице и ъглестите черти, в снажното си мускулесто тяло. Беше облечен като за през зимата: в тъмносин втален балтон с кадифена яка, носеше и любимата си шапка – сиво бомбе, и сиви ръкавици от тънка-претънка кожа. Забеляза как са облечени околните и си даде сметка, че дрехите му са доста демодирани.

„Стига да ме виждаха, хората щяха да си помислят, че съм тръгнал на маскен бал“, отсъди Стърлинг.

На Пето авеню погледна към адвокатската кантора, където бяха работили най-добрите му приятели – от нея нямаше и следа. Направи му впечатление, че ги няма и много от магазините и фирмите, които помни. „Доста вода е изтекла оттогава. Минали са все пак цели четирийсет и шест години – помисли той. – Дай сега да видим къде да намеря някоя мила старица, изпаднала в беда.“

Небесният съвет сякаш го чу. Точно когато светофарът светна жълто, някаква бабка с бастунче тръгна да прекосява улицата. „Опасно си е“ – рече си Стърлинг, макар че колите пъплека като костенурки.

Забърза с широка крачка към старицата – да ѝ помогне, ала покрусен, видя, че го е изпреварил някакъв младеж, който вече беше хванал възрастната жена за лакътя.

– Махай се! – разпищя се тя като попарена. – До гуша ми е дошло от навлеци като теб. Само се чудят как да ми отмъкнат портмонето.

Младежът измънка нещо, пусна бабката и я заряза наред платното. Всички започнаха да натискат клаксоните, но спряха и без да си дава зор, старицата докрета бавно-бавно до тротоара.

„Небесният съвет очевидно не ме е пратил на земята, за да помогна на тази възрастна жена“, отсъди Стърлинг.

Пред витрините на „Сакс“ на Пето авеню се виеше дълга опашка. Той се запита какво толкова има тук, та са се стълпили толкова хора. Само дрехи, изложени по витрините! Зърна с крайчето на окоото кулите на катедрала „Сейнт Патрик“ и усети, че не бива да губи и миг.

„Я да помисля за какво всъщност става въпрос – реши той. – Заръчаха ми да помогна на човек, изпаднал в нужда, и ме пратиha в Рокфелеровия център. Явно трябва да се заема с изпълнението на задачата от там.“ Върна се в центъра.

Взираше се все по-внимателно в лицата на околните. Покрай него минаха мъж и жена, облечени в прилепнали дрехи от черна кожа, и двамата сякаш бяха скалпирани. За капак бяха с надупчени носове и вежди, по които се мъдреха обички – сега това явно беше на мода.

Стърлинг продължи нататък заедно с навалицата и усети, че пак нещо го тласка към величествената коледна елха наред празнично украсения Рокфелеров център.

По едно време видя, че е застанал до момче и момиче, които изглеждаха по-човешки и се държаха за ръце – по всичко личеше, че са много влюбени. Стърлинг нададе ухо – почувства се като клюкарка, но на всяка цена искаше да чуе какво си шепнат младежите. Кой знае защо, беше сигурен, че момчето ей сега ще направи на момичето предложение за женитба. „Хайде, побързай – помисли си той. – Докато не е станало прекалено късно.“

– Реших, че вече е време – каза младежът.

– И аз съм готова – отвърна с блеснали очи момичето.

„Къде ли е пръстенът?“, учуди се Стърлинг.

– Дай да поживеем половин година заедно – да видим дали ще потръгне.

Младата жена се зарадва много.

– Не мога да ти опиша колко съм щастлива – прошепна тя.

Стърлинг поклати глава и им обърна гръб. По негово време това беше недопустимо. Донеяк обезсърчен, продължи към парапета над ледената пързалка и погледна надолу. Музиката вече свършваше, всички се отправяха към изхода. Той зърна момиченце, което за последно направи кръгче. Възхити му се колко е добро.

След миг момиченцето вдигна главица и Стърлинг видя, че се мъчи да преглътне сълзите. Очите им се срещнаха. „Дали ме вижда?“, запита се той. Не беше сигурен, но знаеше, че детето е доловило присъствието му и има нужда от него. Загледа как малкото момиче излиза, свело раменца, от пързалката и на мига разбра, че са го пратили тук именно заради него.

Видя, че детето маха кънките, обува си обувките и тръгва нагоре по стълбите. За миг го изгуби в блъсканицата, после обаче го настигна при автобуса с табела „УЧИЛИЩА «МАДИСЪН ВИЛИДЖ»“, който чакаше на Четирийсет и девета улица. Така значи, отиваха в Лонг Айланд. Стърлинг чу, че учителката вика по име момиченцето – казваше се Мариса. Тя очевидно бе най-малка в групата – отиде в задната част на автобуса и седна натъжена на последната седалка. Спокоен, че не го вижда никой, Стърлинг последва детето в автобуса и се намести на седалката от другата страна на пътеката. Мариса го стрелна няколко пъти с очи, сякаш доловила някак присъствието му.

Стърлинг се облегна – вече знаеше какво да прави. Погледна към Мариса, която бе отпуснала главица до прозореца и беше затворила очи. Какво ли й тежеше толкова на сърчицето? За кого ли си мислеше?

Стърлинг изгаряше от нетърпение да види какво става в дома ѝ.

* * *

– Направо не мога да повярвам, че ще посрещнем поредната Коледа без мама – почти проплака Еди Баджет. – Мъчно ми е за дома. Мъчно ми е за мама. Искам да я видя.

Червендалестото му лице се размекна от тъга. Той прокара дебели пръсти през гъстата си прошарена коса. Покрай Коледа изпаднаше в мрачно настроение, което не можеха да разсеят дори баснословните богатства, натрупани с лихварство и финансови пирамиди.

Говореше с брат си Джуниър, който беше на петдесет и четири – три години по-малък от него. Джуниър беше кръстен на баща им, когото почти не бяха виждали: гниеше в затвора във Валония, държавица, граничеща с Албания.

Братята бяха в помещение, което декораторът – голям скъпчия, беше нарекъл с гръмкото „библиотека“ и което бе задръстено с книги – не че някой от двамата имаше намерение да ги чете.

Разположен върху дванайсет акра на северния бряг на Лонг Айланд, палатът на братя Баджет бе самото възплъщение на умението им да се разграничават с богатството си от другите, по-нисши същества.

В библиотеката с тях беше адвокатът им Чарли Сантоли, който, оставил куфарчето до себе си, бе седнал на изисканата мраморна масичка и беше разтворил пред себе си някаква папка.

Дребничък, спретнат, вече прехвърлил шейсетте, Сантоли имаше неприятния навик да завършва сутрешния си тоалет, като си излива цяла шепа одеколон. Той изглежда братята както винаги с презрение, но и със страх.

Често си мислеше, че двамата приличат на топка за боулинг и на бейзболна бухалка. Еди беше нисък, набит и закръглен, с тежък характер. Джуниър пък беше висок, слаб, властен. И зловещ – можеше да вцепени цяла стая, пълна с хора, с усмивчицата си, която според него беше благосклонна.

Устата на Чарли беше пресъхнала. За нещастие трябваше да съобщи на братята, че пак не е успял да издейства отлагане на делото срещу тях: съдеха ги за изнудвачество, лихварство, умишлен палеж и опит за убийство. А това означаваше, че Били Камбъл, трийсетгодишен красив рокпевец, който се изкачваше все по-нагоре в класациите, и неотразимата му майка – Нор Кели, застаряваща кабаретна певица и собственичка на нашумял ресторант, ще бъдат издирени и изправени да свидетелстват пред съда. А стореха ли го, на Еди и Джуниър не им мърдаше затворническата килия, която преспокойно можеха да облепят със снимката на майка си, понеже никога вече нямаше да излязат оттам. Ала въпреки това Сантоли бе сигурен, че и от затвора братята ще правят, ще струват, но няма да позволят на Били Камбъл да изпее и звук, а на майка му – Нор Кели, да посрещне и един-единствен човек в ресторанта си.

– Глътнал си си езика от страх, не смееш да кажеш и дума – изляз Джуниър. – Хайде, стига си се мотал, изплюй камъчето. Целите сме в слух.

– Точно така, целите сме в слух – повтори като папагал Еди, след което си избърса очите и се изсекна.

* * *

Мадисън Вилидж в Лонг Айланд се падаше на няколко отбивки след Сиосет по магистралата.

Автобусът спря на паркинга пред училището и Сърлинг последва Мариса. Прехвърчаше мокър сняг. Някакъв мъж към четирийсетте с оредяваща пясъчноруса коса – висок и възслаб, каквито майка му навремето определяше като „върлиности“, извика Мариса и й замаха.

– Насам, насам, сладурче! Побързай. Нямах ли шапка? Ще вземеш

да настинеш.

Стърлинг чу как Мариса въздиша, сетне момиченцето хукна към бежовия автомобил, спрял до други пет-шест коли, които според Стърлинг приличаха по-скоро на джипове. Беше видял доста като тях по магистралата. Сви рамене. Поредната промяна, настъпила през последните четирийсет и шест години.

– Здравсти, Рой – поздрави Мариса и се метна отпред до него.

Стърлинг се вмести някак между двете малки бебешки седалчици отзад, които очевидно бяха за невръстни деца. Когато той беше малък, майка му го слагаше в скута си и от време на време му даваше да върти волана.

– Как е нашата малка олимпийска шампионка? – попита Рой Мариса.

Стърлинг усети, че мъжът се опитва да е възможно най-мил, Мариса обаче не се хващаше на такива номера.

– Добре съм, как да съм – тросна се тя.

„Кой ли е този тип?“, учуди се Стърлинг. Не й беше баща. Може би вуйчо? Или гадже на майка й?

– Сложи си колана, принцесо – подкани прекалено ведро Рой.

„Сладурче? Принцесо? Олимпийска шампионка? Виж го ти колко е досаден“, рече си Стърлинг.

– Няма ли да ме оставиш най-после на мира? – въздъхна Мариса.

Стъписан, Стърлинг зачака да види как ще реагира Рой. Той обаче продължи да си гледа право напред в пътя, стиснал здраво волана – караше с петнайсетина километра под разрешената скорост.

– С кънките шях да се прибера по-бързо – простена момиченцето.

Стърлинг остана неопишуемо доволен, че стига да поиска, може не само да става видим за Мариса, но и, ако се настрои, да чете и мислите й. Небесният съвет очевидно му бе вдъхнал сила, беше му дал и способности, с които да изпълни задачата, оставаше само Стърлинг да ги открие. Членовете на Съвета явно нямаха намерение да му улесняват живота.

Облегна се – макар и да не беше от плът и кръв, пак му беше неудобно на тясната задна седалка. По същия начин се беше почувствал и когато се беше блъснал в онази жена на ледената пързалка.

През останалите седем минути, докато пътуваха към къщата, цареше мълчание, нарушавано от радиото, настроено на станция с изключително кротка музика.

Мариса се сети как веднъж е пътувала с баща си в неговата кола и е

пуснала такава музика.

– Какви са тия дивотии! – бе възкликнал той. – Толкова ли не съм ти вдъхнал вкус към хубавата музика?

– Рой слуша само тази станция – беше викнало победоносно момиченцето.

Двамата с баща й се смяха много.

– Умът ми не го побира как така майка ти заряза мен и отиде при Рой – бе казал изумен баща й.

„Такава ли била работата! – помисли си Стърлинг. – Значи Рой е вторият баща. Но къде ли е истинският й баща и защо тя е толкова тъжна и ядосана при мисълта за него?“

– Рой отиде да я прибере. Ще си дойдат всеки момент. Но не мисля, Били, че ще поиска да разговаря с теб. Помъчих се да й обясня, че нямаш никаква вина и че на вас с Нор ви се налага известно време да бъдете далеч от тук, но тя не иска и да чуе – каза по безжичния телефон Дениз Уорд на бившия си съпруг, баща на Мариса, като междуременно се опитваше да озапти двугодишните близнаци, напираси да съборят коледната елха.

– Разбирам, разбирам, но ми се къса сърцето, че...

– Пусни гирляндата, Рой младши! – подвикна Дениз, като прекъсна разговора. – Робърт, остави младенеца Исус. Казах ли ти аз на теб... Чакай малко, Били.

На три хиляди километра оттам Били Камбъл най-сетне се поуспихна. Държеше телефонната слушалка така, че да чува и майка му, Нор Кели. Вдигна вежди.

– Мен ако питаш, младенецът Исус току-що прелетя през стаята – изшушука й той.

– Извинявай, Били – върна се на телефона Дениз. – Тук е истинска лудница. Момчетата са се побъркали с тая Коледа. Дали да не звънеш след петнайсетина минути? Въпреки че според мен само ще си губиш времето. Мариса отказва да разговаря и с теб, и с Нор.

– Знам, Дениз, не ти е никак леко – отвърна спокойно Били Камбъл. – Пратихме колет, но все пак ми кажи, ако Мариса има нужда от нещо. Не ти ли е споменавала, че иска нещо? Ще й го пратя.

Били чу силен трясък, после екна и плачът на едно от близначетата.

– Майко мила, ангелчето! – простена Дениз. – Не го пипай, Робърт, чу ли? Ще се порежеш. – Тя се тросна вече ядосано: – Знаеш ли, Били, от какво има нужда Мариса? От теб и Нор, при това незабавно.

Поболяла съм се от притеснение за нея. Рой също. Опитва какво ли не, а тя се е заинатила и вечно му прави напук.

– А знаеш ли какво ми е на мен, Дениз? – подвикна вече по-високо Били. – Бих дал всичко на света, само и само да бъда с Мариса. Сърцето ми се къса, че не съм до нея. Пак добре, че Рой се грижи за дъщеря ми, но аз съм ѝ баща и ми е мъчно за нея.

– Голям късмет извадих, че срещнах мъж, на когото може да се разчита и който има хубава постоянна работа, вместо по цяла нощ да свири с някаква си рокгрупа и да се забърква в истории, заради които трябва да бяга като попарен от града. – Дениз дори не спря да си поеме дъх. – Мариса страда. Разбра ли, Били? До рождения ѝ ден на Бъдни вечер остават някакви си четири дена. Направо не ми се мисли какво ще ѝ бъде, ако теб те няма. Детето се чувства изоставено.

Нор Кели забеляза измъчения израз, изписал се върху лицето на сина ѝ, видя и как той се шляпа по челото. Бившата ѝ снаха беше добра майка, но явно и на нея ѝ беше много тежко. Искаше те да се върнат заради момиченцето, но приберяха ли се, шеше да се притесни до смърт, че детето е изложено на опасност.

– Ще ѝ кажа, Били, че си се обаждал. Трябва да затварям. Всъщност я чакай. Колата току-що спря пред вратата. Ще видя дали Мариса иска да говори с теб.

„Хубава къщичка – помисли Стърлинг, докато се качваше след Мариса и Рой по стълбите. – В стил «Гюдор».“ Вечно зелени храсти, окичени със сини лампички. Малка шейна с Дядо Коледа и осем сърнички отпред на моравата. Всичко беше толкова празнично. Рой явно бе домошар, даваше мило и драго за семейството си.

Вторият баща на момиченцето отключи вратата и я отвори широко.

– Къде са ми момченцата? – подвикна закачливо. – Рой младши, Робърт, тати се върна!

Стърлинг отскочи встрани, когато двама русоляви малчугани се втурнаха към мъжа – приличаха си като две капки вода. Стърлинг надзърна и в хола, където, притеснена до смърт, красива руса жена държеше безжичен телефон (явно поредното нововъведение, появило се вече след кончината на Стърлинг). Жената повика с ръка Мариса.

– Баща ти и Нор-Нор искат много, ама много да си поговорят с теб – рече тя.

Момиченцето отиде в хола, взе от майка си телефона и за огромно изумление на Стърлинг сложи слушалката върху апарата, сетне

просълзено хукна към горния етаж.

„Бре, бре, бре“, помисли Стърлинг.

Още не знаеше за какво става дума, но му домъчня много, когато майката на Мариса се спогледа отчаяно с мъжа си. „Тук явно ще ми се отвори работа“, рече си той. Мариса се нуждаеше незабавно от помощ.

И той се качи горе и почука на вратата на детето.

– Остави ме на мира, мамо, много те моля! Не съм гладна, няма да ям.

– Не е майка ти, Мариса – промълви Стърлинг.

Чу как ключалката изтраква, сетне вратата се отвори бавно. Мариса се ококори и тъгата ѝ отстъпи място на изумлението.

– Видях те, докато се пързях, после и при автобуса – изшушука тя. – След това обаче те изгубих. Да не си призрак?

Стърлинг ѝ се усмихна.

– Не съвсем. По-скоро приличам на ангел, но не съм и такъв. Всъщност точно заради това съм тук.

– Искаш да ми помогнеш, нали?

Стърлинг се взря в тъжните сини очи на момиченцето и усети как го плисва нежност.

– Искам да ти помогна повече от всичко на тоя свят. И заради теб, и заради мен самия.

– Да си нямаш неприятности с Бога?

– Нещо такова. Не е много доволен от мен. Смята, че още не съм готов за рая.

Мариса завъртя очи.

– Аз пък познавам сума ти хора, които никога няма да се доберат до рая.

Стърлинг се засмя.

– И аз бях убеден, че някои няма да отидат в рая, а сега са си там заедно с най-благочестивите.

– Ама че работа! – възкликна Мариса. – Няма ли да влезеш, де? Имам фотъйл, голям е, тати седеше преспокойно на него, когато идваше да им помага с домашните.

„Очарователно дете! – помисли Стърлинг и влезе в просторната стая. – Уж малко, а вече с характер!“ Радваше се, задето Мариса веднага е разбрала, че са сродни души и може да му се довери. Вече изглеждаше малко по-щастлива.

Той се настани на фотъйла, който момиченцето му посочи, и чак сега забеляза, че още е с бомбе.

– Извинявай! – прошепна, после го свали и го сложи върху коленете си.

Мариса издърпа стола при бюрото и както подобава на любезна домакиня, седна на него.

– На драго сърце бих те почерпила нещо безалкохолно и курабийки, но ако слеза долу, ще ме накарат да вечерям – събърчи тя носле. – Всъщност чак сега ми хрумна. Ти огладняваш ли? Можеш ли да ядеш? Защото уж си тук, пък те няма.

– И аз се мъча да разбера – призна си Стърлинг. – За пръв път правя подобно нещо. Я ми кажи сега защо отказваш да разговаряш с баща си?

Мариса сведе очи, по лицето ѝ отново се мярна тъга.

– Не иска да дойде и да ме види, не иска и да ми разреши аз да отида на гости при него и при Нор-Нор, баба, де. Щом те не искат да ме виждат, и аз няма да искам.

– Къде живеят?

– Не знам – избухна момиченцето. – Казва ли ти някой! Мама също не знае. Разправя, че се криели от лошите и не можели да се върнат, докато не бъдело безопасно, но в училище всички твърдят, че тати и Нор-Нор са се забъркали в нещо и са си плюли на петите.

„Каква ли е истината?“, запита се Стърлинг.

– Кога за последно си ги виждала?

– Миналата година, два дена след Коледа. Ние с тате ходихме да се пързаламе с кънките. После отидохме да обядваме в ресторанта на Нор-Нор. Уж в навечерието на Нова година щяхме да ходим в „Рейдио Сити“, но на тях с баба им се наложи да заминат. Нахълтаха тук още докато спях, да си вземат довиждане. Така и не ми казаха кога ще си дойдат, а оттогава мина цяла година. – Момиченцето се позамисли. – Трябва да се видя с татко, трябва да се видя с Нор-Нор.

„Сърцето ѝ е сломено“, помисли Стърлинг. Влизаше ѝ в положението. Когато бе зърнал през прозореца на небесната чакалня Ани, и той бе изпитал същата болка и копнеж.

– Мариса!... – повика някой и почука на вратата.

– Ох, така си и знаех! – завайка се детето. – Сега мама ще ме накара да слеза долу и да вечерям. Не ми се яде, пък и не искам да си тръгваш.

– Ще видя какво мога да направя за теб, моето момиче. Ще се върна да ти пожелаая „лека нощ“.

– Обещаваш ли?

– Мариса! – почука се пак на вратата.

– Да, но и ти ще ми обещаеш нещо – рече припряно Стърлинг. –

Майка ти наистина се притеснява за теб. Не ѝ прави напук.

– Хайде, от мен да мине. Няма да правя напук и на Рой. Пък и обичам пиле. Идвам, мамо – провикна се момиченцето. Сетне се извърна отново към Стърлинг. – Дай лапа!

– Моля? – изуми се той.

Мариса не можеше да повярва, че не знае.

– Явно си доста старичък. Всеки ще ти каже какво е „дай ми лапа“.

– Напоследък съм се пооткъснал – призна си Стърлинг и след като видя какво прави Мариса, вдигна длан, отвори я и я шляпна весело в нейната.

„Виж я ти колко ни е развита за възрастта си!“, помисли си с усмивка.

– Хайде, ще се видим – прошепна ѝ.

– Ти си върхът! Ей, да не си забравиш бомбето. Не се обиждай, ама е много смешно.

– Вечерята ще изстине, Мариса – пак се провикна майка ѝ.

– Вечерята винаги е изстинала – изшушука момиченцето на Стърлинг, докато той я изпращаше до вратата. – Рой цяла вечност си мърмори молитвите. Според татко мама изобщо не трябвало да готви, по-добре било да минем на сухоежбина. – Детето хвана дръжката на вратата. – Мама не те вижда, нали?

Стърлинг поклати глава и изчезна яко дим.

* * *

От небесната заседателна зала следяха с изострено любопитство всяко негово движение.

– Веднага установи връзка. Сече му пипето, както се казваше едно време – отбеляза одобрително адмиралът.

– А момиченцето е толкова нещастно – завайка се монахинята.

– И устато – вметна монахът. – Но по мое време беше друго. Стърлинг се кани да поиска съвет от нас. Мисля да му го дадем.

– Така да бъде – викнаха в хор всички.

Погълнат от мислите си, Стърлинг постоя известно време под стряхата на Марисини, която го предпазваше от бавно сипещия се сняг. „Ще взема да пообиколя из града и да поразпитам за бащата и бабата“, помисли си той, после обаче реши, че има по-лесен начин да добие пълна представа, но първо трябваше да поиска разрешение от Съвета.

Затвори очи. Още преди да е попитал, се озова в заседателната зала. Камък му падна от сърцето, когато видя лицата на своите свети наставници – гледаха го със сдържано одобрение.

– Опита се да намериш старица, изпаднала в беда – рече бодро-бодно адмиралът. – Момъкът, който те изпревари, остана доста изненадан. Бабката се оказа много проклета.

– Все пак, след като се озова на земята, Стърлинг не губи и миг – намеси се одобрително монахинята.

Стърлинг грейна, зарадван от похвалата.

– Благодаря, много ви благодаря. Както сами разбирате, точно сега не искам да губя и миг. Според мен ще помогна на Мариса най-бързо, ако знам корена на проблема ѝ. Навръх миналата Нова година баща ѝ и баба ѝ са смятали да я заведат в „Рейдио Сити“. Но тъкмо да отидат, и се е случило нещо. Пътем двамата са се отбили рано-рано сутринта да ѝ кажат, че ще заминат за известно време.

Монахът кимна.

– За да разбереш корена на повечето проблеми, трябва да се поразровиш в миналото.

Най-неочаквано се обади пастирът, който дотогава бе мълчал като гроб.

– Повечето проблеми на хората наистина се коренят в миналото. Само да познавахте майка ми и баща ми! Защо според вас съм станал пастир? Защото единствено в планината можех да намеря малко

спокойствие.

Всички се засмяха.

– А мен питате ли ме! – каза царицата. – Цялото царство ми одумваше семейните проблеми.

Монахът се прокашля.

– Влизаме ти в положението, Стърлинг. Знаем защо си тук. Искаш разрешение да се върнеш назад във времето и да разбереш защо се е наложило бащата и бабата на Мариса да напуснат под пара града.

– Точно така, драги ми господине – потвърди смирено той. – Вероятно се досещате, че ако ми разрешите да го направя, ще облекчите задачата ми. Не че очаквам някакво специално благоволение, де.

– Щом видиш каква е работата, може и да го поискаш – сопна се матадорът. – Лично аз съм на мнение, че ще се бориш на арената не с един, а с два бика...

Монахът го прекъсна.

– Нека Стърлинг сам разбере за какво става дума – отсече той и се пресегна да натисне копчето.

„Стана бързо – помисли Стърлинг, след като отново се понесе с шеметна бързина през Слънчевата система. – Сега ме пращат по друг път. Сигурно защото се връщам назад във времето.“

След миг вече стоеше на паркинга на ресторант, който сякаш го примамваше да влезе вътре. Направи му впечатление, че е доста пълен. Видя през прозорците, че вътре сноват хора. За да се ориентира, отиде в дъното на алеята и прочете табелата: „НЯМА СВОБОДНИ МЕСТА“.

„Прекрасно! – рече си. – Ресторантът на бабата на Мариса.“ Не му се налагаше да е Шерлок Холмс, за да се досети, че трябва да влезе и да се поогледа. Върна се бързо на алеята, качи се по стълбите, прекоси верандата и понечи да отвори вратата.

„За какво да я отварям, като мога да мина през нея – скастри се той. – Защо да си хабя патроните?“ Влезе заедно с талаз студен въздух и видя красива жена към шейсетте с руса коса, прихваната отзад с обсипана със скъпоценни камъни шнола. Стоеше зад малко писалище и разлистваше тефтера с резерваците.

Жената вдигна очи. По челото ѝ паднаха няколко руси кичура.

„Прелестна е. И много представителна“, отбеляза наум Стърлинг.

– Ах, тази врата! Я да я затворя по-добре! – прошепна Нор Кели, после мина като хала покрай Стърлинг и дръпна с все сила вратата.

– Идвай, Нор-Нор! Донесоха ти кафето – извика някакво дете.

Гласчето се стори познато на Стърлинг. Той се извърна рязко и погледна към ресторанта. Стени с махагонова ламперия, маси с колосани бели покривки и широки червени свещи, които създаваха гостоприемна обстановка. Под прав ъгъл спрямо бара имаше пиано. По стените и прозорците мигаха светещи коледни гирлянди, някъде от дъното се носеше тиха празнична музика.

– Нор-Нор! – провикна се пак детето.

Стърлинг огледа пълното помещение. На масата в ъгъла вдясно от вратата седеше момиченце. Гледаше към него. Мариса! Беше по-малка, косата ѝ бе по-къса, ала най-очевидната разлика беше в това, че тя изглеждаше много щастлива. Очите ѝ направо грееха, устните ѝ бяха извити в усмивка. Детето беше в яркочервено екипче за фигурно пързаяне. До него седеше изумително красив мъж със сини очи и черна коса, явно приближаваше трийсетте.

„Били Камбъл – помисли Стърлинг. – Красив е като киноактьор. Защо ли не изглежда така, докато бях жив! Е, всъщност и аз не мога да се оплача!“

Нор вдигна глава.

– Идвам, идвам, Риса!

Момиченцето явно не виждаше Стърлинг. „Ами да! – рече си той. – Писано ни е да срещнем чак догодина.“

Отиде при масата и седна точно срещу Мариса. „Колко различна е!“, помисли разнежен.

Двамата с баща ѝ приключваха с обяда. Върху чинията на детето имаше препечена филийка със сирене. „И аз не ги обичах тия филийки“, спомни си Стърлинг.

– Тате, много те моля, не може ли и аз да дойда с теб на празника? – попита Мариса, както си играеше със сламката в чашата с безалкохолно. – Много обичам да ви слушам как пеете с баба. Обещавам, ще слушам.

– Ти винаги слушаш, Риса – рече Били и я подръпна за косата. – Но празникът не е за деца, наистина.

– Искам да видя какво има вътре в голямата къща.

– Много хора искат – прошепна Били и вдигна вежда. – Слушай, в навечерието на Нова година ще идем в „Рейдио Сити“. Там е много по-забавно, повярвай.

– В училище едно дете каза, че собствениците на къщата били като ония типове от „Сопрани“.

Били прихна.

– Още една причина да не те вода, моето момиче.

„Какви ли са тия Сопрани?“, учуди се Стърлинг.

Нор Кели седна на стола до Мариса.

– Не забравяй, че другата ти баба ще дойде у вас за вечеря. Нали искаше да я видиш?

– Тя ще остане три дни. Мога да я видя и утре. Не искам да пропускам възможността да ви чуя как пеете.

Очите на Били светнаха.

– Малка си ми още, за да ми ставаш купонджийка.

„Купонджийка ли? Колко много нови думи!“, помисли Стърлинг.

– Всички, татко, харесват новото ти парче. Ще се прочуеш, така да знаеш!

– На всяка цена ще се прочуе, Риса – потвърди баба й.

„Чак сега виждам защо на Мариса й е толкова мъчно за баща й и за Нор-Нор – каза си Стърлинг. С тях е в стихията си.“ Нор Кели и Били Камбъл вече му бяха симпатични. Веднага си личеше, че са майка и син и че Мариса е наследила тъкмо от тях сините очи, светлата кожа и красотата. Нор и Били имаха вроденото обаяние на артиста, Мариса също вече даваше признаци, че притежава това качество.

Ресторантът малко по малко се опразваше, хората поспираха да се сбогуват.

– Ще се видим на Нова година – казваха мнозина. – За нищо на света не бихме пропуснали празненството при теб, Нор.

– На това празненство ще дойда пък! – отсече решително, с вдигнато пръстче Мариса.

– Но до десет часа – склони Били, – после си тръгваш.

– И без номерата от миналата година! Да не вземеш пак да ми се скриеш под барплота – предупреди я през смях Нор. – Понеже стана дума за прибиране, майка ти ще дойде да те вземе всеки момент, пък и ние с баща ти трябва да тръгваме. След час трябва да се явим у Баджетови.

– Ето я и майка ти, Риса – изправи се Били.

Дениз Уорд вървеше през помещението към тях.

– Здравсти, Били! Здравей, Нор! Извинявайте, че закъснях – подхва на тя. – Тръгваше да напазарувам, а пред касата се беше извила една опашка, не е за разправяне! Все пак взех продуктите за курабийките, Мариса.

„И Денис, и Били още нямат и трийсет години – каза си Стърлинг. – Явно са се оженили младички и макар да са разведени, както личи, са си останали приятели. Но се вижда и че не са настроени на една вълна: тя е

облечена строго, а Били е по черни дънки и боти.“

Били Камбъл със сигурност не се вместише в старата мъдрост, че всеки мъж се жени за майка си. Никои не можеше да обвини Нор Кели, че се облича строго. Днес беше в изумително сако и панталон от бял кашмир, на врата си бе сложила пъстър шампован копринен шал, на рера й проблясваше бижу, което веднага приковаваше погледа.

– Как са малките? – поинтересува се Нор.

– Тъкмо проходиха – оповести гордо-гордо Дениз. – Когато Рой младши направи първата си стъпка, Рой старши стоя до среднощ, за да слага прегради из къщата.

На Стърлинг му се стори, че Били върти едва забележимо очи. Дениз искаше да се похвали пред бившия си мъж колко й помага Рой. „Готов съм да се обзаложа, че всеки път, когато го види, превъзнася Рой за поредното му постижение.“

Мариса се изправи и прегърна баща си и баба си.

– Приятно прекарване със Сопраните – пожела им тя.

Дениз се изненада.

– Какви Сопрани?

– Шегува се – побърза да каже Нор. – Отиваме да пеем на приема, който братя Баджет дават по случай откриването на старческия дом.

– Те не живееха ли в голямата къща... – подхвана Дениз.

– Да, там живеят – избълва Мариса. – Чувала съм, че си имат вътре в къщата басейн и пътека за боулинг.

– После ще ти разкажем всичко от игла до конец – обеща Били. – Ела да ти облечем якето.

Докато вървяха към гардероба, Стърлинг поизостана, за да разгледа снимките в рамки по стените. На много от тях Нор беше с един или друг посетител на ресторанта. Някои бяха с автографи – вероятно на знаменитости, отсъди той. Имаше и снимки на Нор заедно с оркестър на сцената – беше неотразима. На други пък се виждаше Били с китара и със състав, на трети Нор и Били пееха заедно, на четвърти се виждаха Били и Нор с Мариса.

От по-старите снимки си личеше, че навремето Нор е била кабаретна певица. На някои пееше заедно с някакъв мъж. Отдолу пишеше: „НОР КЕЛИ И БИЛ КАМБЪЛ“. „Очевидно бащата на Били – отсъди Стърлинг. – Какво ли е станало с него и откога тя притежава ресторанта?“ После видя плакат отпреди двайсетина години – беше за празненство по случай Нова година в заведението на Нор и той разбра, че жената отдавна се занимава с ресторантьорство.

Мариса целуна за довиждане Били и Нор и си тръгна. Макар и да знаеше, че момиченцето не го вижда, Стърлинг се почувства изоставен и разочарован, защото то не е усетило присъствието му и може би не му е „дало лапа“.

„Я не ставай за смях“ – скастри се той. Но след като видя Мариса заедно с Били, се замисли за детето, което е могъл да има, ако те с Ани се бяха оженили.

Били и Нор се разбраха да тръгнат след петнайсет минути и хукнаха да се преобличат. Колкото да убие времето, Стърлинг отиде на бара, където един самотен клиент си бърбеше с бармана. Разположи се на близкия стол. „Ако още бях жив – помисли си, – щях да си поръчам едно уиски. Догодина Мариса ще ме попита дали някога огладнявам или ожаднявам. Всъщност не ми се пие и яде – даде си сметка Стърлинг, – въпреки че, изляза ли навън, ми става студено, а ако се кача на кола с две бебешки седалки, ми е тясно. Както би се изразила Мариса, «Ама че работа!»“

– Прекарах добре Коледата, Денис – каза посетителят. – За пръв път съм без Пеги и си мислех, че ще ми е страшно мъчно. Бог ми е свидетел, когато оная заран слязох долу, ми идеше да си тегля куршума, но дойдох тук и се почувствах сред близки хора.

„Майко мила, я кой е тук! – изуми се Стърлинг. – Та това е спортният коментатор Чет Армстронг! Появи се по Канал 11 малко преди да ме фраснат по главата. По онова време си беше кльошаво хлапе, но коментираше така, та си мислиш, че от мача зависи съдбата на света. Сега е широкоплещест, беловлас и има набръчканото лице на човек, прекарвал много време на открито.“

– Чак се почувствах виновен, че съм си изкарал толкова весело Коледата – продължи Армстронг, – знаех обаче, че Пеги ми се усмихва отгоре.

„Дали тая Пеги се е позаседала в небесната чакалня?“, запита се Стърлинг. Прииска му се Чет да си отвори портфейла – може би там носеше нейна снимка.

– Беше върхът – съгласи се Денис, едър като канара риж мъж с големи чевръсти ръце, който бърбеше халбите и изпълняваше поръчките, оставени му върху листче от келнерите.

Стърлинг забеляза, че Армстронг поглежда към една от снимките в рамки над барплота. Понаведе се, за да я види по-добре. Беше на Нор и Чет, които бе прегърнал дребничка жена – вероятно Пеги.

„Точно така, виждал съм я – отсъди той. – Седеше два-три реда зад

мен в чакалнята. Но не стоя дълго, бързо се уреди.“

– Пеги беше много забавна, не й се сърдя, задето си беше и проклета – отдаде се на спомени Чет и се усмихна.

„Такава ли била работата! Затова значи са я позадържали – помисли Стърлинг. – Била е доста сприхава.“

– Виж какво – поде Денис – същински отец изповедник, – знам, струва ти се невероятно, но съм готов да се обзаложа, че все някой ден ще срещнеш жена като за теб. Още си млад.

„Само внимавай с кого играеш голф“, предупреди го наум Стърлинг.

– Миналия април, Денис, чукнах седемдесетака.

– В днешно време още минаваш за млад.

Стърлинг поклати глава. „Аз пък щях да съм на деветдесет и шест. Никой не би ме обвинил, че съм още млад-зелен.“

– Откога работиш тук, Денис? – поинтересува се Чет.

„Благодаря ти, мой човек“, рече си Стърлинг, обнадежден, че покрай отговора на Денис ще добие представа за положението.

– Нор отвори заведението преди двайсет и три години. Бил почна точно когато Били тръгна на училище. Тя не искаше и занапред вечно да е на път. Познавам я от един клуб в Ню Йорк. След половин година ми звънна по телефона. Оплака се, че била хванала бармана да бърка в касата. Децата бяха поотраснали, жена ми искаше да се махне от града. Оттогава съм все тук.

Стърлинг видя с крайцеца на окото, че Били и Нор излизат от ресторанта. „Ще взема да ги изтърва и да оплескам работата“, укори се той и побърза да ги настигне, докато те прекосяваха паркинга.

Не беше изненадан, че се качват на един от малките джипове. Явно сега бяха на мода. Подсмихна се при мисълта как Мариса се е качила на допотопния автомобил на Рой. Като повечето деца, сигурно и на нея й беше неприятно приятелчетата да я свързват с нещо толкова отегчително.

Стърлинг се намести на задната седалка точно когато Били включи двигателя и погледна през рамо калъфите – в тях явно имаше музикални инструменти. „Само да знаеха, че с тях се вози един купонджия!“, подсмихна се Стърлинг.

Намести се и изпружи крака. „По-приятно е, когато не се налага да се свивам между две бебешки седалчици“, каза си той. Изгаряше от нетърпение да отиде на празненството. Спомни си сбирката вечерта преди последната игра на голф, бяха пускали плочи на Бъди Холи и Дорис

Дей. „Дано Нор и Били изкарат някое тяхно парче“, помисли си натъжен.

Автомобилът подкара по заснежените улици на Мадисън Вилидж. „Напомня ми на «Къриър и Айвс¹»“, помисли Стърлинг, загледан в добре поддържаните къщи, много от които бяха окичени с красиви празнични светлинки. Входните врати бяха украсени с венци, сплетени от елови клонки и зеленика. През прозорците блещукаха коледни елхи.

Стърлинг зърна на една от моравите красива ясла с подредени около нея фигурки от дърво и се усмихна тъжно.

Сетне минаха покрай къща с десетина пластмасови ангели с човешки ръст, които палуваха по моравата. „Онзи ангел пред вратата на Небесния съвет, дето само си придава важности, сигурно ще припадне, ако ги види отнякъде“, рече си Стърлинг.

По едно време зърна залива на Лонг Айланд. „Винаги съм обичал Северния бряг“, помисли си, докато, извил врат, се мъчеше да види по-добре водата, сега обаче брегът бе застроен много повече, отколкото преди.

На предната седалка Нор и Били обсъждаха през смях опитите на Мариса да дойде с тях, за да видела, моля ви се, с очите си какво имало вътре в голямата къща.

– Не си поплюва това дете – рече гордо-гордо Били. – На теб се е метнало, мамо. Вечно слухти, да не би да изтърве нещо.

Нор също прихна – беше съгласна със сина си.

– Предпочитам да го нарека здравословно любопитство към света. Това показва колко ни е умничка.

Докато ги слушаше, Стърлинг се умърлуши. Знаеше, че животът им ще се промени из корен и че в скоро време им предстои да се разделят с това дете, превърнало се за тях в център на Вселената.

Де да беше по силите му да го предотврати!

1. Литография, където са се печатали картини с историческо съдържание и градски пейзажи. – Б.пр.

* * *

Всеки път, когато в къщата на Джуниър и Еди Баджет имаше празненство, Джуниър изпаднаше в нервна криза. „Почна се!“; помисли си Чарли Сантоли, докато следваше по петите двамата братя: бейзболната бухалка и топката за боулинг. Джуниър, бейзболната бухалка, де, беше с малки студени очички. Еди – топката за боулинг, пък вечно подсмърчаше, станеше ли дума за мама, колкото и коравосърдечен да беше във всичко останало.

Всички се суетяха, както винаги преди празник. Цветарите притичваха напред-назад и слагаха навред из къщата огромни букети. Хората от фирмата за организиране на тържества редяха масите. Джуъл, вятърничавото двайсет и две годишно гадже на Джуниър, потракваше с високи токчета и се пречкаше на всички. Издокарани в смокинги и папионки, доверените хора на Джуниър и Еди се бяха събрали на тумба и приличаха на изпечени негодници, каквито всъщност си бяха.

Преди да излезе от къщи, Чарли волю-неволю изслуша поредното конско на жена си.

– Чарли, тия Баджетови са си мошеници – каза му тя. – Всеки ще ти го каже. Крайно време е да им заявиш без недомлъвки да си търсят друг адвокат. Чудо голямо, като са построили ново крило в старческия дом! Да не би да са ги спечелили с честен труд тия пари? Предупредих те аз преди петнайсет години да не се хващаш с тях! Но кой да слуша! Пак ще извадиш късмет, ако не свършиш в багажника на някоя кола. Разкарай се оттам. Имаш предостатъчно пари. На шейсет и две години си, толкова си се изнервил, че подскачаш насън. Искам внуците ти да те познават жив, а не да целуват преди лягане снимката на дядо си.

Нямаше смисъл адвокатът да обяснява на жена си Мардж, че не може да се махне. Навремето бе смятал да поеме само правните проблеми на братя Баджет. Но колкото и да му беше криво, не можеше да не признае, че с каквото се събереш, такъв ставаш. Не веднъж и дважд братята го бяха карали да попритисне свидетелите на обвинението и да им намекине, че е в тяхна изгода – финансова и чисто физическа, да забравят едно или друго. Така бе спасил от затвора братята, обвинявани в какво ли не: лихварство, уговорени баскетболни срещи, букмейсторство. Ако откажеше да изпълни някое тяхно искане, ако ги напуснеш, все едно да сложеше край на живота си.

Братя Баджет се бяха изръсили с тлъста сума – цели два милиона долара, за крилото в старческия дом, което щеше да носи името на

майка им, и благодарение на това можеха да разчитат, че на празника по случай осемдесет и петия рожден ден на майка им, която бе далеч от тук, ще се стече каймакът на обществото: двамата сенатори от щат Ню Йорк, председателят на Комисията по здравеопазване към Конгреса, какви ли не кметове и знаменитости, целият управителен съвет на старческия дом. Само той включваше някои от най-известните имена в Лонг Айланд.

Щяха да присъстват общо седемдесет и пет души – все хора, способни да дадат на братята ореола на достопочтеността, до който те така усърдно се домогваха.

Беше много важно празникът да мине добре.

Гостите щяха да бъдат посрещнати главно в големия салон, помещението, което в много отношения приличаше на бална зала в дворец на френските крале. Варакосани стени, позлатени столове с усукани тънки крачка, изящни масички от скъпо-прескъпо екзотично червеникаво дърво, атлазени завеси, гоблени. Над всичко това властваше високата два етажа мраморна камина в стил от петнайсети век, окичена с какви ли не херувимчета, единорози и ананаси. Джуниър беше обяснил, че „ананасовото дърво олицетворява късмета“, и бе наредил на декоратора да се постарее в копието на камината да има повечко такива дървета и да забрави другите заврънкулки.

Така се бе получило помещение – паметник на лошия вкус, каза си Чарли. Направо не му се мислеше с какво око ще погледнат тузарите на всичко това.

Началото на празника беше насрочено за пет часа, а краят – за осем. За гостите бяха подготвени коктейли, ордъоври и отрупана с какво ли не шведска маса. За забавленията щяха да се погрижат изгряващата рок-звезда Били Камбъл и майка му Нор Кели, бивша кабаретна певица. Бяха много популярни на Северния бряг. Апогеят на тържеството беше насрочен за седем и половина, когато щеше да бъде осъществена сателитна връзка с майката на братя Баджет във Валония, та тя да чуе как на събралите се пеят „Честит рожден ден, Хеди-Ана“.

– Сигурен ли сте, че храната ще стигне? – попита Джуниър шефа на фирмата за организиране на тържества.

– Не се безпокойте, господин Баджет, поръчали сте храна, с която ще нахраните цяла войска – усмихна се мазно-мазно Конрад Вогел.

– Не съм ви карал да храните войска. Питам ви има ли достатъчно отбрани ястия, така че, ако на някого му се услади нещо и той излапа цял тон, да не ми кажете, че то се е свършило.

Чарли Сантоли видя как Вогел се гърчи под смразяващия поглед на Джуниър. „Недей така, бе, Джуниър, ще умориш човека“, помисли си.

Вогел начаса разбра какво му казват.

– Уверявам ви, господин Баджет, че храната е изключителна и гостите ви ще останат много доволни.

– Дано.

– Ами тортата на мама? – намеси се и Еди. – Надявам се да е безупречна.

Над горната устна на Конрад Вогел избиха ситни капчици пот.

– Направена е в най-добрата сладкарница в Ню Йорк. Тортите им са толкова хубави, че една от най-взискателните клиентки ги е поръчвала и за четирите си сватби. Тук е и главният сладкар, в случай че щом я извадим от кутията, тортата се нуждае от малки поправки.

Джуниър подмина като фурия шефа на фирмата за организиране на тържества и се отправи към портрета на мама Хеди-Ана, който официално щеше да бъде подарен на съвета на надзорниците в старческият дом, та да бъде окачен на видно място – в приемната на новото крило. Беше дело на валонски художник, скъпата рамка беше сложена в една нийоркиска галерия. Джуниър бе дал по телефона на художника престроги напътствия: „Да изобразиш майка ми красавица, каквато си е.“

Чарли беше виждал моментални снимки на мама. Поне според него жената в зряла възраст, облечена върху портрета в черна кадифена рокля, по която проблясваха перли, изобщо не приличаше на лелката от снимките. Художникът бе възнаграден от щедро по-щедро за усилията си.

– Наистина е прелестна – зацъка Джуниър. Ала след миг от задоволството му не остана и следа. – Къде са тия типове, на които плащам, за да ми пеят? Трябваше вече да са тук.

Джуъл се беше приближила и беше застанала зад него. Хвана го за ръката и рече:

– Току-що ги видях, миличък, завиваха по алеята. Не се притеснявай. Добри са, наистина.

– Дано. Ти ми ги натресе.

– Чувал си ги как пеят, любов моя. Не помниш ли, веднъж те водих да вечеряме в заведението на Нор.

– Да бе, забравих. Ядват се. Ресторанта си го биваше, кухнята също. И мястото е добро. Нямам нищо против и аз да притежавам такова заведение. Дай да видим тортата.

Хванал все така за ръка Джуъл, чиято огненочервена коса се

спускаше на водопад по раменете, а късата ѝ поличка едвам стигаше бедрата, Джуниър тръгна на инспекция в кухнята. Главният сладкар стоеше с царствено кацнала на главата му висока бяла шапка до пететажната торта.

Грейна от гордост, шом съгледа отдалеч Джуниър, изгората му и останалите.

– Не е ли великолепна? – попита сладкарят и Целуна връхчетата на пръстите си. – Истински шедьовър от захар. Моето върховно постижение. Достойно е за драгата ви майчица. Само да знаете колко е вкусна тортата! Направо се топи в устата.

Джуниър и Еди отидоха благоговейно да огледат шедьовъра. Изведнъж се разпищяха в един глас:

– Глупак!

– Негодник!

– Тъпанар.

– Казва се ХЕДИ-АНА, а не БЕТИ-АНА – разфуча се Еди. – Майка ми се казва Хеди-Ана!

Главният сладкар се ококори от изненада и сбърчи чело и нос.

– Хеди-Ана ли?

– Я не се подигравай с името на майка ми! – изкрещя Еди и очите му се напълниха със сълзи.

„Дано не стане още някой гаф! – замоли се Чарли Сантоли. – Инак ще има да хвърчат глави!“

* * *

За Ханс Крамер представляваше огромно усилие дори да излезе от дома си в Сиосет и да се отправи към къщата на братя Баджет край залива на Лонг Айланд, докдето имаше петнайсетина минути път. „Какво ме прихвана да взимам пари от тях? – запита се той за стотен път, докато завиваше към магистралата за Лонг Айланд. – Защо просто не обявих фалит, да ми е мирна главата!“

Допреди две години шеф в голяма компания за електроника, четирийсет и шест годишният Ханс напусна работа, изтегли пенсионния си фонд и всичките си спестявания, ипотекира къщата си и регистрира фирма за продажба на софтуер, негова разработка, по Интернет. След многообещаващото начало, когато поръчките направо валяха, а складът беше задръстен с инвентар, технологичната промишленост се срива. Всички започнаха да отказват поръчките. Ханс беше закъсал за свежи пари и за да спаси фирмата, взе заем от братя Баджет. За нещастие поне

засага усилията му не се увенчаваха с успех.

„Откъде да ги взема тия двеста хиляди долара, които им дължа, да не говорим пък за тлъстия процент, който ми поискаха? – вайкаше се отчаян той. – Изобщо не биваше да ходя при тях. Все пак притежавам мощна производствена линия – взе да се успокоява Ханс. – Стига да се задържа над повърхността, нещата сигурно ще потръгнат. Трябва само да убедя някак братя Баджет да ми удължат срока.“

За една година, откакто бяха започнали неприятностите, Ханс беше отслабнал цели десет килограма. Светлокестенявата му коса бе започнала да побелява. Жена му Лий направо се беше поболяла от притеснение за него, макар и да нямаше представа колко са закъсали. Ханс не ѝ беше казал за заема, само я бе предупредил, че се налага да свият разходите. Напоследък не ходеха дори на ресторант.

Следващата отбивка на магистралата водеше към къщата на братя Баджет. Ханс усети, че дланите му са плувнали в пот. „Бях прекалено самонадеян – призна си той, докато даваше мигач. – Дойдох тук от Швейцария едва дванайсетгодишен, не знаех и дума английски. Завърших с отличие Масачузетския технологичен университет и смятах, че целият свят е в краката ми. Всъщност в началото си беше така. Въобразивах си, че е невъзможно да се проваля.“

След пет минути пред него изникна имението на Баджет. Портата беше отворена. Автомобилите се бяха подредили на опашка и чакаха да ги пусне мъжът от охраната, застанал в началото на дългата, извита на подкова алея. Братя Баджет явно имаха гости.

Ханс хем почувства облекчение, хем се разочарова. „Ще взема да звънна по телефона и да оставя съобщение – реши той. – Може пък хората да ми дадат отсрочка.“

Докато правеше обратен завой, не послуша вътрешния си глас, предупредил го, че типове като Баджет никога не дават отсрочки.

* * *

Стърлинг, Нор и Били влязоха през черния вход в къщата на Баджето-ви точно когато клетият главен сладкар слушаше сипещите се по негов адрес обиди. Стърлинг забърза към кухнята – да види какво става, и видя, че сладкарят оправя нещо в буквите по тортата.

„Дали не е сбъркал годините?“, запита се Стърлинг. Навремето беше ходил на един рожден ден – дванайсетгодишната щерка на рожденичката бе направила торта, за да изненада майка си. Внесе гордо-гордо тортата със запалените свещички, а майката само дето не припадна.

Годините, които толкова усърдно криеше, бяха изписани с крещящорозови цифри върху крема.

За щастие грешката на сладкаря сега бе съвсем дребна. С няколко завъртания на шприца той промени „Бети-Ана“ на „Хеди-Ана“. Нор и Били също дойдоха в кухнята, привлечени от врявата.

– Внимавай да не изпееш „Честит рожден ден, Бети-Ана“ – изшушука Нор на сина си.

– Изкушавам се да го направя, но искам да изляза жив оттук.

Двамата тръгнаха към салона и Стърлинг ги последва. Нор прокара пръсти по пианото, Били извади от калъфа китарата и пробва заедно с майка си микрофоните.

Чарли Сантоли имаше задължението да им връчи списъка с любимите парчета на братята.

– Те не искат да дъните до дупка и хората да не си чуват приказката – предупреди ги изнервен адвокатът.

– Ние сме музиканти. Не дъним, а пеем – тросна му се Нор.

– Но когато майката се свърже по сателита с нас, ще дадете тон за „Честит рожден ден“, гледайте да не объркате нещо.

Звънецът иззвъня и в салона нахълта първият талаз гости.

Стърлинг открай време обичаше да е сред хора. Взря се в гостите и докато ги слушаше, схвана, че тук има доста важни клечки.

Остана с впечатлението, че са дошли единствено заради огромното дарение, направено за старческия дом, и веднага след тържеството на драго сърце ще забравят, че братя Баджет изобщо съществуват. Ала имаше и такива, които поспряха да се полюбуват на портрета, който щеше да виси в новото крило на старческия дом.

– Каква красавица е майка ви! – възкликна чистосърдечно председателката на управителния съвет на дома и кимна към портрета. – Каква изисканост, какво достойнство. Често ли идва да ви гостува?

– Милата ни майчица не е много-много по пътуванията – отвърна Джуниър.

– Страда от морска болест, прилязва ѝ и от самолет – пророни покрусен Еди.

– Значи вие ходите да я видите във Валония – предположи жената.

При тях беше дошъл Чарли Сантоли.

– Разбира се, че ходят, при всеки възможен случай – вметна той мазно-мазно.

Стърлинг поклати глава. „Какъв изпечен лъжец!“

Били и Нор запяха първата песен и тукаткси бяха наобиколени от

признателната публика. Нор беше добра певица с приятен, леко дрезгав глас. А Били беше направо невероятен. Стърлинг застана сред множеството и заслуша кой какво казва.

– Същински Били Джоуел на младини...

– Ще стане звезда...

– Неотразим е – изгука дъщерята на един от членовете на управителния съвет.

– Били, дай да чуем „Бъди до мен, когато се събудя“.

Молбата отприщи бурни ръкопляскания. Били прокара леко пръсти по струните на китарата и запя:

– „Знам какво искам... Знам от какво имам нужда.“

„Това сигурно е от диска, пожънал небивал успех – помисли Стърлинг. – Вкусът ми е демодирани, но парчето ми харесва много.“

Благодарение на музиката гостите се поотпуснаха. Започнаха да си бърбят, да поднасят чашите, за да им сипят повторно от отлежалото вино, да пълнят чиниите с още и още от наистина отбраните гозби.

В седем и петнайсет братя Баджет грееха от щастие. Празникът минаваше като по вода. Бяха успели.

Джуниър взе микрофона и се прокашля.

– Искам да пожелаем на всички добре дошли и да ви кажа, че ние с брат ми се надяваме да прекарвате добре. За нас е удоволствие да ни гостувате и сме много, наистина много щастливи, че ви дадохме парите, дарихме ги, де, за новото крило на старческия дом: в чест на тази светлица – майка ни Хеди-Ана, която днес навършва осемдесет и пет години, то ще носи нейното име. А сега благодарение на това чудо на чудесата – сателита, ще видим мама в историческото село Кижкек, където сме израсли с брат ми. Ще помоля всички да се включат и да поздравим мама с „Честит рожден ден“. Тон за песента ще дадат неотразимият Били Камбъл и майка му, прелестната Нор Кели.

Чуха се вяли ръкопляскания. Вкараха огромната торта с осемдесет и пет запалени свещички. От тавана се спусна триметров екран, върху който изникна киселата физиономия на мама Хеди-Ана.

Тя седеше на люлеещ се стол и си пийваше ракийка.

Очите на Еди се напълниха със сълзи, Джуниър прати към екрана въздушни целувки, а всички запяха „Честит рожден ден“ на валонски, като сезираха в изписания на английски текст върху нотните листове.

Мама изду бузи, наподобяващи два еднакви червени плондира, и духна свещичките върху тортата, която синовете ѝ бяха пратили с чартерен полет във Валония. Едва тогава се видя, че докато е чакала до

среднощ сателитната връзка, е попрекавила с ракийката. Взе да ругае на развален английски и да се жалва, че синовете ѝ хич и не си правели труда да отскочат да я видят, а тя беряла душа.

Джуниър побърза да намали звука, но все пак се чу как бабката крещи:

– Какво толкова вършите там, че не намирате време да дойдете и да видите майка си на смъртния ѝ одър? Веднъж не сте се отбили за толкова години!

Били и Нор начаса подхванаха отново „Честит рожден ден, Хеди-Ана“. Този път никой не запя заедно с тях, а сателитната връзка прекъсна с незабравимия образ на мама, която започна да си бърка в носа и се разхълца, но продължи да пустосва и синовете си, и техните гости.

Джуъл се кикотеше пискливо.

– Мама има страхотно чувство за хумор, нали? Голям образ е.

Джуниър подбра приятелката си и се изнесе от помещението. Еди ги последва по петите. Нор изшушука припряно на Били:

– Какъв ужас! Ами сега? Какво да правим? Каза ни, докато хората ядели тортата, да изпеем „Колко мила е тя“.

– А после и доста други песни за майките, като започнем с „Винаги обичал съм мама, тя ми е любимото момиче“...

„Ами «Пийни си чай, мила старице»? – помисли Стърлинг. – По мое време беше много нашумяла.“

– Дай по-добре да проверим. Не искам да рискувам и да се губя в догадки – рече Нор и огледа помещението, където всички стояха с камени лица.

Стърлинг тръгна след Нор и Били и веднага усети, че се задава буря. Джуниър и Еди влязоха в стая в дъното на коридора.

Били и Нор забързаха да ги настигнат, младежът почука по вече затворената врата. Никой не отговори и той се спогледа с майка си.

– Я да опитаме – прошепна Нор.

„Вървете си! Махайте се час по-скоро оттук“, заподканя Стърлинг, ала знаеше, че е закъснял с цяла година.

Били натисна дръжката на вратата и я отвори предпазливо. Двамата с Нор влязоха в тясна стая. Нямахше никого.

– Ето там са – изшушука Нор и посочи вътрешното помещение с открената врата. – Дали да не...

– Я чакай. Прослушват телефонния секретар.

Гласът от записа оповести:

– Имате само едно съобщение.

Нор и Били се подвоумиха: не знаеха да чакат ли, или да си тръгват, но после чуха съобщението и застинаха като попарени.

Беше от човек, който отчаяно молеше за „още мълко време, за съвсем мълка отстрочка“ на заема.

Телефонният секретар изщрака и Нор и Били чуха как Джуниър крещи:

– Времето ти изтече, мой човек. Еди, заеми се с това. Кажи на момчетата да подпалят пикливия склад. И да не съм чул, че е останала и треска.

– Няма да остане и следа от него – зарече се Еди вече много по-весело, понеже в точно този миг не си мислеше за майка си.

Били долепи пръст до устните си. Двамата с Нор се изнизаха тихо на пръсти от стаята и забързаха към салона.

– Дай да си вземем нещата и да се омитаме оттук – прошепна Били.

За разлика от Стърлинг така и не забелязаха, че Сантоли ги е видял от другия край на коридора как излизат от стаята.

* * *

Небесната чакалня бе пълна с новопристигнали, които се озъртаха и се мъчеха да се ориентират. Дежурният ангел получи нареждане да сложи на вратата на заседателната зала табела „НЕ ВЛИЗАЙ“. На няколко пъти бивши шефове, несвикнали да чакат, бяха издебвали ангелът да се обърне с гръб и бяха нахълтвали вътре.

Небесният съвет следеше с изострено любопитство от заседателната зала действията на Стърлинг.

– Забелязахте ли колко се натъжи, задето Мариса дори не е забелязала присъствието му в ресторанта? – попита монахинята. – Наистина беше сломен.

– Това е една от първите поуки, които искаме да си извлече – заявя монахът. – Приживе не е забелязвал доста хора, сякаш изобщо не са съществували.

– Как мислите, дали мама Хеди-Ана ще ни се изтърси в скоро време в чакалнята? – поинтересува се пастирът. – Каза на синовете си, че беряла душа.

Медицинската сестра се подсмихна.

– Приложи най-старата хватка на тоя свят, само и само да накара синовете си да идат да я видят. Здрава е като бик.

– Никак не ми се иска на арената да ми се изпречва бик като нея – подметна кисело матадорът.

– А адвокатът е закъсал не на шега – отбеляза светицата, която според Стърлинг приличала на Покахонтас. – Ако начаса не предприеме нещо, когато му дойде времето, няма да си има работа с нас.

– Клетият Ханс Крамер, колко е отчаян! – ахна монахинята. – Братя Баджет нямат милост.

– Мястото им е в ареста на бойния кораб – оповести сурово адмиралът.

– Чухте ли, моля ви се? – възкликна изумена царицата. – Наумили са си да опожарят склада на горкия човек!

Светиите поклатиха глави и се умълчаха, натъжени и замислени колко жестоки са хората един към друг.

* * *

Слугите се спуснаха трескаво да докарват автомобилите на гостите, изсипали се от къщата. Стърлинг се облегна на колоната пред входната

врата и се позаслуша да чуе кой какво мисли.

– Ама че работа!

– Върнете им парите! Аз ще ги дам тия два милиона за новото крило – сопна се престаряла бабка.

– Покрай всичко това се сетих за филма „Изхвърлете мама от влака“. Готов съм да се обзаложа, че сега тия долни типове ги сърбят ръцете да направят точно това – отсъди съпругът на една от жените в управителния съвет на старческия дом.

– Добре поне, че храната се ядваше – намеси се трети.

– Дано сте разбрали, че откакто са напуснали Валония, не се престрашават и да припарят до границата. Сетете се защо!

– Майката не си поплюваше, а?

Стърлинг мярна двамата сенатори, които профучаха като хали покрай него – крещяха колкото им глас държи на своите съветници. „Сигурно се притесняват, че по жълтите вестници ще ги одумват, задето си пият питието с разни мафиоти – реши Стърлинг. – Само да знаеха, че тия негодници се готвят да подпалят склада на някакъв клетник!“ Стърлинг изгаряше от нетърпение да се метне в автомобила на Нор и Били и да чуе какво ще кажат те за случилото се.

Един от гостите, почерпил се с водка в не по-малки количества от ракийката, изпита от мама, запя: „Честит рожден ден, Хеди-Ана“, при това на валонски, само дето нямаше пред себе си нотния лист, за да гледа думите. Премина на английски и към него се присъединиха още гости, които явно не се измъчваха от угризения на съвестта.

Стърлинг чу как един от слугите пита някакъв гост дали автомобилът му е мерцедес. След миг момчето докара един от ония малки джипове. „Значи сега мерцедесите изглеждат така“, рече си Стърлинг.

Автомобилът на Били бе спрял отзад. „Само това оставаше да ги изтърва“, завайка се Стърлинг. Две минути по-късно, когато Нор и Били се появиха, понесли апаратурата и инструментите, той вече се беше настанил на задната седалка.

По лицата им личеше, че са много притеснени.

Без да проронят и дума, натовариха всичко в автомобила, метнаха се и се сляха с колите, пъплеци по дългата алея. Не проговориха, докато не излязоха на шосето. Чак тогава Нор попита припряно:

– Как мислиш, Били, сериозно ли се заканваха да подпалят склада на онзи човечец?

– Повече от сериозно. Пак извадихме късмет: не разбраха, че сме ги чули.

„Друг път не са разбрали! – помисли Стърлинг. – Адвокатът... как му беше името? А, да, Чарли Сантоли. Той ви видя да излизате от кабинета. Спукана ви е работата, ако каже на Баджетови.“

– Все ми се струва, че и друг път съм чувала онзи глас... От съобщението върху телефонния секретар, де – проточи Нор. – Направи ли ти впечатление, че когато помоли за още време, каза „мълко“, а не „малко“?

– Сега, като ми каза, се сетих, че наистина говореше с акцент – съгласи се Били. – Но може би е бил толкова притеснен, горкият, че е провлачвал думите.

– Не, не, говореше си с акцент. Струва ми се, че е идвал в ресторанта. Ако разберем кой е, можем да го предупредим.

– Щом стигнем в ресторанта, ще се обадя в полицията – отсече Били. – Не е за клетъчния.

Продължиха нататък, без да казват и дума. Стърлинг седеше на задната седалка, не по-малко притеснен от тях.

Наближаваше девет часът, когато влязоха в заведението на Нор. Празничната вечеря беше в разгара си. Нор поздрави припряно някои от посетителите. В същия миг те двамата с Били зърнаха на бара един свой стар приятел, пенсионирания детектив Шон О'Брайън.

Спогледаха се.

– Ще го покания да седне при нас. Той ще ни посъветва какво да правим – рече Били.

Волю-неволю, Нор се усмихна и отиде на запазената за нея маса в предната част на ресторанта. Оттам виждаше като на длан всички маси, следеше за обслужването и махаше с ръка на някой и друг клиент. Стърлинг я последва и се настани на стола, където тя бе седяла преди няколко часа.

При тях дойде и Били заедно с Шон О'Брайън, едър мъж някъде на около петдесет и пет с буйна, вече прошарена грива, будни кафяви очи и сърдечна усмивка.

– Весели празници, Нор! – подхвана той, ала начаса надуши, че има нещо гнило. – Какво е станало? – попита, докато сядаша с Били.

– Днес следобед у братя Баджет имаше тържество и ни бяха наели да пеем – обясни Нор.

– Братя Баджет ли? – вдигна вежда О'Брайън и заслуша напрегнато, докато двамата му разправяха за съобщението върху телефонния секретар и заканата на Джуниър Баджет.

– Гласът ми е познат – рече накрая Нор. – Сигурна съм, че човекът е идвал тук.

– От доста години в полицията се опитват да спипат тия двама хубостници. Но те вечно се измъкват сухи, много хлъзгави са, не ти трябва риба в зехтин. Изпечени мошеници, злодеи! В случай че мъжът се е обаждал някъде от тук, няма да се изненадам, ако утре прочета по вестниците, че складът му е изгорял до основи.

– Няма ли начин да ги спрем? – попита Били.

– Мога да предупредя в полицията, но тия типове са разпрострели пипалата си навсякъде. Знаем със сигурност, че въртят далавери и в Лас Вегас, и в Лос Анжелис. Човекът може да се обаждал и от там, но откъдето и да е звънял, това не означава, че складът е някъде наблизо.

– И през ум не ми е минавало, че братя Баджет са чак такива злодеи – каза Били. – Носят се какви ли не слухове, но все пак те държат автоборси, продават и яхти...

– Занимават се и със законен бизнес, но колкото за параван – прекъсна го О'Брайън. – Така перат пари. Ще звънна тук-там. Ако не друго, ченгетата ще ги държат под око, макар че те, хитреците му с хитреци, никога не си мърсят ръцете.

Нор разтърка чело, беше много разтревожена.

– Не току-така помня този глас. Я чакайте малко. – Тя махна на един от келнерите. – Повикай Денис, Сам. А ти застани на бара.

О'Брайън я погледна.

– По-добре не казвайте на никого, че сте чули този разговор.

– Имам пълно доверие на Денис – отвърна Нор.

„На масата се събра доста народ – помисли Сърлинг. – Налага се да постоя прав.“ Усети как му издърпват стола и подскочи като ужилен. Нямаше намерение Денис да му сяда в скута.

– ... И, Денис, сигурна съм, че съм чувала този глас в ресторанта – каза в заключение след малко Нор. – Говореше с акцент. Не е изключено да е бил притеснен, но ми хрумна, че може би е посядал при теб на бара и сте си приказвали.

Денис поклати глава.

– Не се сещам, Нор, кой може да бъде. Но съм сигурен, че ако Баджетови са го взели на мушка, ще има много да пати.

Всички се засмяха нервно.

„Опитват се със смях да прикрият колко са притеснени – помисли Сърлинг. – Ако братя Баджет наистина са чак такива злодеи, каквито ги изкарва Шон О'Брайън, ако се наложи и Нор и Били да свидетелстват

пред съда, че наистина са чули този разговор... Клетата Мариса! А днес беше толкова щастлива!“

О'Брайън стана от масата.

– Трябва да звънна по телефона – рече той. – Може ли от кабинета ти, Нор?

– Ама разбира се.

– Елате и вие с Били. За да повторите какво точно сте чули.

– Аз ще бъда на бара – изтика Денис стола.

„Ако бях жив, щеше да ми премаже палеца на крака“, каза си Стърлинг.

– Нор! Мислехме, че тази вечер ще ни попеете с Били за празника! – провикна се един от клиентите на съседната маса. – Дошли сме специално да ви послушаме.

– И това ще стане – усмихна се Нор. – До петнайсетина минути сме тук.

В кабинета О'Брайън се обади на един свой познат във ФБР и Нор и Били повториха какво са чули. След разговора Нор сви рамене.

– Ама че работа! Ако не си спомня на кого е гласът, не мога да им помогна.

Клетъчният телефон на Били извънтя.

– Риса е – каза той, след като провери на екранчето кой го търси. Лицето му стана по-ведро. – Здравей, мъничкото ми... Току-що се връщаме... Не, не видяхме басейна и пътеката за боулинг... Не бих казал, че приличат на Сопраните.

– Аз пък бих казала – прошепна Нор.

– Да, изкарахме обичайния репертоар... – Той се засмя. – То се знае, че обрахме овациите. Викаха ни отново и отново на бис. Виж какво, мъничкото ми, сега ще чуеш за малко Нор-Нор и бързо в леглото. Ще се видим утре. Обичам те.

Връчи телефона на Нор, после се обърна към О'Брайън.

– Нали познавате дъщеря ми Мариса?

– То оставаше да не я познавам! Мислех, че заведението е нейно.

– И тя така си мисли.

Нор се сбогува с Мариса и с тъжна усмивка сгъна телефона и го върна на Били. Погледна О'Брайън.

– Все се питам дали онзи клетник, който молеше за отсрочка на дълга, гледа семейство.

Били я прегърна през раменете и за миг я притегли към себе си.

– Изглеждаш уморена, мамо, и колкото и да ми е неприятно да ти го напомням, твоите почитатели те чакат...

– Знам, знам. Трябва да им попеем. Но нека първо се пооправя.

О'Брайън бръкна в джоба си.

– Визитната ми картичка. Ако се сетите кой е човекът, звъннете ми, колкото и да е часът. Ще дам една и на Денис.

В девет и половина, когато Нор и Били излязоха на подиума, в заведението нямаше и една-едничка свободна маса. Пяха два пъти по два и половина часа, в девет и половина и после в единайсет – за нощните птици.

„Професионалисти са – помисли Стърлинг. – По нищо не им личи, че са притеснени.“ Веднага след края на първия концерт Нор се затвори в кабинета заедно с тефтерите с резервациите от последните две години. Стърлинг седеше до нея, докато тя изговаряше на глас едно по едно имената в тефтерите.

Току спираше и повтаряше някое от имената, сетне клатеше глава и продължаваше нататък. „Мъчи се да види дали името на мъжа с акцента ѝ говори нещо“, отсъди Стърлинг.

Лицето ѝ ставаше все по-угрижено. По едно време Нор си погледна часовника и подскочи като ужилена – отвори дамската си чанта и извади кутийката с пудрата. За броени секунди се поосвежи, сложи си малко сенки за очи и червило. Махна гребена със скъпоценните камъни от косата си и тръсна глава. Стърлинг остана изумен колко чевръсто пригладжа тя с пръсти дългите кичури и отново ги прихваща с гребена.

– Като влачена от порой съм – изрече Нор на глас, – но шоуто трябва да продължи.

„Каква ти влачена от порой! – идеше му на Стърлинг да възрази. – Изглеждаш чудесно. Наистина си голяма красавица.“

На излизане от кабинета Нор въздъхна тихичко, след миг обаче вече се разтапяше в усмивки и току спираше на някоя от масите да размени две-три думи с посетителите.

„Няма къде игла да падне – забеляза Стърлинг – и от начина, по който Нор си бърби с всички, се вижда, че са ѝ постоянни клиенти. Мед им капе от устата, докато говорят с нея. Но и Нор си я бива.“ Стърлинг заслуша как тя ту пита как е със здравето майката на одного, ту се интересува от сина на друг, ту любопитства кога трети излиза в отпуск и къде заминава, ту поздравява мъж и жена за наскорошния им годеж.

„Небесният съвет няма как да я обвини, че не е обръщала внимание

на другите – каза си Стърлинг. – Жалко, че и аз не съм бил като нея.“

Били беше погълнат от разговора с мъж и жена на масата в ъгъла. Стърлинг реши да се присламчи. „Дано не дойде и някой друг“, помисли си, докато се разполагаше на свободния стол. Чу какво си говорят и вдигна вежди. Хората на масата бяха важни клечки от „Емпайър Рекординг Къмпани“ и искаха да подпишат договор с Били.

Мъжът рече:

– Не е нужно да ви обяснявам кого сме наложили на пазара. От известно време следим кариерата ви, Били, и решихме да ви предложим договор за два албума.

– Много съм поласкан, наистина твърде щедро от ваша страна, но трябва да поговорите с агента ми – отвърна с усмивка той.

„Опитва се да скрие, че е развълнуван – усети Стърлинг. – Всеки млад певец си мечтае да подпише договор със звукозаписна компания. Какъв шантав ден!“

Последните посетители си тръгнаха от ресторанта в дванайсет и половина. Нор и Били седяха на бара при Денис, който довършваше с почистването. Нор вдигна чашата.

– Знам, че е на лошо да се чукаш с вода, но все пак ще рискувам. За Били и за договора, който ще подпише!

– Баща ти щеше да се гордее с теб – отбеляза Денис.

– И още как! – потвърди Нор. – А сега ще прием за теб, Бил, където и да си. Детето ти не те подведе.

„Със сигурност съм го срещал – каза си Стърлинг. Забеляза, че всички са се просълзили. – Били е бил горе-долу на годините на Мариса, когато е загубил баща си. Сигурно и на него, и на Нор им е било ужасно трудно.“

– Да стискаме палци всичко да мине по вода – каза им Били. – Още е рано да се радвам. Нека първо видя всичко черно на бяло.

– Ще го видиш, то оставаше да не го видиш – увери го Нор. – Но и на Коледа догодина пак ще пееш с мен тук.

– Разбира се, мамо, при това безплатно – прихна младежът.

– Няма да е зле да си намериш телохранител, да те пази от тълпите – заяви Денис и сгъна кърпата. – Хайде да те откарам до вас, Нор, виждаш ми се много уморена.

– Виж какво, ако живееш на четвърт час път оттук, на драго сърце щях да приема поканата ти. Но до къщи са някакви си три минути. Предпочитам утре заран автомобилът да ми е подръка. Все пак отнеси

вместо мен тефтерите с резервациите. Ще ги позадържа. – Тя целуна лещичко Били по бузата. – До утре.

– До утре. Аз се качвам горе. Но не се опитвай сега да преглеждаш резервациите. Остави за сутринта. – Двамата се погледнаха. – Знаем, знаем, може и да е късно.

„Ето къде, значи, живеел Били – отсъди Стърлинг. – Горе сигурно има жилище. Интересно, какво ли представлява къщата на Нор? Тя каза, че живеела само на три минути с кола оттук. Ще имам време и да се върна.“ Отново забърза през паркинга, този път следвайки Нор и Денис.

През последните няколко часа се бе застудило. Стърлинг погледна нагоре. Бяха се струпали облаци, загулили луната и звездите. Той си пое въздух. Дъхтеше на сняг. „Обичах зимата повече, отколкото лятото – каза си той. – Ани ме мислеше за луд. А тя си умираше да се попече поне ден край морето. Техните май имаха вила край Спринг Лейк.“

Нор караше красив мерcedes. „И аз навремето си падах по тази марка – помисли Стърлинг. – Не се е променила много през годините.“ Докато Денис слагаше тефтерите с резервациите на пода отзад и държеше вратата на Нор, Стърлинг се пхна на предната седалка. „Никога не съм обичал да се возя отзад – рече си. – Краката ми вечно изтръпваха.“

Нор заключи вратата и пристегна колана. „Днес всички си слагат колани – учуди се Стърлинг. – Сигурно така е по закон.“

Намести бомбето и се подсмихна при мисълта, че догодина Мариса ще има да му се присмива за него. Тъкмо излизаха от алеята, и той подскочи от изненада – Нор каза на глас:

– Мама Хеди-Ана. Бог да ни е на помощ!

Стърлинг се почувства малко гузен. „Нор си мисли, че няма друг в автомобила, а е от хората, които си говорят сами. И аз го правех и сякаш да си умра от срам, ако разберях, че някой ме е подслушвал. Всъщност няма нищо лошо и да подслушвам – успокои се той. – Нали съм дошъл да им помогна.“

За щастие Нор включи радиото и до края на пътя слуша новините.

Къщата ѝ се намиреше в края на задънена улица, на сред огромна градина. Стърлинг начаса видя, че това е дом точно като за нея. Къщата приличаше на обновена ферма. Отвън бе обкована с бели дъски, капациите на прозорците бяха боядисани в черно. Лампата на верандата беше запалена и озаряваше с мека светлина входната врата.

– Слава Богу, най-после се прибрах! – въздъхна жената.

„Знам какво имаш предвид – каза на глас Стърлинг и завъртя очи. – Добре, че Нор не ме чува. Инак щеше да получи сърдечен пристъп.“

Няма да се заседявам“, обеща си, а Нор затърси из дамската чанта ключа, после слезе от колата и взе тефтерите с резервациите.

Докато вървеше към входната врата, Стърлинг се възхити на живия плет, покрит с лек снежец.

Щом отвори, Нор изключи алармата, светна лампите и Стърлинг видя, че жената има и изтънчен вкус. На първия етаж имаше едно-единствено просторно помещение с бели стени и дъсчен под. Холът се падаше зад повдигнатата на поставка камина. Под прав ъгъл спрямо нея се извисяваше огромна коледна елха, окичена с лампички във формата на свещи. Последните три реда отдолу определено носеха почерка на Мариса. От хартиените украшения ръчна изработка, множеството гирлянди и няколко захарни пръчки се виждаше как тя си представя коледната елха.

В стаята имаше канапета с тумбести възглавници, персийски килими, старинни мебели и прелестни картини. Всичко беше белязано от жизненост и ведрост.

– Чаша какао! – прошепна Нор и си изхлузи обувките.

Отиде в кухненския бокс, остави на масата тефтерите с резервациите и отвори хладилника. Стърлинг не обичаше да е припрян: тръгна бавно от картина на картина. „Ценни са – отсъди той. – Жалко, че не мога да ги разгледам по-хубавичко.“ Особено прелестен му се стори един английски пейзаж с ловна сцена.

Приживе беше адвокат на доста богати семейства и бе развил вкус към изкуството. Спомни си как все са му повтаряли, че преспокойно може да стане и оценител.

Стълбата към горния етаж сякаш го зовеше. „Само ще хвърля едно око, и беж да ме няма“, обеща си той.

Най-голяма беше спалнята на Нор. По писалището, тоалетката, нощните шкафчета бяха наслагани снимки в рамки. Всички бяха лични, на доста от тях се виждаше много по-младата Нор заедно с бащата на Били. Имаше най-малко пет-шест на самия Били заедно с майка си и баща си – младежът сякаш гледаше Стърлинг от времето, когато е бил съвсем мъничък. На последната, където тримата бяха заедно, Били беше на, има-няма, шест години.

Стърлинг надзърна в първата от другите две спални. Беше тясна, ала уютна, с малко мебели.

Третата врата беше затворена. На порцелановата табелка пишеше: „СТАЯТА НА МАРИСА“. Стърлинг откряна вратата и усети как на гърлото му засяда буца. „Догодина детето ще изгуби толкова много“,

помисли си той.

Стаята беше прелестна. Бели раkitови мебели. Синьо-бели тапети. Плетеното на една кука бяло покривало върху леглото, бели перденца. Лавици с книги на една от стените. Писалище с поставка до другата.

Стърлинг чу, че Нор се качва по стълбите. Беше време да тръгва. Сети се, че вратата е била затворена, придърпа я лекичко и загледа как Нор се прибира в спалнята си. Вдигнал яката на балтона, нахлупил чак до очите си бомбето, след миг Стърлинг вече беше на улицата.

„Имам да убивам няколко часа – помисли си. – Били сигурно вече спи. Дали да не отскоча да видя как е Мариса? Но къде ли точно живееше? Винаги съм се ориентирал зле.“

Дотук му се намираше достатъчно работа, сега обаче всички си бяха легнали и докато той обикаляше по притихналите улици, му стана самотно.

„Дали да не опитам да се свържа с Небесния съвет? – зачуди се. – Ами ако решат, че не мога да се справя? И тогава какво?“

Изведнъж нещо привлече погледа му.

„Това пък какво е?“

От небето падаше листче хартия. Точно пред Стърлинг застина. Той го взе от въздуха, разгъна го и отиде да го прочете под близката улична лампа.

Беше карта на селището. Съвсем ясно бяха отбелязани къщата на Мариса и домът на Нор. От точка, под която пишеше „Намираш се ето тук“, започваше пунктирна линия, после имаше напътствия: „На четири пресечки източно... след първата завий наляво, после надясно“, обясняващи как Стърлинг да стигне до Марисини. С втора пунктирна линия беше очертан пътят от там до ресторанта.

Стърлинг се взря отвъд месечината, отвъд звездите – във вечността. „Благодаря. Много съм ви признателен“, пророни той.

* * *

Колкото и да беше часът, Денис Мадиган задължително изчиташе преди лягане „Ню Йорк Поуст“. Жена му Джоан отдавна беше свикнала да спи на запалена лампа.

Тази вечер обаче той все не можеше и не можеше да се съсредоточи. Знаеше: Нор и Били не си дават сметка, че животът им виси на косъм. Ако братя Баджет наистина бяха чак такива злодеи, каквито ги изкарваше Шон О'Брайън... Денис поклати глава. Докато бе работил по баровете в Манхатън, се беше наслушал за типове като тях.

„Мъж с акцент ли? Кой ли може да бъде? – запита се той, както прелистваше раздражен вестника. – Според Нор бил идвал в ресторанта. Но не е от редовните посетители, инак щях да го помня.“

– Мълко, многу – каза на глас.

Джоан отвори очи и примига.

– Моля?

– Нищо, скъпа. Извинявай. Спи, спи.

– Лесно ти е да го кажеш – изпелтечи тя и му обърна гръб.

Денис отвори на раздел „Телевизия“ и зачете с усмивка как Линда Стази громи празничната програма.

Вече беше три и половина, но на него не му се спеше и той разлисти и раздел „Ресторанти“. Вниманието му беше привлечено от дописка за ново заведение в центъра на града: „Започнахме с крем-супа...“

Денис се вторачи във вестника. Кремсупа ли? Сети се за един оправен келнер, който не се беше задържал дълго в ресторанта на Нор – веднъж беше имитирал някакъв клиент, който си поръчал „кремсупа, но да не е многу топла“.

„Как ли се казваше клиентът? – опита се да си спомни той. – Прочете ми е. Дватама с жена му задължително пийваха по коктейл на бара. Симпатяги. Не се сетих веднага за него, защото говореше с едва доловим акцент, пък и отдавна не е идвал... – В съзнанието му изникна лице. – Със сигурност живее в Лонг Айланд – рече си Денис. – И се казваше... казваше се... Точно така, името му беше европейско.“

Ханс Крамер!

„Ами да! Ханс Крамер!“

Денис грабна телефонната слушалка. Нор вдигна още след първото позвъняване.

– Сетих се, Нор! За онзи от телефонния секретар. Дали не е Ханс Крамер?

– Ханс Крамер ли? – повтори тя бавно. – Не ми говори нищо. Не го помня...

– Помисли още малко, Нор. Все си поръчваше кремсупа, но да не е многу топла.

– Божичко, как не се сетих досега... прав си!

Нор се подпря на лакът и се понадигна. Визитната картичка на Шон О'Брайън бе подпряна на лампата върху нощното шкафче. Тя се пресегна да я вземе и усети как сърцето ѝ ще се пръсне от вълнение.

– Знам, Денис, че Крамер се занимава с компютри. Не е изключено да има и склад. Още сега ще звънна на Шон О'Брайън. Дано не е много късно!

* * *

Стърлинг наближи къщата на Мариса – всичко изглеждаше мирно и кротко. Къщата тънеше в непрогледен мрак, ако не броим слабата светлинка, процеждаща се през един от прозорците на горния етаж.

„И мама оставяше лампата да ми свети – спомни си той. – И не затваряше докрай вратата. Голям страхопъзльо си бях – помисли си развеселен. – Да оставим запалената лампа: до десетгодишен спях, моля ви се, с плюшеното мече!“

Забеляза малката лепенка, на която пишеше, че къщата е с охранителна система, и се промуши вътре, без да си прави труда да отваря вратата – да не би да задейства алармата. Имаше чувството, че Небесният съвет държи той да се придвижва като всички останали, освен ако това не му пречи да си върши работата, но беше сигурен, че и настойниците му горе на небето не искат алармата да се разпиши.

Отиде на пръсти при стълбището и вдигна високо крак, за да прекрачи преградите, наслагани от Рой. „Боже, колко високи са според него дечица на по годинка?“, запита се Стърлинг, след като закачи маншета на панталоните си и се плъсна на пода.

„Пак добре, че не вдигнах шум“, взе да се успокоява той и извърна очи към тавана. Бомбето му беше отхвърчало. Стърлинг се изправи бавно и усети, че гърбът го наболва. Вдигна бомбето и поднови опита да посети Мариса.

Стаята ѝ беше в дъното на коридора. Всички врати бяха откренати. От голяма спалня се чуваше леко хъркане. Докато минаваше покрай детската, Стърлинг чу и как един малчуганите се върти в легълцето. Подвоуми се и нададе ухо, но детето явно се бе укротило.

Въпреки че се трупаха облаци, нощта бе достатъчно светла, та

Стърлинг да види лицето на Мариса. Беше се свила на кравай под завивките, косицата ѝ бе залепнала за бузата.

От купчината кутии в ъгъла се виждаше, че е получила много подаръци за рождения си ден и за Коледа. „Не се и изненадвам – отсъди Стърлинг. – И на мен ми се ще да ѝ подаря нещо.“

Намести се на същия фотьойл, на който щеше да седи и догодина, когато за пръв път щеше да разговаря с Мариса. „Прилича на ангелче – помисли си. – Жалко само, че ще изживее такива сътресения. Де да имах силата да ги предотвратя и светът ѝ да си остане същият! Но не притежавам такава сила и догодина ще направя всичко възможно, за да възстановя нейния свят такъв, какъвто е сега. Каквото и да ми струва това – реши той. – И то не само защото си мечтая да отида в рая. Наистина искам да помогна на момиченцето. Трудно ми е да повярвам, че това е същото дете, което днес се опитваше да се налага в ресторанта и което не губи и миг, веднага позвъни на баща си, за да разбере как е минало тържеството.“

Стърлинг се усмихна, въздъхна, стана от фотьойла и излезе от стаята. Докато вървеше по коридора, чу, че едно от близначетата се е разплакало. Не след дълго ревна и другото.

„За щастие те нямат нужда от мен“, каза си. След миг Рой излезе сънено от спалнята и отиде в детската.

– Тати е тук – взе да утешава той момченцата. – Рой младши, Робърт, татко е при вас.

„Дениз го е дресирала добре – помисли Стърлинг. – Навремето, ако децата им ревнеха посред нощ, приятелите ми се правеха на глухи. Но времената се менят. Лично аз бях единствено дете – каза си, докато слизаше по стълбите. – Когато съм се родил, родителите ми вече са били прехвърлили четирийсетте. Превърнах се в център на тяхната вселена. Вече бяха в рая, когато се явих в небесната чакалня. Никак няма да е зле да се видя отново с мама и тате“, рече си и пак погледна към небето.

Преди да излезе от къщата, отново се взря в картата, сетне се отправи към ресторанта на Нор. Докато вървеше по тихите улици, изведнъж го присви под лъжичката. Замириса му на дим, откъде ли?

„Подпалили са склада!“, помисли Стърлинг.

* * *

Шон О'Брайън беше работил цели двайсет години в полицейското управление на окръг Насо. Беше свикнал да го вдигат посред нощ, ако се е появило нещо ново по случаите, които е натоварен да разследва.

Телефонът иззвъня в четири без двацет призори, Шон веднага се събуди и грабна слушалката. Както и очакваше, го търсеше Нор.

– Току-що разговарях с Денис – каза му тя. – Сетил се е името на мъжа от записа върху телефонния секретар.

– Кой е?

– Казва се Ханс Крамер. Живее в Сиосет и има фирма за компютърен софтуер. От време на време се отбива в ресторанта.

– Добре, Нор. Веднага ще се свържа с полицейското управление.

Вече съвсем буден, той седна в края на леглото. Беше сам в стаята. Жена му Кейт беше медицинска сестра в детското отделение на местната болница и днес беше нощна смяна.

Най-напред Шон звънна в полицейския участък в Сиосет, където го познаваха много добре.

Вдигна дежурният лейтенант Ник Амарето – той знаеше кой е Крамер.

– Свястно момче. Живее тук от двацетина години. Известно време беше член на комисията по зонирание. Две-три години оглавяваше и тукашния клон на Червения кръст. Има си човекът фирмичка за компютърен софтуер.

– А склад притежава ли?

– Да. Купи парцел до магистралата. Събори старите занемарени моетели и вдигна малък комплекс с административна сграда и склад.

– Казаха ми, че складът е подпален. Крамер дължал пари на братя Баджет.

– Не думай! Трябва да тръгваме незабавно. Ще вдигна на крак отряда за бързо реагиране и пожарникарите.

– А аз ще звънна във ФБР. Хайде, до скоро.

– Я чакай, Шон – подвикна лейтенантът. – По радиото съобщават важна новина.

Още преди Амарето да се върне на телефона, Шон О'Брайън разбра, че е закъснял. Комплексът на Крамер вече гореше.

* * *

От охраната позвъниха на Ханс Крамер в три и четирийсет и пет след полунощ. Детекторът за дим в склада се бил задействал. Пожарникарите били повикани.

Отчаяни, Ханс и жена му се облякоха надве-натри, без да казват и дума, обуха на босо маратонките, грабнаха якетата и хукнаха към автомобила.

„Не внесох всички вноски за пълна осигуровка – каза си посърнал Ханс. – Не ми беше по джоба. Дано пожарникарите спасят склада, иначе работата ми е спукана.“

Усети тежест в гърдите. В колата още не се беше стоплило, а той бе плувнал в пот.

– Трепериш като листо, Ханс – проплака притеснена Лий. – Каквото и да стане, все ще се оправим. Обещавам ти.

– Ти, Лий, не разбираш. Затънал съм до гуша в дългове. Мислех, че е по силите ми да ги върна. Бях сигурен, че нещата ще потръгнат.

Шосето беше почти безлюдно. Ханс натисна газта и отпраши с пълна пара нататък.

– Лекарят те предупреди. При последния преглед тестът ти за стрес не беше никак добър. Много те моля, успокой се.

„Дължа им триста хиляди долара – помисли Ханс. – Складът струва три милиона, но застраховката ще покрие само ипотеката. Пак няма да успее да си върна дълга.“

Завиха по улицата за склада и изтръпнаха. Видяха в далечината огнени езици, прорязали яростно мрака, около тях на гъсти валма се кълбеше пушек.

– Майко мила! – пророни Лий.

Ханс бе толкова стъписан, че сякаш бе изгубил дар-слово. „Те са го направили – отсъди той. – Баджетови. Ето как отвърнаха на молбата ми да поизчакат с дълга.“

Стигнаха при склада и видяха, че той е заобиколен от пожарникарски коли. Към огнения ад шуртяха мощни струи вода, бълвани от маркучите, но и отдалеч си личеше, че огнената стихия не може да бъде обуздана.

Ханс отвори вратата и точно тогава на силен талаз го плисна болка, повалила го напред пътя.

След броени мигове усети как му слагат нещо на носа, как в гърдите го пронизва остра като нож болка, как го повдигат яки ръце. Колкото и да бе налудничаво, изпита облекчение.

Вече нищо не беше в негова власт.

* * *

Стърлинг се върна в ресторанта и не се изненада, че Нор слиза от автомобила си, спрян на паркинга. „Сигурно вече са научили за пожара“, каза си и забърза.

Последва Нор, която се качи в жилището на Били, заело целия

втори етаж на сградата. Денис също вече беше тук, а Били беше направил кафе.

– Шон е тръгнал насам – обясни Нор на сина си.

Не беше гримирана. Косата ѝ беше прихваната на кок, но по лицето и врата ѝ пак висяха дълги кичури. Жената беше облечена в светлосин анцуг и беше по гуменки.

Били бе в намачкани дънки и ватирана риза и бе обут в мокасини. Очите му бяха уморени, по страните му вече бе набола четина.

– Шон обясни, че било много важно още сега да поговори с нас – каза Нор, докато Били сипваше кафето, после тримата отидоха в трапезарията.

От стола, който си избра, Стърлинг виждаше хола. Ергенското жилище на Били бе доста уютно, но и разхвърляно, под масичката се мъдреха чифт маратонки, отгоре пък имаше цяла купчина вестници. Канapéто и фотьойлите не бяха нищо особено, ала сякаш приканваха да се настаниш удобно на тях.

Личеше си, че Били пише музика и репетира именно в хола. На пианото бяха облежнати две китари, по канapéто бяха намятани нотни листове.

Както и у Нор, и тук много от украшенията по елхата бяха правени на ръка – очевидно от Мариса.

На вратата се позвъни – беше дошъл и Шон О'Брайън. Били натисна копчето на домофона и зачака детективът да се качи по стълбите.

О'Брайън беше угрижен. Кимна, когато Били му предложи кафе, седна при другите на масата и им разправи за пожара.

– Голям ли е? – попита Нор.

– По-голям – здраве му кажи! – отвърна О'Брайън. – Ханс Крамер е приет в болница. Получил е доста тежък сърдечен пристъп, но ще прескочи трапа.

– Божичко! – простена Нор.

– Складът е изгорял до основи – продължи О'Брайън. – Не е останало нищо, ама нищичко. Явно са пипали професионалисти.

– Сигурно ли е, че пожарът е умишлен? – попита глухо Нор, макар и да знаеше отговора.

– Да, умишлен е.

– И сега какво? – намеси се и Били.

– От ФБР ще дойдат всеки момент. Ще вземат показания, с които да потвърдят вината на Баджетови. Щом Крамер се пооправи, ще разпитат и него. После ще предявят на братята обвинение. Чули сте как

Джуниър поръчва палежа, значи най-после разполагаме с неопровержими доказателства срещу тях. Но ви предупреждавам, никой не бива да узнава, че ще свидетелствате в съда срещу Баджетови.

Били и Нор се спогледаха.

– И двамата сме наясно – каза младежът.

– На мен също ми е ясно – обади се свъсен и Денис.

Стърлинг поклати глава. „Адвокатът – помисли си. – Чарли Сантоли, адвокатът на братя Баджет. Той видя как Били и Нор излизат от кабинета. Дали вече е казал на Баджетови?“

* * *

В седем и половина сутринта в понеделник Чарли Сантоли слезе в кухнята на къщата си, която се намиреше в Литъл Нек, Лонг Айланд.

Жена му Мардж вече приготвяше закуската. С ръце на хълбоците тя огледа свъсена мъжа си от глава до пети.

– Изглеждаш така, сякаш не си мигвал цяла седмица, Чарли – нахвърли му се тя.

Той вдигна ръка.

– Не започвай пак, Мардж. Добре съм си.

Мардж беше привлекателна, възпълна жена с къса кестенява коса в тон, който успяваше да поддържа, понеже редовно ходеше на фризьор. От години си записваше в събота час – да ѝ измият косата и да ѝ направят прическа и маникюр. Всяка четвърта събота пък я боядисваше и си правеше пилинг на лицето.

Не допускаше обстоятелствата да озаптят хапливия ѝ език. Славеше се с това, че дори докато седи под каската във фризьорския салон, пак успява да си бърби с другите жени. Е, да, налагаше се да подвиква, но както знаеше и Чарли, това не притесняваше ни най-малко жена му, наследила от своите предци – ирландците, освен всичко останало и бърбивостта. Нищо не можеше да ѝ попречи да има и първата, и последната дума.

Сега продължи да оглежда изпитателно мъжа си, да се взира в лицето му, в бръчиците, оставени около очите от умората, в стиснатите устни, в мускулчето, което потрепваше едва забележимо върху бузата му, и пак подхвана старата песен:

– Изглеждаш ужасно, ония двамата ще ти изпият кръвчицата.

Чу се сигнал, Мардж се обърна и с ръкавицата извади от фурната тавата с току-що опечени царевични питки.

– Нощес спал ли си?

„Дали съм спал ли?“, запита се той. Цепеше го глава, присвиваше го стомах. Чарли само сви рамене.

Предната вечер се бе прибрал към девет часа и Мардж веднага бе започнала да го подпитва как е минало тържеството. Той обаче ѝ беше казал:

– Остави ме на мира, Мардж, много те моля.

Тя се бе смилила над него отчасти защото чакаше по един от телевизионните канали да започне стар коледен филм, който много обичаше. Беше сложила на канапето до себе си кутия хартиени кърпички, на

масата беше донесла чаша горещ чай, с една дума, се беше приготвила да си поплаче на воля.

На Чарли камък му падна от сърцето, че жена му няма да му доядва. Наля си конска доза силно уиски и се зарови в неделните вестници.

Мардж се късаше от яд, че е пропуснала празненството у Баджетови – съжаляваше най-много, че не е видяла с очите си по сателита старата Баджет. За жалост се наложи да отиде на отдавна насрочената за този ден среща със съученичките от пансион „Сейнт Мери“ – винаги се събираха по празници. Всъщност не друг, а самата Мардж бе насрочила сбирката за този ден. Участваше най-дейно в организацията и нямаше как да не отиде. Чарли беше подметнал, че сама си се е хванала в капана.

Сега Мардж сложи една от питките върху чинията, която поднесе на мъжа си.

– Недей да стърчиш прав – подкани тя. – Седни и се нахрани като хората.

Нямаше смисъл Чарли да възразява. Притегли чинно стола, а жена му му сипа кафе. Вече му беше подредила витамините до чашата с токущо изстискан портокал.

„Де да можеше да звънна на братя Баджет и им кажа, че няма да работя повече за тях! – помисли той. – Де да можеше да си седя тук в уютната кухня, да си закувам на спокойствие с Мардж и да не мисля повече за тях!“

Жена му също си наля от кафето и намаза царевичната питка със сладко.

– Казвай сега, какво стана на тържеството? – разпреди се тя. – Снощи се прибра ни жив, ни умрял, сигурно е минало ужасно. Да не се е провалила сателитната връзка?

– За нещастие не се е провалила, беше съвсем ясна.

Мардж го зяпна с ококорени очи.

– Защо тогава „за нещастие“?

– Ами защото мама Хеди-Ана се беше отцепила като хамалин.

После Чарли разказа най-подробно какво се е случило, без да пропуска нищо – приключи с живописно описание на последния кадър, когато мама Хеди-Ана си е бъркала в носа и е хълцала пред цялото отбрано общество.

Мардж стовари едно пестник върху масата.

– И да изтърва всичко това! Защо все става така, че ходя с теб само на скучни празненства? Призлява ми, като се сетя, че тъкмо аз настоях

сбирката на съученичките да не бъде около Деня на признателността. С какво го заслужих!

Чарли си допи кафето.

– Жалко, че и аз не изтървах рождения ден на мама Хеди-Ана! Днес ония двамата ще бъдат много вкиснати.

Беше му на езика да сподели с жена си онова, в което никоой присъствал на празненството вече не се и съмняваше: че откакто са напуснали Валония, братята изобщо не са стъпвали там.

Все не набираше смелост да каже на Мардж, че е бил затынал прекалено надълбоко в делата на Баджет, когато е разбрал какво всъщност е станало във Валония, и затова не е могъл да се махне от тях. За множество престъпления, за които на адвокатата дори не му се мислеше, двамата братя бяха осъдени задочно в родината си на доживотен затвор. Нямаше да се върнат никога там, а Чарли нямаше да може да се откачи от тях.

Почти отчаян, стана от масата, целуна жена си по главата, отиде при дрешника, облече си балтона, взе куфарчето и излезе.

Административната сграда на Баджетови, където Чарли Сантоли работеше, се намиреше в Роузуд, на петнайсетина минути от огромната като палат къща на братята. Когато той влезе вътре, Джуниър и Еди вече бяха дошли. Бяха в кабинета на Джуниър и за изненада на адвокатата и двамата бяха в прекрасно настроение. Чарли беше очаквал да ги завари нацупени, притесняваше се и че ще стоварят върху него поне отчасти вината за провала на празненството в чест на мама.

Още откакто излезе от къщи чак до алеята пред административната сграда Чарли беше подготвял защитата си: „Нали аз предложих да направите дарението за старческия дом, да организирате тържество и да подарите портрета? Колкото до сателитната връзка, вие настояхте за нея.“

Знаеше обаче, че не може да каже нищо повече от това. Нямаше да му простят, ако подметнеше, че мама не се е представила в най-благоприятна светлина. Братята сигурно вече бяха измислили друга причина за провала на тържеството.

„Например музиката – помисли адвокатът. – Ще отсъдят, че Нор Кели и Били Камбъл не са били на висота. Ще обвинят Джуъл, задето им ги е натресла, а мен – че съм ги наел.“ Докато спираше на паркинга, най-неочаквано се сети колко разстроени са били певицата и синът ѝ, когато вчера са излезли от кабинета на Джуниър.

Братята сигурно са останали недоволни от начина, по който Нор и

Били са изпели на валонски „Честит рожден ден“. Чарли изключи без особено желание двигателя, слезе от автомобила и натисна копчето за заключване върху дистанционното устройство. Тътрузейки нозе, влезе в сградата и се качи с асансьора на четвъртия етаж, където братя Баджет въртяха уж законните си сделки.

Джуниър ги събираше толкова рано, понеже си беше наумил да купи нов автосервиз в Сиосет, вече започнал да печели. Адвокатът поздрави с половин уста секретарката и докато чакаше тя да предупреди братята, че е дошъл, се запита кога ли собственикът на автосервиза ще проумее, че няма друг избор, освен да го продаде на безценица.

– Кажи му да влиза – гръмна веселият глас на Джуниър по вътрешната уредба.

Кабинетът беше обзаведен от същия декоратор, разгърнал „дарбите“ си и в къщата. Погледът веднага биваше привлечен от изисканото двойно писалище с дърворезба и с лъснат до блясък плот, от тапетите на златни ивички, от тъмнокафявия килим с изписаните със сърма инициали на братята, от тежките кафяви пердета, от мъничкия макет на село под стъклен похлупак, на който пишеше: „ЕТО КЪДЕ Е МИНАЛО ДЕТСТВОТО НИ“.

Вдясно от вратата имаше огромен телевизор със стосантиметров екран, под който бяха подредени канапе и фотьойли с тапицерия като зеброва кожа.

Братята пиеха кафе и гледаха местния канал. Джуниър махна на Чарли и му посочи един от фотьойлите.

– Ей сега ще съобщят новината, чакай да видим!

– Пожарът в склада в Сиосет бушува вече шест часа – съобщи водещият. – Двама пожарникари са погълнали големи количества дим и са приети на лечение. Собственикът на склада – Ханс Крамер, е получил сърдечен пристъп и е откаран в спешното отделение на болница „Сейнт Франсис“...

Появиха се кадри с пламтящи сгради. На малкото екранче горе повториха запис, на който един от пожарникарите оказва първа помощ на Крамер и му слага кислородна маска.

– Достатъчно, Еди. Изключвай го. – Джуниър се изправи. – Значи още гори, а? Брей, че пожар, брей, че чудо!

– В електрическата инсталация явно е станало късо съединение – поклати глава Еди. – И това се случва, нали, Джуниър?

Ханс Крамер. Името беше познато на Чарли. Крамер беше идвал в къщата – да се види с Джуниър. Беше от хората, които получаваша от

братята „частни кредити“. „Значи те са подпалили склада. Не си е платил навреме и братята са го сринали със земята“, бе повече от сигурен адвокатът.

Сценарият се беше разигравал и преди. Ако ченгетата докажеха, че Джуниър и Еди стоят зад пожара, към тях щяха да бъдат предявени нови обвинения. А ако, не дай си Боже, Крамер умреше, ги застрашаваше и съд за непредумишлено убийство.

Никой обаче не бе в състояние да докаже, че Баджетови имат пръст в умишления палеж. Братята пипаха много предпазливо. В договора за заем, който Крамер беше подписал с тях, вероятно бе посочена обичайната лихва. По нищо не личеше, че тя всъщност е петдесет процента. Пък и човекът, драснал клечката, със сигурност не се водеше в никоя ведомост. Баджетови сто на сто бяха наели външен човек – да им свърши мръсната работа.

„Но ако отнякъде се разбере, че Джуниър и Еди са свързани с палежа, пак ще се наложи да ходя да убеждавам някого да забрави каквото знае“, помисли отчаян адвокатът.

– Ей, Чарли, какво си се умърлушил такъв, сякаш са ти потънали гемите – подвикна Джуниър. – Виж каква прелестна утрин!

– Наистина чудесна – включи се и Еди, после също стана от канапето.

– Пък и, както каза Джуъл, мама беше неотразима по сателитната връзка – допълни Джуниър. – Открай време си е падала по ракийката. Както подчерта и Джуъл, след като ние с Еди сме отишли в кабинета, всички са повтаряли, че мама е била много сладка.

– Да – усмихна се малко тъжно по-големият брат.

– Ами певците! Биваше си ги! Удариха всички в земята.

Чарли не беше виждал от месеци Джуниър толкова весел и бърлив. „Значи Джуъл не е чак такъв въздух под налягане, както мислех – рече си адвокатът. – Щом е успяла да ги убеди тия двамата, че всички са харесали мама, преспокойно могат да я пратят и посланичка във Валония.“

– Радвам се, че Нор Кели и Били Камбъл са ви харесали – каза той. – Когато излязоха от кабинета ви, изглеждаха толкова разстроени, та си помислих, че сте ги скастрили, задето не са се представили добре.

Начаса усети как настроението рязко се променя. Джуниър се взря в него с очи, прилични на студени резки, после стана морав, а мускулите по врата му се опънаха до скъсване.

– Моля? – подвикна той с леден глас.

Ужасен, Чарли се извърна към Еди, издул бичи бузи. В очите му нямаше и следа от разнежеността, блеснала в тях, когато стана дума за мама. Вторият брат беше стиснал устни, които сега приличаха на сивкаво-червена черта върху лицето му.

– Казах само, че... – взе да пелтечи адвокатът. – Че Нор Кели и Били Камбъл ми се видяха малко посърнали, когато след сателитното посещение на майка ви излязоха от вашия кабинет.

– Защо не си споменал, че са били там?

– Нямах причини да го правя, Джуниър. Защо да ти казвам? Мислех, че знаеш.

– Вратата към предния кабинет беше открехната, нали, Еди? – подвикна Джуниър.

– Да.

– Трябвало е да ни кажеш, Чарли, че ония са влезли след нас. Би трябвало да си наясно, че е важно за нас. Сега се налага да звъннеш на пойнните птички – натърти Джуниър. – Знаеш какво имам предвид.

* * *

„Това сигурно е краят на разпита и на даването на показания“, помисли си Стърлинг, докато гледеше как агентите от ФБР се ръкуват с Нор, Били, Денис и Шон. Беше единайсет часът преди обяд. През последните два часа четиримата бяха давали показания под клетва. Агенти-те дори бяха накарали Нор и Били да начертаят къде точно са стояли, когато са чули гласа на Ханс Крамер върху телефонния секретар, а после и заповедта на Джуниър складът да бъде опожарен.

– Сигурна ли сте, госпожо Кели, дали братя Баджет не са се усъмнили, че сте в стаята пред кабинета? – попита отново главният следовател Рич Майърс, докато вдигаше куфарчето си. – Както вече ви обясних, ако те знаят, че сте ги чули, се налага незабавно да ви осигурим охрана.

– Според мен не знаят. В случай че подозираха нещо, вероятно щяха да отложат подпалването на склада. – Нор намести гребена, с който бе прихванала косата си. – Грохнала съм от умора.

„Точно така се изразяваше и мама“, рече си Стърлинг.

– Затова, ако сте приключили с мен, ще взема да се прибера у дома, да полежа в джакузито и после да поспя час-два.

– Влизам ви в положението – отбеляза състрадателно Майърс. – Добре тогава. Ще държим връзка. Междувременно си вършете работата, все едно не се е случило нищо.

„Лесно е да се каже – помисли Стърлинг. – За беда нещата няма да

се развият точно така.“

Шон О'Брайън поостана само минута-две, след като агентите от ФБР си тръгнаха.

– Ще ви държа в течение – обеща той.

– Защо не си вземеш почивен ден, Денис? – предложи Нор. – Пийт ще поеме бара.

– Ами премиалните за празниците? Не, предпочитам да остана – отсече Денис и се прозина. – Я да не се мотая, ами да се залавям за работа. Пак имаме, Нор, сума ти посетители, дошли за празничния обяд.

– Не съм забравила. Но ще минат и без мен. Хайде, до скоро.

Вратата се затвори след Денис и Били възкликна:

– Премиални ли? На друг да ги разправя тия! Просто иска да е в ресторанта, ако възникнат усложнения.

– Знам, знам. Ти, Били, ще се опиташ ли да подремнеш? Не забравяй, довечера имаме още два концерта.

– Първо ще си проверя съобщенията. Договорих се с едни приятели да обядваме заедно през седмицата.

Нор си облече палтото.

– Забъркахме се в тази каша заради съобщението на Ханс Крамер, което неволно чухме. Едно е да предотвратиш пожар, съвсем друго – да свидетелстваш срещу типове като тези. Играта загрубя. Страх ме е.

– Не забравяй – те и не подозират, че сме ги чули.

Били натисна копчето върху телефона, за да прослуша съобщенията върху секретаря.

Стърлинг поклати глава. „Може би Чарли Сантоли все пак няма да каже, че е видял Нор и Били“, помисли си обнадежден. Но понеже знаеше какво ще стане в бъдеще, беше сигурен, че нещата ще приемат друг обрат.

– Имате две съобщения – оповести електронният глас върху записа.

Първото беше от приятел, уредил да обядват заедно на другия ден.

– Не е нужно да се обаждаш, освен ако не си зает.

Второто съобщение беше от шефа в звукозаписната компания, който предната вечер беше предложил на Били да подпишат договор.

– Извинявайте, че ви съобщавам толкова късно, но един от големите началници – Чип Холмс, най-неочаквано пристига в града. Държи много да се срещнете днес. Отседнал е в „Сейнт Риджис“. Защо не наминете към пет и половина – да пийнем по едно? Звъннете да се разберем.

– Защо ли ми се струва, че ще успееш да отидеш на срещата? –

усмихна се Нор, след като съобщението върху телефонния секретар свърши. – Чип Холмс! Страхотно, Били! Ако те хареса, компанията ще разчисти всички пътища пред теб. Няма да си поредният многообещаващ певец. Холмс ще хвърли сума ти пари, за да те наложи.

– А на мен ми трябва точно това – съгласи се Били и избарабани с пръсти по масата. – Не искам славата ми да трае ден до пладне. Знаеш не по-зле от мен колцина са се прочували на младини, а на трийсет и пет се чудят къде да си търсят работа. Нека погледнем истината в очите. Аз отдавна не съм в първа младост – поне в шоубизнеса.

– Знам какво имаш предвид, но ще се справиш, ще видиш – увери го майка му. – Сега вече наистина си тръгвам. Капнала съм, ще взема да си изпотроша краката. До довечера! – На прага погледна през рамо. – Вечно се заричам да не ти давам съвети, но не мога да се сдържа, и туйто. Тръгни по-раничко за Ню Йорк. Заради празниците по пътищата сигурно има задръствания.

– Ще отида с влака – отвърна разсеяно Били и вдигна китарата.

– Добре ще направиш.

След като Нор си тръгна, Стърлинг се намести по-удобно на фотьойла и изпружи крака. Заслуша как Били подрънква на струните и напява тихичко думите, които беше нахвърлял върху лист намачкана хартия.

„Пробва текст към нова песен – отсъди Стърлинг. – Вижда ми се бързичка, но иначе е нежна и трогателна. Били наистина си го бива. Винаги съм си бил музикален“, припомни си той.

След четирийсет и пет минути телефонът извънтя. Били вдигна и каза:

– Ало? – Послуша-послуша и допълни вече по-припряно: – Обажда те от „Баджет Ентърпрайзис“ ли? Какво обичате?

Стърлинг се надигна от стола – с две бързи крачки се озова до Били и долепи ухо до слушалката.

В другия край на линията Чарли Сантоли стоеше в кабинета си и с всяка изречена дума се ненавиждаше все повече.

– Представител съм на компанията. Обаждан ви се, понеже, както знаете, братя Баджет са филантропи, разработили са амбициозна програма за подпомагане на децата от района. Снощи им хареса много как пеете. Научили са, че имате дъщеричка.

Стърлинг видя как Били бърчи чело.

– Какво общо има дъщеря ми?

– Бъдещето ѝ има много общо. Братя Баджет са наясно, че като

певец вашето бъдеще не е много сигурно. Биха искали да учредят попечителски фонд, така че след десетина години Мариса да отиде в хубав колеж.

– Какво им влиза това в работата? – попита младежът, като едвам сдържа гнева си.

– Влиза им, и още как! Има хора, които случайно чуват някоя изречена на шега реплика и от мухата правят слон. Братя Баджет ще бъдат много огорчени, ако това стане.

– Заплашвате ли ме?

„Разбира се, че те заплашвам – помисли си Чарли. – Това ми е работата.“ Той се прокашля.

– Всъщност ви предлагам да включа дъщеря ви сред децата, избрани да получат средства от фонда, възлизащ на сто хиляди долара. Джуниър и Еди ще се зарадват много, ако приемете. От друга страна, няма да им е никак приятно, ако тръгнете да повтаряте подметнати между другото думи, които могат да се изтълкуват превратно.

Били се изправи. Фрасна с телефонната слушалка Стърлинг по челюстта и той примига от болка.

– Виж какво, представителю на „Баджет Ентърпрайзис“, който и да си, кажи на ония двамата, че дъщеря ми не е опряла до техния фонд. И без да ми помагат, ще се погрижа да я изуча... Колкото до „шегите“ и „подметнатите между другото думи“, нямам никаква представа за какво ми говориш. – Той затръшна слушалката, отпусна се тежко на канапето и стисна юмруци. – Знаят, че сме ги чули – изрече на глас. – Ами сега?

* * *

Небесният съвет следеше с изострено внимание какво става на земята. Телефонният разговор на Чарли Сантоли с Били Камбъл отприщи моментален отклик.

– Чарли Сантоли да внимава в играта! – рече угрижен монахът.

– Дано, когато му дойде времето, да не ни се домъкне тук и да седне да ни плаче – отсече пастирът и очите му проблеснаха гневно.

– На това ли са го учили сестрите в „Сейнт Франсис Ксавиер“! – възкликна натъжена монахинята.

Царицата се беше умърлушила.

– Дано се опомни, преди да е станало прекалено късно.

– Искане му се да е добър – намеси се отново монахинята.

– И тази добра, искало му се. Щом толкова му се иска, драга ми госпожо, по-добре да влезе в правия път, докато е време – избоботи адмиралът.

– Според мен Стърлинг пак ще поиска съвет от нас – взе да разсъждава на глас светицата – коренна жителка на Америка. – Много смирен е. Старае се да изпълни задачата и не се страхува да помоли за помощ.

– Винаги си е бил грижовен и обичлив – отбеляза вече разнежено пастирът. – Останах много доволен от израза в очите му, докато седеше и се любуваше на заспалата Мариса.

* * *

Стърлинг успя да отиде при Мариса точно след като тя сложи кърпите в калъфа и се завтече към автомобила. Беше разбрал, че Били смята да подремне някой и друг час, и се беше отправил към Марисини – да види как е момиченцето.

Дойде тъкмо навреме: Рой щеше да откара Мариса до ледената пързалка, смяташе да вземе и близначетата, та да се повозят и те. Сместен между момченцата, Стърлинг току навеждаше глава, за да избегне ръчиците, нападащи го и от двете посоки. Челюстта още го наболваше от удара, който бе получил от телефонната слушалка, докато се беше опитвал да чуе какво си говорят Сантоли и Били, а Рой младши имаше страотно дясно кроше, макар и да беше едва на две години.

„Много са умни тия момченца! – призна си волю-неволю Стърлинг. – Наистина е прекрасно да ги наблюдаваш как попиват всичко с поглед. Лошото при мен бе, че си няха нито сестричка, ни братче. Ако имах

поне някакъв опит с деца, сигурно нямаше цял живот да се страхувам да създам семейство.“

Спомни си как е бил кръстник на едно невръстно момченце: по време на кръщенето му олигави раирания костюм, който той бе облякъл за пръв път.

Рой каза на Мариса, седнала до него на предната седалка:

– Подочух, че баба ти щяла да те учи да правиш щрудел.

„Колко вълнуващо“, помисли Стърлинг и долови, че и Мариса изпитва съвсем същото. Въпреки това момиченцето отвърна вежливо:

– Вярно е. Баба е много добричка.

Рой грейна в блага усмивка.

– Да ми оставиш най-малко две парчета, чу ли?

– Добре, щом толкова искаш, но не забравяй, че трябва да заделя по едно и за тати и Нор-Нор.

„Никак не е лесно да си втори баща – отсъди състрадателно Стърлинг. – Мариса винаги го държи на разстояние. Ако познавах Рой по-добре, преди да го срещна догодина, нямаше да бързам да го обявявам за досадник. И все пак пъпли като змия с прекършен гръбнак“, съгласи се той с онова, което минаваше през главичката на припряното момиченце.

– Побързай, де! Докато се довлечем, нищо чудно тренировката да свърши.

„Одрала е кожата на Нор“, реши Стърлинг.

Щом пристигнаха на ледената пързалка, Мариса благодари на Рой, задето я е докарал, млясна го по бузата и махна на близнаците, сетне се завтече към входа.

Стърлинг прескочи седалчицата на Рой младши и забеляза удивелното изражение върху лицето на детето. „Усети ме – каза си. – И двамата ме усетиха. Невръстните деца имат изострено чувство към метафизичното. Колко жалко, че после го губят!“

Настигна Мариса и се заслуша в оживения разговор между нея и приятелчетата ѝ отстрани на ледената пързалка.

Госпожица Кар, същата треньорка, която той щеше да види и догодина на пързалката в Рокфелеровия център, наду свирката и на леда излязоха десетина деца, всичките с година-две по-големи от Мариса.

Някои се пързяха чудесно, но Мариса се открояваше най-много. „Наистина, каква купонджийка!“, засмя се наум Стърлинг, докато я гледаше как на два пъти тупва с все сила по дупе. Момиченцето обаче веднага скачаше на крака, изтръскваше костюмчето и отново опитваше

скока или аксела.

Малко по-късно, след като децата си обуха обувките или ботушките, едно от момичетата дойде при Мариса.

– Сестра ми получи за Коледа диск на баща ти. Дали той ще ѝ даде автограф?

Стърлинг забеляза развеселен как Мариса грейва от гордост и се прави, че не ѝ пука.

– Ама разбира се – отвърна нехайно тя. – Тати обича да дава автографи на приятелките ми.

– Пише ли ново парче? – поинтересува се другото момиченце.

– Той винаги пише ново парче.

– Кажу ми да напише нещо и за нас!

– Първо ще напише за мен – изкиска се Мариса.

„На двайсет и трети ще стане на седем години, а прелива от любов към баща си! – Стърлинг въздъхна тежко. – И съвсем скоро ще се раздели за дълго с него. Е, аз да поемам!“ На изпроводяк погледна още веднъж грейналото усмихнато лице на момиченцето и си тръгна от ледената пързалка.

Намести бомбето и се запъти към жилището на Били. Смяташе да го придружи на срещата с шефа на звукозаписната компания и изгаряше от нетърпение отново да отиде в Манхатън.

„Но наистина трябва да науча пътя през Мадисън Вилидж – каза си, както стъпваше по заледения сняг, чието пукане чуваше единствен той. – Защо да си кривя душата! Хубаво местенце за живеене!“

* * *

– Е, какво стана с онзи с китарата? – попита Еди.

Беше застанал зад Джуниър, който, подобно на съдия, канещ се всеки момент да произнесе присъдата, седеше като глътнал бастун на стола.

– Не се разбрахме – заоправдава се Чарли с длани, плувнали в пот. Щеше му се да говори спокойно, но какво да се прави, отвътре му вреше и кипеше и това личеше и в гласа му. – Разговарях с Били Камбъл, предложих му да включим във фонда за стипендии и дъщеря му, обясних му и че ще се ядосате много, ако се раздрънка за думите, които сте казали на шега.

– Това ясно. Знаем какво си казал – прекъсна го припряно Еди. – Да чуем сега какво ти каза той.

Адвокатът нямаше как да се измъкне от отговора.

– Да съм ви предадал, че щял да изучи сам щерка си и че нямал и понятие за какви шеги и неволно изтървани думи ставало въпрос. После ми затръшна телефона.

Чарли знаеше, че няма как да смекчи реакцията на Били, а и да го направи, братята веднага ще надушат. Това, че Еди подпитваше, вече показваше недвусмислено каква ще бъде следващата им стъпка. Сплашване. Ако и това не свършеше работа...

– Разкарай се оттук, Чарли – подвикна Джуниър. – Чак ми се гади от теб. Ти си виновен – погледна той брат си и кимна.

Адвокатът се изниза на пръсти от кабинета. До довечера Били Камбъл и Нор Кели щяха да получат предупреждение, което щеше да ги уплаши и да им затвори устата. „Дано погледнат сериозно на него“, замол се Чарли и поклати съкрушен глава.

За кой ли път прокле деня отпреди петнайсет години, когато братя Баджет му се бяха изтърсили в скромната адвокатска кантора в Куинс и го бяха помолили за юридически съвет при покупката на верига от ателиета за химическо чистене. „Давах мило и драго за работа като тази и не си направих труда да поразпитам – укори се той. – Пък и защо да си кривя душата, не исках да научавам отговорите. Е, сега вече ги знам.“

* * *

След като се прибра, Нор се отпусна в джакузито, изми си косата, изсуши я със сешоара и понеже смяташе да подремне, си облече пижама. Но точно тогава се обади Били, разсеял всякакво желание за сън.

На гърлото ѝ заседна буца, докато тя слушаше сина си – разказваше ѝ за разговора с представителя на „Баджет Ентърпрайзис“.

– Звъннах на агента от ФБР, на Рич Майърс, де, и му оставих съобщение. После се обадох и на Шон, но и него го нямаше. Мислех да позачакам и да не те безпокоя, мамо, после обаче реших, че и ти трябва да знаеш какво става.

– Трябва да знам, естествено. Тия типове са разбрали отнякъде, че сме били във външния кабинет. Може би имат скрити камери.

– Възможно е. Или пък някой ни е видял, когато сме излизали.

Нор усети, че трепери.

– Знаеш ли кой ти се е обадил?

– Не се представи по име, но според мен беше същият, който вчера ни обясни какво да пеем.

– Сещам се. Един такъв нервен и хлъзгав.

– Точно той. Знаеш ли, по-добре да тръгвам. Смятам да взема влака

за Манхатън в три часа.

– Пази се, Били.

– Дано, както се изрази, не си изпотроша краката. Хайде, мамо, до скоро.

Нор остави по инерция слушалката върху вилката. Да си изпотроши краката! Навремето беше работила в нощен клуб, чийто собственик беше закъснял с вноските за негодници като братя Баджет. Първия път го предупредиха да побърза, като му счупиха крака.

А Били още не беше обърнал внимание, че който и да му се е обаждал, е говорил за Мариса. „Дали Баджетови няма да се опитат да се доберат до нас чрез Мариса?“, запита се със свито сърце Нор.

Позвъни на Шон О'Брайън с надеждата, че все пак ще го намери у тях. Той знаеше много за братята. Сигурно щеше да й каже какво ще предприемат оттук нататък. „Дадохме писмени показания – помисли си жената. – И да искаме, как да се откажем от тях?“

Знаеше отговора. Ами ако все пак ги принудеха да се откажат?

* * *

„Тръгнеш ли някъде по работа, задължително си слагах костюм“, помисли Стърлинг, докато вървеше зад Били към гарата – щяха да хванат влака в три часа за Манхатън.

За срещата с шефовете от звукозаписната компания Били си бе облякъл маркови дънки, широка тъмносиня блуза, ботуши и кожено яке.

„Така и няма да свикна с тая нова мода. Всъщност през осемдесетте години на деветнайсети век, когато е била млада, мама е носела дантелевни корсети, обуща с копченца, бонета и дълги до земята рокли.“ Стърлинг въздъхна тежко – изведнъж му беше домъчняло за спокойния живот в откъдното, където никой не се притесняваше за облеклото.

Седна на мястото до пътеката, току до Били, който си намери свободно местенце при прозореца. „Навремето, когато пътувах с влак, и аз все се бутах да седна до прозореца – спомни си Стърлинг. – Тръгнем ли с Ани да погостуваме на приятелите си в Уестпорт, вечно се намърдвах до прозореца, а тя, клетата, и дума не продумваше. Дали пък Небесният съвет не е имал предвид точно това, когато ме нарече «нападателно вял»?“

Виждаше колко притеснен е Били – личеше му по погледа и лицето. Добре, че по едно време затвори очи. „Дано си почине малко – рече си с надежда Стърлинг. – Трябва да е във форма за срещата с тоя Чип Холмс.“

За четирийсет и пет минути мотрисата вече беше в Джамейка в Куинс. Оттам взеха метрото, което ги откара на Петдесет и девета улица в Манхатън.

„Подранили сме с цял час“, забеляза Стърлинг, когато излязоха на улицата. Вече се мръкваше. Движението беше доста оживено, по витрини и прозорци се виждаше коледна украса. „Дано Били убие времето в разходки. Не съм идвал в тази част на Манхатън от цели четирийсет и шест години.“

Уж си беше същото, а имаше и промени. „Блумингдейл“ обаче едва ли щеше да се промени някога. „Нещо не виждам «Александърс» – помисли Стърлинг. – Беше много хубаво да живееш там – спомни си той и продължи да оглежда всичко наоколо. – Никъде под слънцето няма такова местенце.“

Както креташе след Били, стигна на Парк Авеню. Дърветата по остръчето в средата на улицата грееха, отрупани с бели светлинки. Беше студено и ясно. Стърлинг си пое дълбоко от въздуха, макар и да не му се налагаше да диша. Долови лъха на вечно зелени клонки и това го върна към други Коледи.

Тръгнаха от центъра и подминаха номер 475 на Парк Авеню. „Шефът живееше тук – сети се Стърлинг. – Винаги ни канеше с Ани на новогодишното тържество у тях. Какво ли е станало с него? Не съм го забелязвал в небесната чакалня, не съм го виждал и да минава покрай небесния прозорец.“

Точно тогава от сградата излезе грохнал старец, който се подпираше на бастун. Извика на портиера:

– Шофьорът нещо закъснява. Я ми спри едно такси, синко!

Стърлинг не можеше да повярва на очите си. „Майко мила, та това е шефът! Джош Гасперо. Сигурно е ударил стоака! Как само ми се иска да му кажа едно «здрости»! Но както гледам, и без това ще го срещна много скоро.“

Били беше избързал напред и вече приближаваше следващата пресечка, затова Стърлинг ускори крачка – да го настигне, като от време на време поглеждаше през рамо: шефът му почукваше припряно с бастунчето по тротоара. „Същият си е“, каза си разнежен Стърлинг.

Хотел „Сейнт Риджис“ се намираще на Петдесет и пета улица, но Били продължи на юг по Парк Авеню. При Петдесета улица свърна налясно и се отби в Рокфелеровия център на няколко пресечки оттам.

„Ето ме отново тук – каза си Стърлинг. – Къде да отиде човек по Коледа, ако не тук! Готов съм да се обзаложа – знам накъде се е запътил

Били. “ След пет минути вече бяха при великолепната елха с хиляди пъстри светлинки по нея. Долу беше ледената пързалка.

„Именно от тук започна всичко – подсмихна се Стърлинг. – Започна догодина.“ Двата с Били загледаха кънкьорите и се заслушаха в музиката, долитаща откъм пързалката. „Повече от сигурен съм, че Били е идвал да се пързала тук заедно с Мариса. – Стърлинг се взря в лицето на младежа. – Ето, и сега си мисли за нея.“

Били се обърна и си тръгна. Стърлинг го последва през Пето авеню, после се качи – все така подир младежа, по стъпалата на катедрала „Сейнт Патрик“. „Отбива се да се помоли“, отсъди Стърлинг. Още щом влязоха в притвора, той почувства копнеж. Съзнанието му се преизпълни с радостта и мира, които беше виждал по лицата на хората, наближили отворените двери на рая. Той сведе глава и падна на колене до Били, който тъкмо беше запалил свещичка.

„Моли се за бъдещето си на земята. Аз пък се моля за своето на небето. За това да бъде поне един час там на Коледа... – Стърлинг усети как очите му се пълнят със сълзи и прошепна: – Много те моля, помогни ми да изпълня задачата си на земята, за да бъде достоен за Теб.“

Когато след няколко минути си тръгнаха от катедралата, Стърлинг беше преизпълнен и с признателност, и със скръб. Най-сетне бе започнал да цени живота – и земния, и вечния.

Били влезе в хотел „Сейнт Риджис“ и се отправи към бар „Кинг Коул“, където седна на една от масичките и си поръча минерална вода „Перие“.

„О, променили са всичко тук! – изненада се Стърлинг, след като се огледа. – Само стенописът на Максфийлд Париш зад барплота си е същият. Винаги ми е харесвал.“

Наближаваше пет часът. Най-неочаквано заведението се напълни с хора. „Помня, след работа се отбивахме тук с приятели да се почерпим по чаша вино – рече си натъжен Стърлинг. – Точно както сега хората се събират с приятели и се радват, че са заедно – това поне е извън времето!“

Две момичета на бара стрелкаха с очи Били и се усмихваха, той обаче не ги забелязваше – беше погълнат от тежки мисли.

В пет и двайсет Стърлинг забеляза, че младежът се подготвя за срещата. Изправи рамене, отпи от минералната вода, впери очи във входа. След десетина минути, когато шефът от звукозаписната компания, идвал предната вечер в заведението на Нор, се появи забързано с плешивещ мъж, Били бе самото възпълнение на обаянието и нехайството.

Преместиха се на по-голяма маса. „Винаги има място за още един“, отсъди Стърлинг и се разположи на свободния стол, след което се взря в другите. Трябваше му само миг, за да се досети, че Чип Холмс е най-големият шеф в звукозаписната компания, а Илай Грийн оглавява нюйоркския клон.

Холмс беше делови човек, от хората, които бързат да свършат работата и не се впускат в подробности.

– Добър си, Били, много добър. Има нещо особено в гласа ти, сигурен съм, че те чака бляскаво бъдеще.

„И аз това казах“, помисли Стърлинг.

– Освен това си красив, нещо, което днес се среща много рядко сред певците.

Стърлинг мълком ръкопляскаше на Били: по време на цялата среща, продължила половин час, се беше държал безупречно. Беше уверен в себе си, говореше нахакано и макар да прояви признателност, не взе да се умилква, когато Холмс му предложи договор за баснословна сума и обеща да му осигури подкрепата, от която се нуждае.

– Ще ти дадем един от най-добрите ни продуценти. Той иска да започнете час по-скоро. Догодина по това време, Били, ще бъдеш звезда.

Срещата приключи с ръкостискане, Били благодари най-сърдечно.

„Браво на теб, моето момче! – поздрави го наум Стърлинг. – Докато обсъждахте договора, смая Холмс със своето самообладание, но беше време да покажеш и колко си щастлив. Знам ги що за стока са типове като него. Умират си да се вживяват в ролята на създатели на царе.“

Във фойето Били провери разписанието на влаковете и си погледна часовника. Стърлинг надзърташе през рамото му и видя, че младежът се кани да хване от Джамейка влака в седем без десет. „Почти нямаме време – каза си Стърлинг. – Но влакът е извънреден, а и следващият ходи само до предградията.“

Стигнаха на Петдесет и девета улица два пъти по-бързо, отколкото на отиване към хотела. „Били сякаш не стъпва по земята, а лети – рече си Стърлинг. – Поне засега. Сигурен съм, че вместо да се притеснява за братя Баджет, си мисли за договора и за блестящото бъдеще, което го чака.“

Забързаха надолу по стълбите на метрото и слязоха на оживения перон. Били отново си погледна часовника, застана на самия край и се наведе напред с надеждата да зърне светлините на задаващия се влак.

Всичко се разигра за секунда. Стърлинг видя едро като канара мъжище: изникна сякаш от дън земя и с едно помръдване на рамото

блъсна Били, който политна към релсите. Стърлинг изтръпна и се опита да хване младежа, понеже знаеше, че той не може сам да си възвърне равновесието, ала ръцете му минаха направо през тялото на Били.

Влакът се задаваше със страшна сила към спирката. „Ще падне, няма как да не падне“, помисли безпомощно Стърлинг. Някаква жена се разпищя, а същият бабайт най-неочаквано изтегли Били обратно на перона, после веднага се шмугна в навалищата и се отправи към изхода.

Вратите на влака се отвориха. Били се качи сковано, а слизащите пътници се заизнизваха покрай него.

– Ти добре ли си, бе, човек? – подвижна разтревожен някой.

– Да, добре съм – отвърна младежът и се вкопчи в дръжката по средата на вагона.

– Знаете ли какъв късмет извадихте? – схока го възрастна жена. – Никога не стойте на ръба на перона!

– Знам, знам. Не постъпих разумно – съгласи се Били, сетне се обърна и се замъчи да поуспокои учестеното си дишане.

„Ти нямаш никаква вина – идеше му на Стърлинг да изкрещи, притеснен, че не е успял да предупреди Били. – Явно така и не усети, че те блъснаха. На перона беше пълно с народ, сигурно си решил, че тълпата те е изтикала и си изгубил равновесие, а после някой те е спасил.“

Стърлинг също се хвана до Били за пръчката по средата, а влакът се заклатушка и залюля по завоите. Бяха на Джамейка точно навреме, щяха да хванат влака в седем без десет за Сиосет.

Докато пътуваха, Стърлинг бе направо скован от вледеняващи мисли: онова, което беше станало на перона, не бе случайност. Какво ли още щяха да измислят братя Баджет?

* * *

Лий Крамер седеше сам-сама в тясната чакалня, където достъп имаха само роднините на пациенти, приети в спешното отделение на болницата. Бяха я пуснали да постои няколко минути в долния край на леглото на мъжа ѝ, инак тя чакаше тук още от сутринта, от зори, когато лийката бе пристигнала в болницата.

„Тежък сърдечен пристъп!“, още кълтеше кухо в съзнанието ѝ. Божичко, и това да се случи точно на Ханс, който през двайсет и две годишния им брак не бе боледувал и от настинка!

Младата жена си напомни как лекарят ѝ е обяснил, че Ханс малко по малко се възстановява. Било му провървяло, понеже пожарникарите вече били при склада и разполагали с апаратурата да му направят електрошок, за да възстановят сърдечната дейност. Това му било спасило живота.

„Напоследък живееше в постоянен стрес – помисли си Лий. – Чашата преля, когато видя опожарения склад.“

Вдигна очи, понеже вратата се отвори, после пак се извърна. Бяха се отбили неколцина приятели, които бяха седели почти цял ден с нея. Сега обаче в чакалнята беше влязъл намусен чернокос мъж, когото тя не познаваше.

Агентът от ФБР Рич Майърс бе отскочил до болницата с надеждата да му разрешат да си поговори няколко минути с Ханс Крамер. И дума не можело да става, тросна се медицинската сестра, после обаче добави, че госпожа Крамер била в чакалнята.

– Госпожо Крамер!

Лий се обърна рязко.

– Да. Да не би...

От лицето ѝ личеше, че е много напрегната. Изглеждаше така, сякаш са я фраснали с все сила по корема. Беше русичка, с къса коса и сини очи, лицето ѝ беше млечнобяло и оттам Майърс отсъди, че подобно на мъжа си, сигурно и тя е родом от Швейцария.

Представи се и си показа картата. Върху лицето на Лий Крамер се мярна тревога.

– ФБР ли? – ахна тя.

– Опитваме се да разберем дали пожарът в склада на съпруга ви не е умишлен.

– Умишлен ли? Че кой ще го подпали? – възкликна с разширени очи жената.

Майърс седна на пластмасовия стол срещу нея.

– Знаете ли дали мъжът ви е теглил заеми?

Лий допря длан до устните си, в съзнанието ѝ нахлуха мислите, тормозили я цял ден.

– Когато закъсахме, ипотекирахме повторно къщата. Складът също е ипотекиран. Знам, че не са платени и всички застраховки. Ханс обаче беше сигурен, че издържим ли още малко, нещата ще потръгнат. Той наистина е невероятен. Рано или късно софтуерната програма, която е разработил, ще започне да се граби като топъл хляб. – В гласа ѝ прозвуча стон. – А сега всичко това е без значение. Дано Ханс прескочи трапа...

– Освен ипотеките знаете ли, госпожо Крамер, дали съпругът ви е теглил и други заеми?

– Не знаех да е взимал заеми, но сутринта, когато ни се обадиха за пожара, той каза нещо от рода на: „Затънал съм до гуша в дългове...“

Майърс продължи да я наблюдава, по лицето му не трепна и мускулче.

– А каза ли ви от кого е взел парите?

– Не, каза само това.

– В такъв случай сигурно не знаете и дали снощи се е обаждал на някого и е оставил съобщение за дълговете.

– Не, не знам нищичко. Но снощи Ханс беше много притеснен.

– А съпругът ви, госпожо Крамер, има ли клетъчен телефон?

– Да, има.

– Нали ще разрешите да прегледаме разпечатката от клетъчния му телефон, а също от домашния, за да видим с кого е говорил снощи?

– С кого ли е могъл да разговаря?

– Например с хора, които не искат и да чуят за просрочване на дългове.

Лий се притесни до смърт, не смееше да зададе следващия въпрос.

– Да не би Ханс да е загазил?

– Дали е извършил закононарушение ли? Не. Просто искаме да поговорим с него за тези дългове. Лекарят ще ни каже кога е възможно да го видим.

– Ако изобщо е възможно – пророни Лий.

* * *

След като го скастриха, че не е успял да притисне Били Камбъл до стената, Чарли Сантоли побърза да си тръгне час по-скоро от кабинета на Баджетови, в четири следобед обаче Джуниър изпрати да го повикат

отново.

Той забърза по коридора, зави и влезе в кабинета на Лил, секретарката, която работеше при Еди и Джуниър сякаш открай време. Тя както обикновено седеше на бюрото си. Още преди години Чарли беше решил, че и като малка тя е била смръщена. Сега вече беше прехвърлила петдесетте и киселата физиономия не слизаше от лицето ѝ. Въпреки това Лил му беше симпатична. Тя вероятно беше единственият човек в сградата, на когото Джуниър не беше взел страха.

Лил вдигна глава с очи, уголемени от очилата с широки рамки, и показа с палец през рамото си, от което адвокатът разбра, че може направо да влиза. Сетне избоботи с глас, дрезгав от дългите години, през които беше пушила като комин:

– Настроението е малко по-добро. – Лил помълча-помълча, пък добави: – Въпреки че лично на мен ми е все тая.

Чарли знаеше, че не се налага да отговаря. Пое си дълбоко въздух и бутна вратата.

Джуниър и Еди се бяха разположили във фотьойлите с тапицерия на зеброви ивици и държаха чаши. В края на работния ден често се черпеха, преди да се метнат на лимузината и да се отправят към къщи. Ако случайно и Чарли беше при тях, обикновено му казваха да си сипе нещо на барчето.

Днес обаче бе по-различно. Не го поканиха нито да пийне, нито да седне. Джуниър само го погледна.

– Трябва да сме готови с програмата за спонсориране на деца, ако на Камбъл случайно му дойде умът в главата. Всички знаят, че се изръсихме доста за старците. Сега пък ще се погрижим за малките. Виж там, заеми се с подробностите. Намери в района девет надарени хлапета, връстници на момичето на Камбъл. Смятаме, че ще проявим голяма щедрост, ако им подсигурием обучението.

„Тя тук ме взеха на подбив“, помисли Чарли. Все пак предложи плахо:

– Според мен ще бъде по-разумно, ако поне някои от децата са по-големи. Как ще обясните на медиите, че сте готови да изучите в университетите първолаци, при положение че на мнозина гимназисти не им е по джоба да следват?

– А, остави тая работа! – излая Еди. – Искаме да погледнем далеч в бъдещето. И ако Камбъл все пак се вразуми, ще включим в списъка и името на неговото дете.

– Мариса е отличничка, освен това е чудесна малка кълкърка –

отбеляза нехайно Джуниър, без да вади пурата от устата си. – Намери ни кадърни дечица като нея.

Чарли усети как пак го присвива под лъжичката. „Чудесна малка кънкьорка, значи. Откъде ли Джуниър знае чак такива подробности за Мариса Камбъл?“, запита се с примряло сърце адвокатът.

– Е, да, ако не успееш да убедиш Бил Камбъл да се откаже от показанията си за безобидната ни шега, няма да има, разбира се, никакви стипендии и никакъв фонд – допълни спокойно Джуниър. – Дай да не те бавим повече, Чарли. Знаеш си работата.

След като се върна в кабинета си, адвокатът се опита да се поуспокои с мисълта, че каквито и злодеи да са, типове като Джуниър и Еди не посягат на децата на своите врагове.

Тези двамата обаче... На Чарли направо не му се мислеше какво може да стане. Замоли се Били Камбъл да прояви благоразумие и да приеме стипендията.

Поклати глава и се пресегна да вземе папката с данните за автосервиза, който Баджетови си бяха наумили да купят на всяка цена. Беше смятал да посвети деня на сделката, но бе прекалено разсеян и не можеше да се съсредоточи.

В шест и половина затвори папката и се изправи. Тъкмо си облече палтото и взе куфарчето, когато телефонът извънтя. Адвокатът вдигна от немай-къде.

Някой каза с гърлен дрезгав глас, който не му беше познат:

– Чарли, шефът нареди да ти съобщя, че Били Камбъл насмалко не е паднал пред влака в метрото, но че в последния момент съм успял да го спася.

Още преди адвокатът да е изрекъл и дума, онзи му затвори.

Чарли остави слушалката и дълго стоя при бюрото. Работеше от години за Баджетови, но най-голямото злодеяние, което бе вършил, беше да поговори с някой потенциален свидетел, както бе разговарял и с Били Камбъл, и после в отплата да уреди да му прехвърлят препрани пари. Никога не беше стигал по-далеч. Можеха да го обвинят в сплашване на свидетели, сега обаче беше по-различно – много по-страшно. „Ако не успея да убедя Били Камбъл и Нор Кели да си държат езика зад зъбите, братята искат да ме забъркат в нещо много по-тежко – помисли той. – Никога досега не съм виждал Еди и Джуниър толкова вкиснати, както днес, и знам, че си умират от страх.“

Затвори вратата на кабинета и се отправи към асансьора. Дори Били Камбъл и Нор Кели да склоняха да забравят какво са чули, дали това

щеше да е достатъчно, за да им се размине?

Чарли се съмняваше.

* * *

В осем часа, когато Били и Стърлинг отидоха в заведението на Нор, вътре нямаше къде игла да падне. Вечерята беше в разгара си, на бара също нямаше места. Нор говореше с някакви хора на маса близо до бара, но сякаш имаше очи и на гърба, веднага усети, че синът ѝ е влязъл в ресторанта, и се обърна към него. Лицето ѝ грейна и тя забърза към него.

– Как мина?

Били се усмихна.

– Чип Холмс е луднал по „особения ми глас“.

„Добре имитира Холмс, особено гърления му говор“, отсъди Стърлинг.

Нор прегърна сина си.

– Страхотно, Били! – Тя махна на келнера, който минаваше наблизо. – Трябва да го полеем. Донеси ни, Ник, бутилка „Дом Периньон“.

„И аз нямам нищо против да си пийна шампанско“, каза си Стърлинг. Разположи се на обичайното си място на масата на Нор и веднага го блиснаха спомени.

Майка му и баща му отварят на неговия двайсет и първи рожден ден бутилка „Дом“.

Поляха го с шампанско и когато си взе изпитите след адвокатския стаж...

Ами онзи прелестен прохладен октомврийски ден, когато отидоха с Ани и с още двама приятели да разгледат къщата на Рузвелт в Хайд Парк! На връщане спряха да си направят пикник в „Палисейдс“ и Ани смая всички, като извади бутилка леденостудено шампанско и четири чаши.

„Изпих си моето и какъвто съм си нахален, изгълтах и половината от нейното – сети се той. – О, Ани!“

Стърлинг преглътна горестно и се ядоса, че е забравил за Били и Нор. Междувременно младежът явно бе разказал на майка си всичко от игла до конец, понеже тя отново възкликна:

– Та това е чудесно, Били! Скоро ще се прочуеш.

Така и не забелязаха кога в ресторанта е влязъл Шон О'Брайън. Когато той отиде при тях, всички вдигнаха изненадани очи.

– Извинявай, че не се свързах по-рано с теб, Нор – подхвана Шон. –

Следващия път ме търси по клетъчния телефон. Да не се е случило нещо?

– Кажу ми, Били, как са те търсили от „Баджет Ентърпрайзис“ – подкани майката.

Стърлинг видя как лицето на Шон О'Брайън помръква, докато младежът му разправяше за предложението за стипендия. Накрая Били сви рамене и отсече:

– Е, това е.

Първото, което попита Шон, бе дали младежът е съобщил във ФБР. Били кимна.

– Потърсих Рич Майърс, но го нямаше. Оставих съобщение.

– Агентът се обади тук някъде към пет – изрече тихо Нор. – Останах с впечатлението, че според него това е предупреждение в стил „железен юмрук в кадифена ръкавица“.

О'Брайън стана още по-мрачен.

– Вижте какво, работил съм следовател в полицията близо трийсет години и им знам и кътните зъби на тия отрепки. Не се ли вразумите, въпросният железен юмрук ще се стовари с цялата си мощ върху вас.

„Кажу ми, Били, какво стана в метрото – подкани наум Стърлинг. – Имаш нужда от охрана.“

– Според мен нямаме друг избор, освен да чакаме – отбеляза Нор. – Ха, имаме шампанско. Все пак има и радостни вести – прием за бъдещето на Били. – Тя се обърна към сина си. – Хайде, пий го, де! След малко започва концертът.

Били стана от масата.

– Ще го кача горе. Трябва да се преоблека, искам да звънна и на Мариса. Знаеш си я каква е. Настоя да съм й се обадел незабавно и да съм й казал какво е станало.

„Ще остана тук – да правя компания на Нор“, реши Стърлинг точно когато при тях от бара дойде Денис.

– Исках да поздравя Били, но както гледам, него вече го няма.

– Качи се да се преоблече – обясни Нор.

Стърлинг заслуша как щастливата Нор разправя на мъжете за срещата на Били с шефовете от звукозаписната компания. После тя рече:

– Вестта за договора наистина е прекрасна, но просто не мога да ви опиша, приятели, колко ми е притеснено цял ден. Откакто са се обадили на Били, все се питам какво ли още ще ни направят братя Баджет... Всъщност не е зле и аз да отида и да се приготвя – каза тя в заключение. – След петнайсетина минути излизаме на сцената. Ще останеш ли,

Шон?

– Малко. Днес Кейт е нощна смяна.

Денис се обърна към Шон.

– Трябва да се връщам на бара. Защо не поседнеш при мен?

Тъкмо да се пръснат, когато видяха, че Били тича надолу по стълбите с пожарогасител под мишница.

– Колата ти гори, мамо – подвикна той. – Вече звъннах на пожарната.

Мълвата за пожара се разнесе бързо из ресторанта. Денис също грабна от бара пожарогасителя. Следван по петите от О'Брайън, а също от Стърлинг, който подгичваше една крачка зад него, Денис изхвърча като тапа навън и заедно с Били започна да гаси пламтящия автомобил.

Нор също излезе от ресторанта, заобиколена от доста клиенти, които се мъчеше да успокои.

На паркинга с гръм и трясък се изсипаха пет пожарни, пожарникарите незабавно наредиха на всички да се отдръпнат.

Пожарът бе угасен за броени минути. Автомобилът на Нор бе на обичайното си място при входа за кухнята, далеч от общия паркинг на ресторанта.

По едно време Нор се провикна:

– Влизайте всички!

Застана на вратата и заподканя клиентите да се върнат вътре в ресторанта.

След като подчинените му намотаха маркучите, шефът на пожарникарите Ранди Койн дойде заедно с един полицай от участъка в Мадисън Вилидж при Нор, Били, Шон и Денис – шестимата се усамотиха в кабинета на Нор и той й каза:

– Колата ви вече не става за нищо, но това пак е малкият дявол, я си представете, че пожарът беше обхванал и другите автомобили! Веднага ви казвам и че сте извадили късмет, задето не е пламнал и ресторантът.

– Защо е избухнал пожарът? – попита тихо Нор.

– Според нас автомобилът ви е бил залят с бензин.

За миг в помещението се възцари пълна тишина, сетне Шон О'Брайън рече:

– Имаме, горе-долу, представа, Ранди, кой стои зад палежа, но това е работа за ФБР. Агентите вече разследват заплахата, отправена днес сутринта по телефона към Били.

– В такъв случай се свържи незабавно с тях – подкани полицаят. – А аз ще имам грижата да пратя патрулна кола, да дежури денонощно

пред ресторанта.

– И една пред къщата на Нор – отсече Шон О'Брайън.

– Ще ми бъде по-спокойно, ако зная, че някой все пак наглежда какво става – призна си Нор.

Шон се обърна към нея и сина й:

– Един съвет, Нор. Най-доброто, което можете да сторите сега двамата с Бил, е да си гледате работата, все едно не е станало нищо.

– Жалко, че не мога да остана за концерта – подсмихна се началникът на пожарникарите.

– Ще стоя отпред, госпожо Кели, докато пратят хора, които да дежурят пред заведението и дома ви – обеща полицаят.

Били изчака да си тръгнат, сетне провлачи бавно:

– Днес имах в метрото малко преমেждие. Наистина си помислих, че е станало заради моята глупост...

Стърлинг се взря в лицата на Нор, Денис и Шон О'Брайън, които малко по малко посърнаха, докато Били разправяше какво му се е случило на връщане от Манхатън.

– Който те е бутнал, пак той те е и измъкнал – отсече Шон. – Стара изпитана хватка на тия негодници.

Телефонът иззвъня. Вдигна Били. Послуша-послуша и пребледня като мъртвец. После, още преди да е върнал слушалката върху вилката, рече:

– Някой току-що ми каза, че съжалявал, задето ме е бутнал на перона и дали следващия път да не съм отидел до Ню Йорк с автомобила на майка си.

* * *

След миг във вечността, но цяла седмица по-късно според земното летоброене Стърлинг поиска среща с Небесния съвет и я получи. Седна на стола с лице към светиите.

– Изглеждаш така, сякаш си понесъл върху плещите си бремето на целия свят – отбеляза монахът.

– Имам чувството, драги ми господине, че наистина го нося – съгласи се Стърлинг. – Както знаете, след палежа на автомобила от миналата седмица събитията се развиха главолмно. От полицията и ФБР убедиха Нор и Били, че трябва да се скрият, докато бъде насрочено делото срещу братя Баджет. Очакваше се това да стане сравнително скоро.

– Всички знаем, че няма да стане никога – натърти пастирът.

– Разработил ли си план на бойните действия? – попита властно адмиралът.

– Тъй вярно, драги ми господине, разработил съм. Бих искал да се придвижа бързо през тази земна година. Изгарям от нетърпение да стигна до мига, когато се срещам с Мариса и започвам да правя нещо, с което да ѝ помогна. Дотогава съм с вързани ръце. Докато пътувам към този миг, не е зле да надзъртам тук-там, така по-лесно ще събера отново Мариса с баща ѝ и баба ѝ.

– Значи не искаш да прекараш още една година на земята? – попита развеселена царицата.

– Не, не искам – потвърди сериозно Стърлинг. – Земното ми време вече е изтекло. Ще ми се да помогна на Мариса. Сбогувала се е само преди няколко дни с Нор и Били, а вече е сломена.

– Знаем, знаем – пророни разнежена медицинската сестра.

– Изложи ни плана си, де – подкани коренната жителка на Америка.

– Дайте ми свободата и силата да се придвижвам през тази година с необходимата бързина, а също умението да се пренасям от място на място всеки път, когато ви помоля за това.

– На кого смяташ да погостуваш? – любопитства матадорът.

– Като начало на мама Хеди-Ана.

Всички в Небесния съвет го изгледаха стъписани.

– По-добре ти, отколкото аз – изпелтечи монахът.

– Мама Хеди-Ана се е намъчила, горката – отбеляза монахинята.

– Как ли не! Намъчила се била! Направо не ми се мисли за деня, когато ще ни се домъкне тук – призна си адмиралът. – Командвал съм

кораби по време на битка, но и аз ще се уплаша пред жена като тази.

Всички прихнаха. Монахът вдигна ръка.

– Продължавай нататък, Стърлинг. Всичките ти искания ще бъдат удовлетворени. Имаш подкрепата ни.

– Благодаря ви, драги ми господине. Стърлинг се взря в лицата на осемте светии, сетне се извърна към прозореца. Райските двери бяха само на хвърлей, той имаше чувството, че само да се пресегне, и ще ги докосне.

– Време е да тръгваш – подкани благо-благо монахът. – Къде искаш да те пренесем?

– Във Валония.

– Всекиму своето – отсъди монахът и натисна копчето.

* * *

Прехвърчаше снежец, духаше студен вятър, селцето Кижкек изглеждаше така, както сигурно и преди хилядолетие. Намираще се в тясна долина, беше се сгушило в полите на покритата със сняг планина, която сякаш го бранеше като с щит от останалия свят.

Стърлинг се озова на тясна уличка в края на селото. Към него се задаваше теглена от магаре каруца и той се дръпна встрани. После се взря в лицето на жената в каруцата. Мама Хеди-Ана! Прекарваше дърва.

Той заобиколи заедно с каручката къщата и отиде в задния двор. Бабката спря, скочи долу, завърза магарето за един стълб и се запретна да стоварва дървата, които запокитваше с все сила при стената.

След като изпразни каруцата, разпрегна магарето и го откара зад оградата в двора.

Смаян, Стърлинг я последва в зиданата от камък къща. Тя се състоеше от една-единствена стая, в средата на която имаше огнище. От котлето над огъня миришеше вкусно-вкусно на телешко задушено.

До огнището се виждаше дървена маса с пейки. Люлеещият се стол на мама беше обърнат към телевизора, който стърчеше като гнойна пъпка наред помещението. Освен масата и телевизора друга покъщнина нямаше, ако не броим още два-три стола с протритата тапицерна, чергата и издрания долап.

Стените бяха облепени като с тапети със снимки на двете отрочета и мъжа затворник на Хеди-Ана. На полицата над огнището се мъдреха сложени в рамки изображения на светии, очевидно любимите на мама.

Докато тя си сваляше ватенката и забрадката, Стърлинг се качи по тясното стълбище на горния етаж, където имаше две тесни стаички и

малка баня. Едната стая очевидно беше на мама. В другата имаше два сложени един до друг кревата – явно тук бяха израсли Джуниър и Еди. Къщата изобщо не приличаше на кичозния палат в Лонг Айланд, където братята сега се ширеха.

По тесните кровати бяха намятани какви ли не скъпи-прескъпи дре-хи, всичките още с етикетите. Бяха все неща, очевидно подарък от блудните синове, и бе повече от ясно, че майка им няма да ги облече никога.

Стърлинг чу, че някъде долу звъни телефон, и побърза да се върне в помещението на първия етаж – изведнъж осъзна, че Небесният съвет му е поднесъл подарък, който той не е и помислял да иска. „И през ум не ми е минавало, че ще доживея деня, когато ще разбирам валонски“, рече си той и чу как мама заръчва на някаква своя приятелка да донесея повече вино. Изглежда, бе поканила на обяд десетина души и не искаше да остават без пиене.

„Само така! – рече си Стърлинг. – Ще бъдем повече хора. Тъкмо ще разбера по-бързо що за стока е тая мама Хеди-Ана.“ После зяпна от учудване. Бабката говореше по телефон, прихванат за стената в кухнята. До телефона, там, където повечето хора си държат номерата за спешни случаи, се мъдреше черна дъска със списък.

„Сигурно там си записва какво трябва да купи“, отсъди Стърлинг, докато не видя големите печатни букви.

БОЛЕЖКИ И ОПЛАКВАНИЯ

Стърлинг прокара очи надолу по списъка.

1. Болки в краката
2. Болки в сърдечната област
3. Стомашни газове
4. Световъртеж
5. Повърнах два пъти
6. Не мога да сложа и залък в уста
7. Налага се да се оперирам
8. Сломено сърце
9. Нощем не мога да мигна
10. Болки в кръста
11. Възпалени венци

„Значи такава била работата – помисли Стърлинг, след като забеляза, че след всяко оплакване е написана и датата, когато братята са се

обаждали от Америка. – Нашата хитруша го е превърнала в цяла наука. Никога не се оплаква два пъти поред от едно и също нещо.“

Мама Хеди-Ана бе затворила телефона и както стоеше току до Стърлинг, оглеждаше със самодоволна усмивчица списъка. После се разсета решително като сержант, отговарящ за бойната подготовка, и взе да мята на масата чинии, чаши, прибори.

След няколко минути започнаха да пристигат и приятелките й. Грейнала в усмивка, бабката ги посрещаше с мечешка прегръдка.

Беше казала по телефона, че ще бъдат общо десет души. „Колко са жизнени“, изуми се Стърлинг. Десетата старица донесе виното.

Всичките бяха прехвърлили седемдесетте, че и осемдесетте, личеше си, че цял живот са работили на открито. Спаружените им като нещавена кожа лица и мазолестите ръце свидетелстваха за къртовски физически труд, инак стариците бяха точно толкова жадни за общуване и смях, както и приятелите, които Стърлинг бе видял да се събират на групички в бар „Кинг Коул“ в Манхатън и в заведението на Нор на Лонг Айланд.

Мама Хеди-Ана извади от фурната току-що опечен хляб и напълни чиниите с телешко задушено. После всички се събраха около трапезата и надигнаха чашите вино. Току прихваха в неудържим смях и одумваха съселяните си, разказваха си и как са ходили заедно на излет и колко хубаво са си прекарвали. Преди седмица в църквата имало забава, Хеди-Ана се била покатерила на масата и била изиграла един от народните танци на Валония.

– Нека открийт на Нова година хотела в манастира и пак ще играя на маса – оповести бабката.

– Качих се горе със ските да хвърля едно око – отбеляза най-младата сред приятелките – яка седемдесетгодишна старица. – Нямаме си представа колко е хубаво. Последният монах се изнесе преди двайсет години, оттогава манастирът е затворен. Прекрасно е, че пак отваря врати.

– Момчетата ми честичко ходеха горе да карат ски – похвали се Хеди-Ана и пак си сложи от задушеното. – Жалко, че манастирът е от другата страна на границата. Парите от него нямаше да ни дойдат зле.

Телефонът изтреща оглушително и всички отново се запревиха от смях. Хеди-Ана си избърса устата със салфетката, намигна на приятелките си, долепи пръст до устните си, изчака петото позвъняване и чак тогава вдигна.

– Ало-о... – Дръпна се малко – да вижда по-добре черната дъска. –

Не чувам нищо. Говорете по-високо. Чакайте, трябва да седна. Днес кракът ме боли ужасно. Снощи се спънах. Цяла нощ съм лежала на пода. Накрая криво-ляво се изправих. – Бабката свъси чело. – Ама как така „Грешка“? Не е ли Еди? – Хеди-Ана затръшна слушалката. – Лъжлива тревога – обясни на дружките си, после седна и пак грабна вилицата.

– Е, не се ядосвай, порепетира малко – каза ѝ възхитена възрастната жена до нея. – Ставаш все по-добра, Хеди-Ана, честен кръст.

Телефонът иззвъня отново. Този път Хеди-Ана провери с кого разговаря и чак тогава взе да декламира списъка с оплакванията. Повтори почти дума по дума онова, което беше казала и предния път.

– Освен това... – проплака бабката.

Приятелката най-близо до телефона скочи и посочи точка шеста в списъка. Хеди-Ана кимна.

– Освен това не мога и залък да сложа в уста. Станала съм кожа и кости.

„Май добих представа какво става във Валония – отсъди Стърлинг. – А сега няма да е зле да се пренеса напред във времето, в следващия сезон и да видя как е Мариса.“

Тръгна си от каменната къща, погледна планините, сетне се извърна към небето.

„Много ви моля, пренесете ме у Марисини. И нека бъде април“, поиска той и затвори очи.

* * *

„Пролетта идва най-напред при върбите“, каза си, загледан в тъничките изящни върбови дървета на моравата през Марисини в Мадисън Вилидж. Бяха обвити в розова мъглица – обещание за цвят, който скоро щеше да стане видим.

Свечеряваше се, вече се спускаше здрач, изчезнаха и последните слънчеви лъчи. Стърлинг влезе вътре и завари семейството да вечеря.

Разположи се на един стол в трапезарията, възможно най-далеч от Рой младши и Робърт, които блъскаха като обезумели с лъжиците по масичките на бебешките столчета.

Мариса седеше срещу тях и мълком си боцваше от парчето пиле.

Дениз и Рой се бяха разположили в двата края на масата и бяха избутали столовете си назад, за да могат да хранят близнаците.

– Как беше днес в училище? – попита Рой Мариса и успя криво-ляво да пхне лъжица картофено пюре в устата на Робърт.

– Добре – отвърна безжизнено Мариса.

– Стига си си играла с храната. Хапни нещо, де – примоли се Дениз, после стисна устни, доловила предупредителния поглед на мъжа си.

Мариса остави вилицата.

– Наистина не съм гладна. Няма да ми се сърдите, нали?

Дениз се поколеба, после кимна.

– Тати и Нор-Нор ще звъннат след един час.

– Знам.

– Ще те повикам. Можеш да се качиш горе в стаята ни и да разговаряш с тях оттам.

Стърлинг се изкуши да я последва, после обаче реши да остане и да чуе какво ще каже Дениз на Били, когато той се обади.

След като момиченцето се качи горе, майката сподели:

– Така и не намерих сили, Рой, да ѝ направя забележка за училището. Не може да се съсредоточи върху уроците, и туйто. Според учителката обвинявала себе си, задето Били и Нор са заминали, и смятала, че е направила нещо.

– Много деца се обвиняват, ако се случи нещо с родителите им, било то смърт, развод или раздяла – отбеляза Рой. – Просто трябва да проявим разбиране.

„Душа човек е тоя Рой – помисли Стърлинг. – Старае се как ли не, а все удря на камък.“

– Долу долу, долу – подвикна Рой младши, беше му втръснало да седи на столчето.

– Долу, долу – заприглася му Робърт.

Рой си гребна за последно от салатата и стана от масата.

– После ще прием кафе. Ще ги кача тия немирници горе и ще ги изкъпя.

Дениз се зае да разчиства масата. След няколко минути телефонът иззвъня.

– О, Били, подранил си – подхвана тя. – Мариса е тук, разбира се, не е излязла. Разбере ли, че ще се обаждаш, не мърда от къщата, да не би да те изтърве. Нещо ново? – Жената послуша-послуша, сетне се примоли: – Кажи ѝ колко се гордееш, че е отличничка. И двамата знаем, че е готова на всичко, само и само да ти достави удоволствие. Добре, ще ѝ предам да вдигне. Много здраве на Нор. – Дениз остави слушалката на масата, отиде при стълбата и се провикна: – Мариса!

Момиченцето вече стоеше на горната площадка.

– Татко ли е?

– Да.

Стърлинг се качи веднага горе и последва бързоногото дете в спалнята на родителите му. Мариса затвори плътно вратата.

Няколко минути Стърлинг слуша как тя моли баща си да си дойде. Обеща му, че никога вече няма да му доядва да я води на кино или да го кара да си говорят по телефона, макар и да знае, че той има работа, или...

Стърлинг се приближи и се наведе – да чуе какво казва Били.

– Не говори така, слънчице. Не си направила нищо лошо, нямаш никаква вина. Винаги ми е било приятно, когато си ми се обаждала...

– Защо тогава не ми кажеш телефонния си номер, а? – тросна се разплакана Мариса.

– Не мога, Риса. Обаждам се от чужд телефон. Ние с Нор-Нор не искаме нищо друго, освен да се върнем час по-скоро. Щом се прибера, ще се постарая да бъдем по-често заедно, обещавам...

След като накрая се сбогува през сълзи, момиченцето се върна в стаята си, седна на бюрото и включи уредбата.

Помещението се изпълни със звуците на хита, написан от Били: „Знам какво искам... Знам от какво имам нужда...“

Стърлинг загледа как Мариса полага главица върху ръцете си и плаче неудържимо. „Ще ти дам онова, което искаш и от което имаш нужда – зарече се той. – Ще го направя, дори и да се наложи да обърна земята и небето. Не, с помощта на небето“, поправи се Стърлинг.

Затвори очи и се обърна към Небесния съвет:

– Бихте ли ме пренесли при братя Баджет?

* * *

Отвори очи и видя, че се намира в голям препълнен ресторант наред водата. „Освен ако братята не са тръгнали на пътешествие, сигурно съм се озовал в залива на Лонг Айланд“, отседди той. Надзърна през рамото на една жена, зачела се в листа с менюто. В горния край пишеше:

ПЛАВАЩ РЕСТОРАНТ „САЛС“.

Тук предлагаха главно скара и морски дарове. Пъхнали в яките си салфетки, хората разтваряха блажено щипците на омари, мнозина си бяха поръчали и цвърчащи филенца. Както забеляза Стърлинг, не бяха малко и онези, които си бяха взели от любимия му ордъвър: коктейл с раци.

Но къде ли бяха Джуниър и Еди? Стърлинг обикаляше за втори път масите, когато мярна усамотено сепаре с формата на подкова и с прекрасен изглед към залива. Взря се и разпозна хората в сепарето: Джуниър, Еди и Джуъл в оскъдно облекло.

Братята бяха разговаряли с мама Хеди-Ана и както обикновено, бяха притеснени до смърт за нея. Джуъл бе предложила да се поразтушат в някое хубаво заведение.

Вече си пийваха от коктейлите, а келнерът събираше листовите с менюто.

Стърлинг седна на перваза, под прав ъгъл спрямо масата. „Какво ли са си поръчали?“, запита се.

– Не мога да хапна нищо – проплака Еди. – Сърцето ми се къса, като си помисля колко зле е мама.

– Стига си хленчил, Еди, че ти почервеня носът – каза Джуъл и потупа Джуниър по дланта. – Твоят също, агънце.

Джуниър ѝ изтика ръката.

– Настинал съм.

Джуъл веднага разбра, че е допуснала грешка.

– С тия твои алергии, скъпи, наистина не ти е никак лесно. Точно сега е сезонът на алергиите.

– Да, да – отвърна Джуниър и вдигна чашата.

– Мама пак е паднала – завайка се Еди. – Навехнала си е крака, за капак и венците ѝ са се възпалили. Не може да дъвче, жената.

„Последния път май не спомена нищо за венците“, опита да си спомни Стърлинг.

– Приятелките я молят как ли не да хапне нещо. А на нея не ѝ се яде.

– Повтаря го вече три години, откакто ви познавам – отбеляза Джуъл. – Едва ли кара на единия въздух, все яде нещо.

„Телешко задушено – помисли Стърлинг. – В големи количества.“

– Не беше падала от януари – продължи Еди. – Все се надявах краката ѝ да са се пооправили. – Той се извърна към брат си. – Трябва на всяка цена да видим мама. Чу ли?

– Невъзможно е, знаеш го не по-зле от мен – тросна се Джуниър. – Затова пък ѝ пратихме нови дрешки, да се поободри.

– Много ще ги хареса – изгука разпалено Джуъл. – Избирала съм ги специално за нея. Два чифта сатенени пижами, официална рокля и шапка с много цветя, да иде с нея на църква на Великден.

Еди се вкисна.

– Мама се оплаква, че дрехите, които сме ѝ пращали, не ставали за нищо.

– Я не ме обиждай – нацупи се Джуъл. – Ако я познавах, щях да ѝ подбера нещо като за нея. Всяка жена си има малки недостатъци. Например в ханша, кръста, дупето...

– Млъквай, Джуъл – избоботи Джуниър. – Наслушах се на твоите уроци по анатомия.

„На мен пък ми беше забавно“, рече си Стърлинг.

Джуъл стана от масата – явно се беше засегнала.

– Нали ще ме извините? – натърти тя.

– Къде тръгна? – попита Еди.

– До тоалетната – отвърна Джуъл и заситни нататък.

– Защо се муси, защото казах, че мама не ѝ харесва дрехите ли?

– Остави ги дрехите – излая Джуниър. – Обадиха ми се по телефона, докато ти беше до кенефа.

– Кога пък съм бил в кенефа?

– Ти не излизаш от там.

– Няма такова нещо.

– Има, има, Еди. Потърся ли те, все си в кенефа. Та слушай сега. Момчетата не могат и не могат да открият Нор Кел и и Били Камбъл.

– Некадърници! – отсече Еди.

– На мен ли го разправяш това! Мълчи и слушай сега. Не могат да ни кажат и копче, ако Кели и Камбъл не се явят пред съда. Трябва да се отървем от тях.

– Страната е голяма. Как ще се отървем, щом не можем да ги

открием?

– Длъжни сме да ги открием. Вече съм обмислил всичко. Свързах се с един наемен убиец.

Еди се взря в Джуниър.

– С Игор ли?

– Да, с него – потвърди Джуниър. – Разбира си от работата. Обясних му, че сега-засега знаем само едно: намират се някъде в западните щати.

– Ето ме и мен – изчурулика Джуъл, после се намести на стола и целуна Джуниър по бузата. – Простих ви, задето не оценявате усилията ми да ощастливя мама Хеди-Ана, и искам да ви кажа нещо. Трябва да се видите лично с майка си, при това час по-скоро, докато не е станало късно.

Джуниър я изгледа на кръв.

– Я не се занасяй.

Сервитьорът им донесе ордъврите. „Научих каквото имаше да научавам – отсъди Стърлинг. – Братя Баджет са решили да правят, да струват, но да намерят Нор и Били и да им попречат да свидетелстват срещу тях.“

Реши да се поразходи и чак тогава да помоли да го пренесат другаде. След час знаеше кого иска да види. Затвори очи и прошепна:

– Нека бъде лято. И ако е възможно, нека отида при Нор и Били.

* * *

„Със сигурност не са отседнали тук“, реши посърнал Стърлинг. Стоеше на балкона в стая на втория етаж на занемарен мотел, разположен само на хвърлей от оживена магистрала. Беше горещо като в пещ, инак околността беше красива. Както и в селцето на мама Хеди-Ана, се откриваше великолепна гледка към планините.

От шестте автомобиля, спрени пред мотела, четири бяха с номера на щат Колорадо.

Стърлинг забеляза едър мъжага с тъмни очила, който чакаше в мерцедес. Току поглеждаше в огледалото за обратно виждане, после отново извърщаше очи към входа точно отпред.

Стърлинг се обърна и надзърна през прозореца. Били стоеше с ръце в джобовете наред неуютната стая. Гледаше Нор, която бе приседнала на крайчеца на леглото и стискаше телефонната слушалка.

Не приличаха на себе си. Сега русата коса на Нор беше светлокестенява и бе прибрана на строг нисък кок. Били си беше пуснал брада и

се бе подстригал много по-късо.

„Сигурно отгук се обаждат у дома – реши Стърлинг. – Ако са включени в Програмата за защита на свидетелите, могат да говорят само по линии, за които е сигурно, че не се подслушват. И двамата са притеснени до смърт. – Той влезе вътре, свали си бомбето и долепи ухо до слушалката. – Ставам все по-добър в подслушването“, зарадва се.

Чу в другия край на линията познат глас и разбра, че Нор говори с Денис.

– Излишно е да ти обяснявам, Нор, че всичко тук се върти около теб – рече барманът. – Е, мога да забъркам някой и друг коктейл, сервитьорите ни са много оправни, няма по-добър готвач от Ал, но отсъствието ти пак се усеща. Когато дойдат, клиентите очакват да те видят на масата си.

– Знам, знам. Какви са загубите този месец?

– Големи, не е за разправяне. Вечерно време дори в събота три четвърти от местата са свободни.

– А това, разбира се, означава, че келнерите получават по-малки бакшиши – отсъди Нор. – Виж, Денис, надали ще продължава така още дълго. Ще се приберем веднага щом делото мине и Баджетови се озоват зад решетките. Изчисли с колко са спаднали бакшишите на сервитьорите и добави половината към заплатите им.

– Ти май не ме разбра. Губиш страховтни суми.

– Ти май също не си ме разбрал – ядоса се Нор. – Знам, ресторантът има нужда от мен. Но той съществува благодарение на теб, на Ал, на келнерите, кухненските работници и чистачите. Трябваше да минат години, докато събера такъв отличен екип, нямам намерение да го губя току-така.

– Не се притеснявай, Нор, опитвам се да ти помогна заведението да не закъса съвсем.

– Извинявай, Денис – рече със свито гърло жената. – Всичко това направо ме съсипва.

– Как е Били?

– А ти как мислиш, че е? Току-що се свърза с Мариса и със звукозаписната компания. Детето отказва да говори с него, а и с мен. А от звукозаписната фирма го предупредиха, че ако не се яви в скоро време, ще развалят договора. – Двамата помълчаха, после Нор допълни: – Денис, нали я знаеш оная импресионистична картина при камината в хола ми? Имаш пълномощно. Вземи документите от сейфа. Занеси всичко в галерия „Рубън“. Сигурна съм, че ще откупят платното. Струва най-малко

шейсет хиляди долара. Не са малко пари, все ще запустим някоя и друга дупка.

– Но ти си обичаш картината, Нор.

– Не толкова, колкото ресторанта. Е, Денис, май нямам други добри новини – поне засега. Ще ти звънна пак след около половин месец.

– Ще чакам, Нор. Не се притеснявай.

След това Нор се обади на Шон О'Брайън – да провери дали делото е насрочено. Още не било.

Без да продумват и дума, Нор и Били излязоха от мотелската стая, отидоха по стълбите на паркинга и се качиха в мерцедеса, където ги чакаше мъжът с тъмните очила. „Сигурно е агент от ФБР, който ги охранява“, каза си Стърлинг.

Намести се отзад при Нор. Пътуваха в пълно мълчание цели двайсет и пет минути. Стърлинг видя пътен знак, на който пишеше, че Денвър е на четирийсет и пет километра. „Знам къде сме – помисли той. – Някъде тук беше и Академията на военновъздушните сили.“

Били и Нор живееха в най-обикновена двуетажна къща с едноединствено достойнство – поне според Стърлинг: намираще се сред огромно имение и се беше сгушила сред дърветата, така че никой не я виждаше.

Автомобилът спря и Били каза на агента:

– Ако обичаш, Франк, би ли дошъл с нас? Искам да си поговорим.

– Ама разбира се.

Обзавеждането в хола сякаш бе купувано на разпродажба на мебели от фалирал мотел: канапе и фотьойли с протрита дамаска, различни по размер и форма пластмасови масички, мокет в убито оранжево. Климатичната инсталация пухтеше и се задъхваше.

Стърлинг забеляза, че Нор все пак се е постарала да направи помещението по-уютно. Красивите графики в рамки отклоняваха погледа от ужасните мебели. Вазата с цветя и зелените растения в саксии посмекчаваха потискащото впечатление, което оставяше обстановката тук.

Зад хола имаше нещо като трапезария. Били я беше превърнал в репетиционна: вътре имаше само издраскано пиано, отрупано с нотни листове, уредба и рафтове, по които бяха наредени компактдискове. Китарата беше оставена върху фотьойла до пианото.

– Мога ли да помогна с нещо, Били? – попита агентът.

– Да, можеш да ни помогнеш да си съберем багажа. Няма да стоя тук и ден повече. Писна ми.

– Какво ти е виновен Франк, Били? – опита се Нор да позапти сина

си.

– Мен ако питаш, това дело така и няма да бъде насрочено никога. Нима очакваш да прекарам в тази дупка остатъка от живота си? Нека ти обясня нещо, Франк. Миналата седмица станах на трийсет години. В музикалния бизнес вече минавам за стар, разбираш ли? За стар. Сега, ако искаш да успееш, трябва да се наложиш на седемнайсет, че и по-рано.

– Успокой се, Били – примоли се пак Нор.

– Как да се успокоя, мамо? Мариса расте без нас. Вече ме мрази. Всеки път Дениз ми повтаря само едно: колко била притеснена за Риса, и е права жената. Ще рискувам. И да ми се случи нещо, поне ще знам, че сам си определям как да живея.

– Виж какво, Били – прекъсна го агентът. – Знам, за вас с майка ти всичко това е много потискащо. От хората, включени в Програмата за защита на свидетелите, вие не сте първите, които не издържат. Но наистина сте в опасност. Имаме си начини да научаваме едно-друго. Досега нямаше причини да ти го казвам, но знай, че още през януари онези негодници са наели човек, който да убие теб и майка ти. Техните мутри не успяха да ви открият, затова Баджетови са прибегнали до услугите на наемник.

Нор пребледня като тебешир.

– Кога са го направили?

– Преди три месеца. Знаем кой е и нашите го държат под око. Още ли искаш да ви помогна да си съберете багажа?

Били се поукроти.

– Няма как, оставаме. – Отиде при пианото и седна пред него. – Както е тръгнало, нямам друг избор, освен да пиша музика, която ще изпълнява друг.

Агентът кимна на Нор и си излезе. След малко тя отиде при сина си и отпусна длан върху рамото му.

– Знаеш, това няма да продължава вечно.

– Същински ад на земята!

– Така си е.

„И аз съм съгласен с Били – помисли Стърлинг. – Но съм с вързани ръце.“ Колкото повече научаваше, толкова по-безсилен се чувстваше.

Погледна състрадателно Нор и Били и също излезе навън. „Свикнал съм с височината на небето, но не и на Колорадо“, рече си – виеше му се свят.

„Направо не мога да повярвам, че Нор и Били ще бъдат тук и през

декември. Сигурно дотогава ще бъдат сломени. Къде ли още да отида? Какво да направя? Всичко зависи от това проклето дело. Дали да не се отбия при адвоката на Баджетови? Така де, нали тъкмо той видя, че Би-ли и майка му излизат от кабинета на Джуниър! Добре, че ще се махна от тази жега – отсъди Стърлинг, докато затваряше очи. – Лятото никога не ми е било любимото годишно време.“

За пореден път се обърна към Небесния съвет:

– Пренесете ме, ако обичате, при Чарли Сантоли. И ако може, нека бъде началото на декември. Амин! – добави той.

* * *

– Трябваше да сложим светещите гирлянди най-малко преди седмица – отбеляза Мардж, както размотаваше поредния наниз лампички и ги подаваше на Чарли, покатерил се на стълба пред прозореца на хола.

– Имах много работа, Мардж. Не ми беше до това. – Той успя да сложи гирляндите навръх бора, който от миналата година беше порасъл доста. – Пък и има хора, на които можем да платим, за да сложат украсата. Те разполагат с по-високи стълби, по-млади са, по-яки, ще се справят по-добре.

– Да де, но нали го правим вече четирийсет години колкото да се порадваме, Чарли. Ще дойде време, когато наистина няма да ти е по силите и тогава горчиво ще съжаляваш, че друг ще ти слага лампичките. Не си криви душата. Обичаш този ритуал.

Чарли се подсмихна от немай-къде.

– Щом казваш.

Седнал на стълбите, Стърлинг ги наблюдаваше. „Наистина му е приятно. Държи си на семейството, човекът“, каза си той.

След час, премръзнали, но доволни от свършената работа, Мардж и Чарли се прибраха вътре в къщата, свалиха якетата и ръкавиците и се понесоха към кухнята – да си правят чай. Когато чайникът и току-що опечените коледни курабийки бяха пред тях, Мардж реши да хвърли бомбата.

– Напусни тая работа при братя Баджет, Чарли, и то още утре.

– Ти да не си полудяла? Не мога.

– Можеш, можеш, и още как. Бог ми е свидетел, не сме кой знае колко богати, но все ще се оправим. Ако толкова ти се работи, отвори отново адвокатска кантора и съставяй завещания. Но няма и занаят да седа със скръстени ръце, и да гледам как се поболяваш – заради тия Баджетови ще си докараш някой инфаркт.

– Нищо не ти разбира главата, Мардж. Не мога да напусна – отсече отчаян мъжът ѝ.

– Защо? Ако умреш, те ще си намерят друг адвокат, нали така?

– За друго ти говоря, Мардж. Всѣщност... дай да не го обсъждаме.

Мардж се изправи и долепи решително длани до масата.

– И за какво, интересно, ми говориш? – подвикна тя. – Изплюй камъчето, Чарли. Какво става?

Стърлинг заслуша как в началото колебливо, после с поток от думи той си изплаква болката пред жена си: как още преди години братята са

го изнудили да заплашва хора, изпречили им се на пътя. Видя как в началото Мардж е потресена и ужасена, после угрижена – беше си дала сметка колко се е намъчил през цялото това време мъжът ѝ.

– Делото, което сега постоянно отлагам, е за пожара в склада край Сиосет от миналата година. Певците, наети за празненството по случай рождения ден на мама Хеди-Ана, неволно чуха как Джуниър се разпорежда сградата да бъде опожарена. Мълви се, че били заминали на турне в Европа, истината обаче е, че ги включиха в Програмата за защита на свидетелите.

„Ето какво, значи, се говори за Нор и Били“, рече си Стърлинг.

– И защо отлагаш делото?

– Подкупихме вещите лица и те ще се закълнат, че пожарът е бил предизвикан от оголени жици. Ханс Крамер, собственикът на склада, изчезна сякаш вдън земя, но миналия месец братята надушиха, че се е преместил да живее заедно с жена си в Швейцария. Имали там роднини, а след всичко, което му се струпа на главата, Крамер не иска да си има вземане-даване с Баджетови.

– Не ми отговори на въпроса, Чарли.

– Не аз, Мардж, искам делото да се отлага. Баджетови ме притискат.

– Защо? – погледна го тя право в очите.

– Защото искат да бъде насрочено чак след като запушат веднъж завинаги устата на Нор Кели и Били Камбъл.

– И ти ще търпиш всичко това? – ахна тя невярващо.

– Може и да не ги намерят.

– Ами ако ги намерят? Не бива да го допускаш, Чарли.

– Знам, че не бива – избухна мъжът ѝ. – Но не знам какво да правя.

В чудо съм се видял. Толкова ли не разбираш, че отида ли в полицията, братята веднага ще надушат? Имат си начини.

Мардж се разплака.

– Как се е стигнало дотук? Каквито и да са последиците за нас, Чарли, трябва да направиш каквото трябва. Поизчакай няколко дена – да мине Коледата. Нека изкараме всички заедно още една Бъдни вечер. – Тя избърса с длан очите си. – Ще се моля да стане чудо.

Чарли стана и притисна жена си до себе си.

– Е, щом ще се молиш, бъди по-конкретна – рече ѝ с уморена усмивка. – Моли се да стане така, че Джуниър и Еди да отидат в своята родина, за да се видят с майка си – Хеди-Ана. А аз ще предупредя ченгетата и те ще ги пипнат веднага щом прекосят границата на Валония. И

тогава вече няма да ни застрашава нищо.

Мардж го погледна.

– Защо си толкова сигурен?

– И двамата са съдени задочно за престъпления, които са извършили във Валония, и са получили доживотни присъди. Затова и не смеят да стъпят там.

„Доживотни присъди ли!“, ахна Стърлинг. Най-сетне разбра какво да прави. Сега оставаше само да измисли как.

Излезе навън. Мардж беше включила светещите гирлянди веднага щом Чарли ги бе наслагал по дърветата. Времето се беше развалило, в късния следобед слънцето се бе скрило зад черните облаци. Пъстроцветните лампички примигваха весело по клоните и разсейваха съгъстяващия се мрак на зимния ден.

Не щеш ли, като неочакван дар, Стърлинг се сети нещо, което бе чул у мама Хеди-Ана. „Осъществимо е – рече си той. – Напълно осъществимо.“ Веднага започна да крои планове как да прилже братята да отидат в своята родина.

„Няма да ни бъде никак лесно, но от опит глава не боли!“

* * *

– Добре се справяш, Стърлинг – похвали го монахинята.

– Обиколи надлъж и шир света – вметна гръмогласно адмиралът.

– Изненадахме се, че се връщаш във Валония – каза монахът. – После обаче включихме какво си намислил. Да ти призная, това е моят манастир. Живял съм там преди четиринайсет века. Направо не мога да повярвам, че са го превърнали на хотел. Представяте ли си, манастир с обслужване по стаите!

– Разбирам какво имате предвид, драги ми господине – съгласи се Стърлинг, – но за нашите цели това е само добре дошло. Струва ми се, че най-сетне измислих как да помогна на Мариса, Нор и Били, та дори и на Чарли. Той се нуждае от помощта ми не по-малко от Мариса, но по друг начин. – Изопна се като струнка и погледна насъбралите се в лицата. – Разрешете да се явя на Чарли, така той ще излезе с мое съдействие от затруднението.

– В смисъл да му се явиш, както на Мариса, която разбра, че си дошъл от отвъдното ли? – поиска разяснение пастирът.

– Да, според мен е наложително.

– Дали да не се явиш и на Мардж? – предложи царицата. – Нещо ми подсказва, че тя свири първата цигулка в къщата.

– Не исках да дърпам дявола за опашката и да ви моля и за това – призна си усмихнат Стърлинг.

– Но ще бъде прекрасно, ако мога да общувам и с двамата.

– Да дърпаш дявола за опашката ли? – вдигна вежди матадорът. – Не го знам този израз.

– Чух го някъде. Вероятно в ресторанта на Нор. Хареса ми. – Стърлинг се изправи. – По земното летище утре ще е денят, когато ще се срещна за пръв път с Мариса. Описах, така да се каже, пълен кръг.

– Не забравяй, че това е денят и когато се яви за пръв път пред нас – заяде се индианката.

– Уверявам ви, няма да го забравя никога.

– Имаш благословията ни – намеси се и монахът. – Но помни, наблюдава Бъдни вечер, а ти се надяваше да я караш в рай.

* * *

Мариса отвори вратата на стаята си и видя възхитена, че Стърлинг се е разположил на големия фотьойл при бюрото.

– Мислех, че ще ходиш някъде и ще се върнеш да ми пожелаеш „лека нощ“ – каза тя.

– Наистина излизах по работа – обясни той. – Докато ти вечеряше, огледах цялата последна година от живота ти и сега вече знам защо на тати и на Нор-Нор им се е наложило да заминат.

– Но аз бях долу само около час!

– За мен времето тече различно – отвърна Стърлинг.

– Все си мислех за теб. Хапнах набързо, после от немай-къде изслушах тъпотииите на Рой как като малък по Коледа веднъж играл пастир в пиеската в училище. Побързах да се разкарам от масата. Радвам се, че си тук.

– Е, аз пък научих доста, докато ти вечеряше. Сега пак ми се налага да изляза, защото имам много работа – ще се опитам да направя така, че баща ти и баба ти да се върнат за твоя рожден ден.

– На Бъдни вечер е – припомни момиченцето припряно. – Ще стана на осем годинки.

– Знам, знам.

– Остават някакви си четири дена.

Стърлинг видя в очите ѝ неверие, но и надежда.

– Можеш да ми помогнеш – каза ѝ.

– Как?

– Помоли се.

– Добре. Обещавам.

– И бъди мила с Рой.

– Не е толкова просто. – Мариса направи физиономия и забоботи: – Помня, едно време... бъра-бъра, два чадъра...

– Мариса! – скастри я Стърлинг с дяволити пламъчета в очите.

– Знамммм – провлачи тя. – Рой сигурно си е човек като всички останали.

Стърлинг се изправи, разнежен от развеселеността, проблеснала за миг в очите на момиченцето. Покрай това се сети за първия път, когато е видял Мариса заедно с Били и Нор. „Не бива да я подвеждам“, изрече той и като молитва, и като обет.

– Е, аз да тръгвам.

– Бъдни вечер – вече ми обеща! – напомни му тя.

* * *

Открай време Чарли и Мардж слагаха подаръците под елхата няколко дена преди Коледа. И трите им деца живееха наблизко, в Лонг Айланд, нещо, за което Мардж благодареше всеки ден на Всевишния.

– А на колко хора децата им живеят по четирите краища на света – току повтаряше тя, докато си сушеше косата със сешоара. – Големи късметлии сме, да знаеш!

Шестте внучета също ги радваха, като се почне от най-голямото – вече на шестнайсет години, което скоро щеше да стане студент, и се стигне до най-малкото, сега първолаче.

– И всичките са деца за чудо и приказ. Нямаме си нито една черна овца в стадото – хвалеше се честичко тя.

Тази вечер обаче, след като наредиха с Чарли подаръците, не изпитаха обичайното задоволство и трепетно очакване. Притесняваха се какво ще стане, след като Чарли се яви във ФБР, и в осем и половина вечерта, седяха притихнали един до друг в хола. Чарли местеше безцелно каналите на телевизора.

Мардж се беше вторачила в елхата, гледка, която обикновено ѝ вдъхваше неописуем душевен мир и радост. Тази вечер обаче не беше така. Тя не намираще сили да се усмихне дори при вида на украшенията, измайсторени през годините от нейните внуци.

Не щеш ли, на килима тупна една от играчките – ангелче от папиеша бомба вместо нимба и с едно крилце, по-късо от другото. Мардж стана, за да го вдигне, но още преди да го е докоснала, ангелчето грейна.

Жената зяпна, смаяна. Както никога, не каза и дума. За десетина секунди ангелът се преобрази на симпатичен мъж, изрядно облечен в тъмен втален балтон, носеше и бомбе, което побърза да намести върху главата си.

– ААААААУУУУ! – разпищя се Мардж. Чарли беше задремал на канапето. Подскочи като ужилен, видя Стърлинг и се развика:

– Джуниър те е пратил, знам си аз.

– Майко мила, майчице! – продължаваше да пищи Мардж. – Не са го пратили никакви Баджетови, Чарли. Това е призрак.

– Само не се плашете, много ви моля. Дошъл съм да ви помогна да се отървете от Баджетови – поясни спокойно Стърлинг. – Седнете, де.

Те се спогледаха и го послушаха. Мардж се прекръсти.

Стърлинг се усмихна. Известно време мълча, та те да свикнат с него и да престанат да се плашат, че ще им стори нещо.

– Нали нямате нищо против да поседна? – попита накрая.

Мардж още го гледаше ококорена.

– Заповядайте, седнете, вземете си и от курабийките – покани го тя и посочи чинията върху масата.

– Не, благодаря – усмихна се Стърлинг. – Вече не се храня.

– Де да ви имах проблема – рече Чарли и все така стиснал дистанционното устройство на телевизора, се вторачи отново в Стърлинг.

– Изключи го тоя телевизор, Чарли – изкомандва Мардж.

Щрак. Развеселен, Стърлинг си спомни думите на царицата, че в къщата Мардж свири първа цигулка. Забеляза, че и двамата са се поотпуснали. „Разбират, че не съм дошъл да им навреда – рече си той. – Време е да им обясня как стоят нещата.“

– Нали познаваш, Чарли, Нор Кели и Били Камбъл? – поде той. – Знаеш и че са включени в Програмата за защита на свидетелите.

Адвокатът кимна.

– Пратен съм да помогна на момиченцето на Били – Мариса, затьжило се за баща си и баба си. За да го сторя, трябва да отстраня опасността, надвиснала над тях.

– Джуниър и Еди – отсече Чарли.

– Ах, тия нехранимайковци! – подвикна презрително и Мардж.

– Докато проучвах как най-бързо да ги спася от заплахата, си дадох сметка, че Баджетови застрашават и теб.

Мардж се пресегна и стисна ръката на мъжа си.

– Предвид обстоятелствата стигнах до извода, че ще излезем най-бързо и безболезнено от задънената улица, ако пратим Баджетови

обратно във Валония, където те ще бъдат тикнати на топло до края на дните си.

– И дано някой хвърли някъде ключа! – каза Мардж. – Ах, злосторниците му със злосторници!

Адвокатът в Чарли се обади и той поясни:

– Уверявам ви, не виждам начин братята да бъдат накарани да се върнат по своя воля във Валония.

– Дори заради мама Хеди-Ана ли? – попита Стърлинг.

– Вече петнайсет години леят крокодилски сълзи, че не можели, видите ли, да й идат на гости – съобщи Чарли.

– Имам план как да ги накараме да се върнат при майка си – обясни Стърлинг.

Внезапно обнадеждени, Чарли и Мардж го заслушаха с отворени уста.

* * *

На другата заран агентът от ФБР Рич Майърс дойде заедно с първия си заместник Ханк Шел у Чарли и Мардж Сантоли. Бяха предрешени като майстори и носеха сандъчета с инструменти, в които обаче имаше записваща апаратура.

Седнаха заедно със семейство Сантоли в кухнята, Шел включи микрофона и го пробва.

Предната вечер Чарли се беше обадил по телефона на Майърс и той го бе предупредил, че вероятно не е зле да повика адвокат и чак тогава да дава показания, които биха могли да уличат и него.

Чарли бе отхвърлил предложението. „Мога да разчитам на помощта на човек, много по-силен от един адвокат. До мен е Стърлинг“, си беше помислил той.

– Готов ли сте, господин Сантоли? – попита Майърс.

– Да. За протокола: казвам се Чарлс Сантоли...

В продължение на един час разправи за връзките си с братя Баджет, като обясни, че в началото се е занимавал със законните им сделки, но малко по малко е бил забъркан и в престъпната им дейност. В заключение подчерта, че според него прокуратурата така и няма да успее да обвини Джуниър и Еди Баджет за умишления палеж в склада на Крамер и че независимо дали са под охрана, Нор Кели и Били Камбъл винаги ще бъдат изложени на сериозна опасност.

През цялото време Майърс слуша, без по лицето му да трепне и мускулче. Чарли си пое дълбоко въздух.

– Сега ще ви предложи нещо, след което може би ще решите, че ми трябва не адвокат, а лекар, но поне ме изслушайте.

Стърлинг направи физиономия на Чарли и му намигна.

Адвокатът се подсмихна и изложи спокойно плана, който Стърлинг му бе казал предната вечер. Току поглеждаше към него за одобрение и беше възнаграден с насърчително кимане.

В началото Майърс възкликна:

– Моля? – После промърмори: – И дума да не става! – А накрая заяви: – Пропилели сме хиляди часове в опитите да спипаме братята, те обаче все ни се изплъзват. Но ако във Валония ги тикнат в затвора до живот, цялата им прогнила престъпна организация ще се срути като картонена кула.

– Точно това ви казвам – натърти с плам Чарли. – Тук ще минат години, докато ги осъдят, а и в затвора те пак ще бъдат опасни. Ако обаче

ги пратят на топло на другия край на света, и техните мутри ще се изпокрят в миша дупка.

Агентите изключиха магнетофона, станаха от масата и Майърс каза:

– Трябва да го обсъдим с шефовете. До два часа ще се свържа с вас.

– Ще чакам тук – отвърна Чарли. – Службата е затворена за празниците.

След като Майърс и Шел си тръгнаха, Мардж отбеляза:

– Най-страшно е чакането, нали?

Стърлинг се сети как е висял цели четирийсет и шест години в небената чакалня.

– Напълно съгласен съм – подкрепи я той. – Да се надяваме, че за всички ни чакането скоро ще свърши.

Рич Майърс се обади в един часа.

– Имаме зелена улица. Вие свършете вашата част, а аз ще имам грижа за другото.

* * *

По Коледа магазините винаги са пълни с народ – въздъхна Джуъл, когато лимузината мина в три часа през портата в имението на Баджетови. – Но не ви ли стана по-весело, след като видяхте в търговския център всички тези забързани хора, тръгнали да пазаруват в последния момент?

– Къде ти весело! Съвсем се вкиснах – тросна се свъсен Джуниър. – Умът ми не го побира как така се навих да дойда с теб.

– Аз също не мога да си се начудя – повтори като папагал Еди. – Не съм от хората, които ще седнат да обядват в оная шумна закувалня. От олелията не си чувах мислите.

– Ти бездруго не мислиш – заяде се Джуниър.

– Много смешно, няма що! – изсумтя Еди. – Всички само това повтарят – че съм ти подражавал.

– Все пак накупихме хубави неща – изгука весело Джуъл. – Скиорските пуловери, които ви подарих, ви отиват много. Лошото е, че не ходим никъде, а на Лонг Айланд трудно ще караш ски – вдигна тя рамене. – Е, какво ще правите сега?

Още щом влезе в къщата, Джуъл отиде направо в хола да включи лампичките на коледната елха.

– Не бих казала, че съм луда по тия морави светлини – промърмори тя, след което коленичи с щепсела в ръка и затърси контакта.

Джуниър беше застанал на прозореца.

– Да не си поканила, Джуъл, някоя от ония шантавелки, твоите приятелки? Задава се кола.

– Първо на първо, приятелките ми не са шантавелки, пък и всичките са по магазините.

По домофона се позвъни. Еди отиде да натисне копчето.

– Кой е?

– Аз съм, Чарли, вода и жената. Нали нямате нищо против да се качим за малко?

Еди завъртя очи.

– Качете се.

– За кой дявол Чарли ми мъкне тук тая Мардж? – сонпа се раздразнен Джуниър.

– Празници са все пак – напомни му Джуъл. – Хората си ходят на гости. Какво толкова го правиш на въпрос? Приятно си е все пак. Човекът ти засвидетелства уважение.

– Да му се не видят и празниците! – изфуча Еди. – Чак ми се повдига.

– Съвсем естествена реакция – каза му най-сериозно Джуъл. – Тъкмо прочетох статия от един прочут психолог. Според него хората се чувствали потиснати, защото...

– Защото такива като теб ми лаят по нервите – прекъсна я Еди.

– Мери си думите, Еди. Джуъл просто се опитва да поразведри обстановката.

– О, сладурче, права си. Не ми се прави нищо друго, освен да посрещам гости.

Еди отиде да отвори на семейство Сантоли. Когато дръжката на вратата се размърда, Стърлинг изшушука:

– Само не се притеснявай, Мардж.

– О, здравейте, влизайте, де – посрещна ги с половин уста Еди, от което и Мардж, и мъжът ѝ начаса разбраха, че не са добре дошли.

Мардж се стегна и влезе подир домакина в хола, следвана от Чарли и вездесъщия Стърлинг.

– Добре дошли! – изгука Джуъл. – Весели празници! Каква приятна изненада! Зарадвахме се много, когато видяхме долу автомобила ви.

„Божичко, каква елха“, помисли си Мардж. Малкото пъти, когато беше идвала тук по Коледа, бе заварвала, общо взето, традиционна украса. Тази година обаче беше по-различно.

Тя носеше метална кутия с курабийки, които връчи на Джуъл.

– Всяка Коледа ги правя за приятелите – обясни жената.

– Знак за обич – изчурулика Джуъл.

– Седнете за малко, де – каза от немай-къде Джуниър. – Тъкмо излизахме.

– Сядайте, сядайте – покани ги пак Джуъл.

– Няма да се застояваме – обеща Чарли и седна заедно с жена си на канапето. – Дойдохме само защото нощес на Мардж ѝ се присъни сън, толкова страшен, та тя реши, че е редно да ви предупредим.

– Да ни предупредите ли? За какво? – попита с премерен тон Джуниър.

– Нощес сънувах изключително тревожен сън – за майка ви – подхвана Мардж.

– За МАМА ли! – ревна Еди. – Да не ѝ се е случило нещо?

Мардж поклати глава.

– Не, но тя страда ли от световъртеж?

– Да – впи очи Джуниър в лицето на жената.

– От болки в сърдечната област?

– Да.

– От стомашни газове?

– Да.

– Не може да сложи и залък в уста?

– Да.

– Нощем не може да мигне?

– Да.

– Случва ли ѝ се да повръща?

– Да.

– Възпалени венци?

– Вече не издържам – проплака Еди със сгърчено от болка лице. – Трябва незабавно да ѝ се обадя.

После хукна към телефона.

Както винаги по Коледа, мама Хеди-Ана беше поканила гости – празненството беше в разгара си. Лееха се реки от вино и ракия. Всеки беше донесъл любимата си гозба, трапезата се огъваше от какви ли не вкусотиите. На допотопния грамофон се въртяха плочи с коледни песни, насъбралите се им пригласяха.

Когато телефонът иззвъня, човекът най-близо до грамофона махна игличката от плочата и изкрещя:

– Млъквайте всички!

Някои от гостите бяха добавили към списъка още някое и друго заболяване, един дори се изправи и услужливо ги засочи на мама Хеди-Ана, която вдигна след петото позвъняване.

– А... А... Ало...

– Как си, мамо? Една жена тук е сънувала сън, че не си много добре...

– Правилно е сънувала – намигна бабката на приятелите си и им махна да ѝ подадат очилата, докато присвиваше очи, за да разчете богатения списък.

– Говори по-високо, мамо, не те чувам. Струваш ми се много болна...

Хеди-Ана зачете от дъската:

– Според мен това ми е последната Коледа. – Тя въздъхна тежко и се впусна в импровизации: – А жената, дето е сънувала съня, каза ли ви, че съм на смъртен одър?

– Не говори така, мамо! Не е вярно! Толкова ли не помниш, че баба доживя до сто и три години?

– Тя прачеше от здраве, докато аз...

Джуниър вдигна втората слушалка.

– По-зле ли си, мамо?

– Сутринта повърнах... понеже венците ми са отекли, не е за разравяне... и само да знаеш как ми се вие свят... Нищо не виждам... я чакай малко... пак получих болки в сърдечната област... понякога не ме отпускат по цял ден...

Приятелите на Хеди-Ана бързаха да си възобновят празненството и започнаха да ѝ правят знаци да затваря. Тя кимна.

– Не мога да говоря повече – простена старицата. – Едвам си поемам дъх. Трябва да си почина. Направо не мога да повярвам, че ми звъните по никое време. Но какво да очаква човек от синове, които хич и не идват да посетят родната си майка.

– Знаеш, мамо, колко много те обичаме – изхлипа Еди.

Отвърнаха му, като му затръшнаха телефона.

Джуъл му подаде чиста носна кърпа. Джуниър се изсекна звучно.

Както подобава на случая, Мардж и Чарли гледаха покрусено. Жената стана от канапето.

– Сега вече съжалявам, че изобщо съм отваряла дума за това. Но си рекох, че сигурно е по-добре да знаете, в случай че решите да прекарате празниците с майка си.

Чарли изглеждаше смутен.

– Ще ме изчакаш ли, Мардж, в колата? Искам да обсъдя нещо с Джуниър и Еди.

– Разбира се. – Тя стисна ръката на Джуниър. – Ужасно съжалявам – каза едва чуто.

Докато минаваше покрай Еди, го целуна по бузата – да го утеши.

– Изпрати Мардж до автомобила, Джуъл, и ни остави за малко сами – разпореди се Джуниър.

Джуъл хвана под ръка по-възрастната жена.

– Ела, миличка. Не се разстройвай, просто се опитваше да помогнеш.

След като двете излязоха, Чарли подхвана колебливо:

– Мардж си мисли, че през годините често сте отскачали да се видите с майка си.

– Правилно си мисли – тросна се Джуниър.

Чарли го пропусна покрай ушите си.

– Много се разстроих, когато ми каза за съня. Понеже знам обстоятелствата, ми хрумна нещо. Сигурно е налудничаво, но... – Той млькна и сви рамене. – Но нека поне ви кажа. Има начин да погостувате на майка си за Бъдни вечер, без да се излагате на опасност.

– Друг път има начин! – подвикна Джуниър.

– А говори ли ви нещо манастир „Свети Стефан Планински“?

– Манастир „Свети Стефан Планински“ ли? Беше в съседния град, точно от другата страна на границата. Като малки непрекъснато ходехме там да караме ски. Но манастирът е затворен още от времето, преди да напуснем Валония.

– Сигурно сте чули, че на Нова година отново го отварят, но вече като хотел.

– Я не се занасяй! – примига Еди. – Там и пиле не можеше да прехвъркне, какъв ти хотел! Ти откъде знаеш?

– Имам една братовчедка, монахиня, обикновено ни гостува за Коледа. Тази година обаче няма да дойде, заминавала на поклонение. Шейсет монахини, монаси и свещеници от цялата страна ще прекарат седмицата около Коледа в „Свети Стефан“ и чак след това манастирът ще бъде отворен за всички.

Чарли видя, че братята се споглеждат, и разбра, че са се хванали на въдицата.

– Наели са чартърен полет, самолетът излита утре вечер от летище „Титърбъро“ в Ню Джърси. Ще се приземи на новата писта недалеч от

хотела, който, естествено, е само на хвърлей от дома на майка ви, от другата страна на границата. – Чарли се подвоуми. По челото му бяха избили капчици пот, той обаче не искаше да я бърше, да не би да му проличи колко е притеснен. – Попитах братовчедката дали има свободни места в самолета, днес сутринта бяха останали четири-пет.

Джуниър и Еди се спогледаха отново.

– За нула време ще се спуснем със ските от манастира до мамини – каза Еди.

Чарли преглътна – знаеше, че или ще спечели, или ще загуби всичко.

– Мислех си дали да не се предрешите като монаси, дали обет за мълчание – така никой няма да разбере кои всъщност сте. Не се и съмнявам, че ще си уредите бързо документите.

– Колко му е! – отрязва Джуниър, сетне помълча-помълча и пак погледна брат си. – Винаги ми се е струвало опасно да си ходим у дома, но този път може би ще минем между капките.

– Прибирам се при мама – отсече решително Еди. – Никога няма да си го простя, ако с нея стане нещо, а аз не съм я виждал.

Чарли се свъси.

– Тогава трябва да действаме бързо. Вече може и да няма свободни места.

– Мисли му, ако няма – ревна Джуниър. – Защо не си ни предупреди веднага щом си разбрал за чартърния полет?

Чарли извади клетъчния телефон.

– А, без тия, обади се от нашия телефон. Включи високоговорителя, да чуваме и ние – нареди Джуниър.

– Ама, разбира се.

– Манастир „Сейнт Мери“ – каза благо-благо някаква жена. – Разговаряте със сестра Джоузеф.

– Сестро Джоузеф, безпокои ви Чарлс Сантоли, братовчедът на сестра Маргарет.

– А, да! Как сте, господин Сантоли?

– Не мога да се оплача. Сестра Маргарет там ли е?

– Съжалявам, но я няма. Отиде да пазарува за пътуването. Посъветвах я да вземем повечко пуловери и връхни дрехи.

Братята се вторачиха в адвоката.

– Питай я, де! – подкани припряно Джуниър.

– А да знаете случайно, сестро, дали всички места за полета до „Свети Стефан“ са заети?

– Мисля, че да, но нека погледна.

– Все трябва да се намери местенце и за нас – изшушука Еди, който ту свиваше пестници, ту отново разперваше пръсти.

– Оказах се права, господин Сантоли. Самолетът е пълен, двама души обаче са се отказали от резервациите. Една от по-възрастните сестри се е почувствала зле и е решила да не тръгва на такъв дълъг път, затова тя и приятелката ѝ си остават тук.

– Дано не оздравява скоро – ревна Джуниър. – Запази ни тия две места.

В другия край на линията Сюзан Уайт, агентка от ФБР, която вече часове наред дежуреше в манастира и чакаше Сантоли да се обади, показа с ръка на Рич Майърс, че всичко се развива по план. Сетне започна да пише: „Брат Станислас и брат Каспер...“

„Мардж и Чарли бяха неотразими – помисли, ухилен до уши, Стърлинг: дотук всичко вървеше по ноти. – Мариса, съвсем скоро отново ще бъдеш щастлива“, зарече се той.

* * *

Лека нощ, Мариса – пожела Дениз, сетне подпъкна завивката под брадичката на детето и се наведе да го целуне.

– Лека нощ, мамо. Искам час по-скоро да дойде утре. Тогава е рожденият ми ден и Бъдни вечер.

– Ще се забавляваме до припадък – обеща Дениз и угаси лампата.

Слезе долу при Рой, който подсушаваше съдовете.

– Всички ли си легнаха? – попита весело той.

– Да, но странна работа, мислех си, че днес Мариса ще е разстроена, а тя ми се стори развълнувана и щастлива, сякаш се надява на чудо и очаква утре Били и Нор да бъдат тук.

– Клетото дете, ще бъде много разочаровано – пророни покрусен Рой и сгъна кърпата за съдовете.

* * *

– Набавих всичко необходимо – каза угрижен Чарли. – Монашески одежди, сандали, молитвеници, възможно най-издрасканите мукавени куфари – нали братята все пак са дали обет за бедност.

Седеше заедно с Мардж и Стърлинг в хола у тях. И тримата се притесняваха да не би още преди чартърният самолет с поклонниците да излети, братя Баджет да надушат, че има нещо гнило.

– Ами паспортите? – попита Мардж. – Ако стане някаква засечка с тях?

– Не бери грижа за паспортите – съвършени фалшификати – успокой я мъжът ѝ. – Сами са си ги осигурили.

– А как са стигнали до летище „Титърбъро“? – поинтересува се все така притеснена Мардж. – Дано не са се вдигнали и не са отишли с лъскавата си лимузина.

– Лимузината ги е откарала до Ню Йорк, до едно от техните ателиета за химическо чистене, което вече не работи. Там би трябвало да са се преоблекли и да са се качили на очукана евтина кола под наем, с която да отидат на летището.

До полунощ, когато самолетът трябваше да излети, оставаха пет минути.

– И аз не знам. Тия двамата имат шесто чувство – простена адвокатът. – Труп съм, ако в последния момент се усетят, че им е заложен капан, и не се качат на самолета.

– Днес ги видя, личеше ли по нещо, че се съмняват? – попита Мардж, както съгваше нервно салфетката.

– Не, не личеше. Сега изведнъж им станах пръв приятел. Все пак благодарение на мен ще се приберат да се видят със свидната си майчица.

„Ако стане някоя издънка, аз ще опера пешкира, задето съм го предложил“, помисли гузно Стърлинг.

Телефонът иззвъня и всички подскочиха като ужилени. Чарли грабна слушалката.

– Ало!

– Господин Сантоли ли е?

– Да.

– Обажда се Рич Майърс. Бъдете спокоен, чартърният самолет току-що излетя с брат Станислас и брат Каспер на борда.

Усмивката на облекчение, грейнала върху лицето на Чарли, беше достатъчна, та Мардж и Стърлинг да разберат, че всичко е наред.

– След осем часа ще кацнат във Валония. Полицията там ги чака и ще ги арестува веднага щом слязат по стълбичката. Агентите ни в самолета ще махнат расата и щом самолетът презареди с гориво, ще се върнат тук.

Чарли се почувства така, сякаш от плещите му се е смъкнало непосилно бреме.

– Сигурно ще ме разпитват отново.

– Следващата седмица. Посрещнете спокойно празниците. Знам, че ще ни съдействате. – Майърс замълча. – Не се притеснявайте, господин Сантоли. Знаете какво имам предвид.

– Благодаря ви – каза едва чуто Чарли.

Стърлинг стана от канапето.

– Всичко ще е наред – рече той. – Наистина не се притеснявай, Чарли. Добър човек си. А сега трябва да ви напусна.

– Просто не знам как да ти благодарим, Стърлинг! – възкликна Мардж.

– Излишно е да ми благодарите. Но използвайте разумно земните си дни. Няма да усетите кога са се изнизали.

Мардж и Чарли се хванаха за ръце.

– Никога няма да те забравим – прошепна жената.

– Никога – повтори като ехо Чарли.

– Ще се видим отново. Сигурен съм – рече Стърлинг и изчезна яко дим.

* * *

– Колко още остава? Задушavam се в това попско расо – изсъска Еди и беше възнаграден с това, че Джуниър го сръчка с лакът в ребрата.

Той извади от джоба си тefтерче и написа: „Обет за мълчание. Млъквай най-после. Малко остана.“ Точно тогава екна гласът на стюардесата:

– След двайсет минути ще кацнем на летището при манастира...

Сетне изреди обичайните напътствия.

Еди беше на седмото небе от щастие, вече не го свърташе на едно място. „Мамо Хеди-Ана! Идвам си, мамо!“ помисли той.

Джуниър така и не разбра кога го е присвило под лъжичката. Погледна през прозореца и присви очи. Беше облачно, самолетът започна да се снишава и се видя, че навън прехвърча снежец.

Той изви врат и зърна манастира и пистата на хвърлей от него. „Всичко е наред – рече си той. – За миг изпитах чувството, че Сантоли ни е изиграл.“

После отново се чу гласът на стюардесата:

– Тъй като температурите са изключително ниски, ни препоръчаха да не кацаме на пистата към манастира. Ще се приземим на летището в град Валония, което отстои на четирийсет и пет километра от обителта.

Джуниър и Еди се спогледаха. Еди смъкна качулката на расото.

– Сега я втасахме!

„МЛЪКВАЙ, ДЕ“, написа яростно Джуниър.

– Ще бъдете извозени незабавно с автобуси до „Свети Стефан“ – изчурулика щастлива стюардесата. – Съжالياваме за неудобството, но най-важна за нас е безопасността на пътниците.

– А как ще минем през митническата проверка? – замъчи се безуспешно Еди да шепне. – Паспортите ни наред ли са? Ами ако почнат да ги оглеждат на специална светлина?

„МЛЪКВАЙ“, надраска брат му. „Едва ли има място за безпокойство – помисли си той. – Това си е в реда на нещата.“ Огледа се, взря се в лицата на другите пътници. Повечето се бяха зачели в молитвениците.

„ПАСПОРТИТЕ НИ СА НАРЕД – написа Джуниър. – ПРИТЕСНЯВА МЕ САМО ГОЛЯМАТА ТИ УСТА.“

Еди се наведе и се взря през прозореца.

– Прелитаме над планината. Виж, виж! Селото! Погледни, де! А на бас, че ще ти покажа мамината къща! – задърдори той все по-високо.

За да замаже някак положението, Джуниър се направи, че кашля.

Стюардесата веднага дотърча с чаша вода.

„Как само ми се пийва нещо – рече си, изтръпнал от ужас, Джуниър. – Ако някога се доберем живи до Лонг Айланд, ще му откъсна главичката на онзи подляр Чарли Сантоли.“

Самолетът се приземи и спря доста далеч от летището. От онова, което видяха по тармака, братята направо онемяха – изобщо не им трябваше обет за мълчание, толкова стъписани бяха.

На пистата се бяха струпали десетки валонски униформени полицаи и сред тях се мерзелееше самотна фигурка, която току подскачаше и размахваше ръце.

Мама Хеди-Ана.

Джуниър поклати глава.

– Както виждам, изобщо не бере душа.

Еди също я погледна озадачен.

– Пращи от здраве. Направо не мога да повярвам.

– Бихме толкова път за тоя, що духа, а сега ще гнием до края на живота си по затворите.

Вратата на самолета се отвори, по пътеката между седалките се втурнаха четирима полицаи, които наредиха на братята да станат и да сложат ръце отзад. Още докато ги водеха към изхода, другите пътници взеха да смъкват монашеските раса и изръкопляскаха.

След като слязоха по стълбичката, Еди и Джуниър се озоваха в мечешката прегръдка на мама Хеди-Ана.

– Полицаяте са мъже на място, дойдоха хората да ме вземат чак от нас. Обясниха, че ме чакала голяма изненада – вие се прибирате. Знаем, загазили сте не на шега, но добрата новина е, че баща ви е излъчен за нещо като представител на всички затворници, и то в затвора, където ще отведат и вас. – Бабката грейна щастливо. – И трите ми момчета ще бъдат заедно на сигурно място, всяка седмица ще мога да им ходя на свиждане!

– Мамо! – проплака Еди и оброни глава на рамото ѝ. – През цялото време, докато ме нямаше, си умирах от притеснение за теб. Как се чувстваш?

Хеди-Ана го потупа по гърба.

– Никога не съм се чувствала по-добре.

Джуниър се сети за палата в Лонг Айланд, за лимузината, парите, властта и Джуъл, която до половин месец вече щеше да си е хванала ново гадже. Докато Еди се тресеше от вълнение, другият брат си мислеше само едно: „Боже, какъв глупак съм!“

* * *

В деня преди Бъдни вечер Били и майка му седяха на масата за закуска, но и двамата няхаха сили и да се докоснат до храната. Като тежко покривало от болка и тъга ги беше похлупила мисълта, че днес е и Бъдни вечер, и осмият рожден ден на Мариса.

Някой натисна звънеца и те се сепнаха. Били изтича да отвори.

Грейнал, агент Франк Смит оповести гръмогласно:

– Грабвайте само най-необходимото. Имате места за самолета, който излита в един без двацет за Ню Йорк, ако искате да го хванете, нямате и миг за губене.

* * *

На обяд в деня преди Коледа заведението на Нор обикновено беше пълно. Сред клиентите имаше хора, тръгнали в последния момент на пазар и отбили се да хапнат набързо. Имаше и други, по-организирани посетители, дошли да обядват преди църковната служба и после празника у дома.

„Днес ресторантът изглежда доста странно“, помисли Денис, докато оглеждаше иззад бара помещението. Поклати глава. Пак добре, че Нор се е съгласила: безсмислено е да работят и утре, на Коледа.

– Сигурно си прав, Денис – беше признала тя. – Само десет резервации! Хората ще прекарат по-добре в заведение с повече живец.

„Съвсем закъсахме“, каза си Денис, докато изпълняваше единствената поръчка – за халба бира.

Точно тогава телефонът върху бара иззвъня. Той вдигна.

– Денис! – извика бодро и весело Нор. – На летището сме, идваме си. Вече не ни заплашва нищо. Баджетови ги няма, ще гният до живот зад решетките – обясни разгорещено тя. – Поръчай да направят торта за рождения ден на Мариса довчера, звънни и на хората, които постоянно посрещат Бъдни вечер при нас. Съобщи им, че ресторантът на Нор ще бъде отворен и на Коледа и че черпи заведението. Само не казвай на Мариса, чу ли? Искаме да я изненадаме.

* * *

В деня преди Бъдни вечер, още щом отвори очи, Мариса прошепна: „Днес ставам на осем години.“ Вече не вярваше, че Стьърлинг ще успее да върне баща ѝ и Нор-Нор у дома. Момиченцето беше сигурно, че щом се събуди, и те ще стоят до него, сега обаче осъзна, че пак ще стане

същото, както толкова други пъти.

Мариса се беше утешавала, че баща ѝ и баба ѝ ще се върнат за Великден, те обаче така и не се появиха. После беше убедена, че ще се приберат за началото на лятната ваканция... Сетне за началото на учебната година... След това за Деня на благодарността през ноември...

„И днес ще стане същото“, заповтаря си, докато ставаше и си обличаше хавлийката. В очите ѝ избиха сълзи, тя обаче ги избърса с ръчици. Опита се криво-ляво да се усмихне и слезе долу.

Майка ѝ, Рой и близнаците вече бяха на масата в кухнята. Още щом я видяха, всички запяха в един глас:

– Честит рожден ден!

До купичката с овесени ядки имаше подаръци: нов часовник, книжки и компакт-дискове от мама, Рой и близнаците, пуловер от баба. Накрая Мариса отвори последните две кутии: зимни кърпки от тати и ново костюмче за фигурно пързаяне от Нор-Нор.

Сега вече тя бе повече от сигурна, че днес баща ѝ и баба ѝ няма да си дойдат. Ако смятаха да си идват, защо сами не ѝ бяха поднесли подаръците?

Момиченцето закуси и качи подаръците горе. Щом влезе в стаята, придърпа стола при бюрото до гардероба и стъпи на него. Вдигна кутиите с новите кърпки и костюмчето и ги сложи на най-горната полица. Сетне с върховете на пръстите ги бутна назад, та да не се виждат.

Не искаше никога повече да ѝ се изпречват пред очите.

В единайсет седеше в хола и четеше една от новите книжки, когато телефонът иззвъня. Не вдигна очи, макар че сърцето ѝ трепна, когато майка ѝ каза в слушалката:

– Здравей, Били!

После обаче Дениз се завтече към Мариса. Дори не ѝ даде възможност да се тросне: „Не искам да говоря с тати“, слушалката вече беше до ухото ѝ и Били крещеше:

– Прибираме се!

Момиченцето прошепна:

– О, тати!

Преливаше от щастие, сякаш бе изгубила дар-слово. Точно тогава усети как някой я милва по главичката. Погледна нагоре и що да види: приятелят ѝ със смешното бомбе, който не бе точно ангел, ѝ се усмихваше.

– Довиждане, Мариса – пожела ѝ и изчезна.

Момиченцето се качи като в унес в стаята си, затвори вратата,

изтегли пак стола и стъпи на пръсти върху него, за да извади подаръците, които беше тикнала най-отзад. Но когато издърпа кутиите, нещо падна от полицата и тупна в нозете ѝ.

Мариса слезе на пода и се вторачи в мъничката играчка за елха, която не беше виждала дотогава: ангелче, облечено като нейния приятел.

– И ти си със същото смешно бомбе – прошепна тя, после го вдигна и го целуна. Допря го до бузката си и погледна през прозореца към небето. – Каза ми, че не си точно ангел – пророни едва чуто. – Сега обаче знам, че си. Благодаря ти, че си удържа на думата. Обичам те.

* * *

Стърлинг влезе в небесната заседателна зала, погледна Небесния съвет и от одобрителното изражение върху лицата на светиите разбра, че се е справил с поставената му задача.

– Беше много трогателно – отбеляза адмиралът, както никога разнежен.

– Видяхте ли личицето на детето? – въздъхна монахинята. – Греше от най-съвършеното щастие, възможно на земята.

– Не можех да си тръгна, преди да съм видял Мариса в обятията на баща ѝ – обясни Стърлинг пред Съвета. – После отидох заедно с всички в заведението на Нор. Какъв прекрасен рожден ден! Както знаете, вестта, че са се завърнали, обиколи в миг града и всички се стекоха да ги поздравят с „добре дошли“.

– Чак се просълзих, когато Били изпя песента, която е посветил специално за Мариса – вметна царицата.

– Стопроцентов хит – намеси се магадорът.

– Както знаете, той ще запише и нея, и другите парчета, които е създал, докато го нямаше – продължи Стърлинг. – Годината бе твърде тягостна за Били, той обаче не я пропиля.

– Както не я пропиля и ти – пророни едва чуто пастирът.

– Точно така, не я пропиля – всички прошепнаха и кимнаха.

– Не само намери човек, на когото да помогнеш, но и помисли хубавичко, за да намериш изход от положението, освен това вложи цялата си душа – натърти индианката, видимо горда от Стърлинг.

– Спаси и Чарли Сантоли от разрушителния живот, който водеше – добави монахинята.

Всички се умълчаха. По едно време монахът се изправи.

– Стърлинг, всеки момент ще започне празникът по случай рождеството на нашия Спасител. Съветът реши, че заслужаваш не просто да

посетиш за кратко рая, но и че мястото ти е там. Време е да те преведем – обърна се той към райските двери.

– Я чакайте – рече Стърлинг. – Искам да ви питам нещо.

Монахът се взря изпитателно в него.

– Какво толкова имаш да ни питаш точно сега?

– Безкрайно признателен съм ви. Както знаете, копнея да отида в рая. Но онова, което изживях, ми хареса толкова много, че с ваше разрешение ми се иска всяка Коледа да се връщам на земята и да намирам човек, на когото да помагам. И през ум не ми е минавало колко приятно е да преобразяваш към добро живота на другите.

– Да правиш хората щастливи, е една от най-големите радости в човешкия жребий – потвърди монахът. – Усвоил си урока дори по-добре, отколкото се надявахме. Хайде, ела!

Когато се приближиха към райските двери, те се отвориха широко пред тях и разкриха светлина, по-ярка от хиляди слънца, по-ослепителна от всичко, каквото Стърлинг си беше представял. Обзе го дълбок душевен мир. Той тръгна към светлината, стана част от нея. Небесният съвет се отдръпна, а Стърлинг продължи бавно и почтително нататък. Забеляза, че някакви хора са се събрали на голяма група.

Усети, че някой го докосва с ръка.

– Нека повървя с теб, Стърлинг.

Беше Ани.

– Другите новопристигнаха са малко по-напред от теб – прошепна му тя. – Дойдоха заедно. Животът им е бил трагично прекъснат и макар че са намерили вечно блаженство, са силно притеснени за любимите си хора, останали на земята. Ала ще открият начин да им вдъхнат утеха и да им помогнат. – Ани помълча-помълча и добави: – О, чуй! Празникът започва.

Всичко се огласи от музика, извисила се на кресчендо. Ведно с ангели и светии, с другите души в рая Стърлинг запя, все така устремен към светлината:

– Слава на Царя, Който се роди!...

КРАЙ

© 2001 Мери Хигинс Кларк
© 2001 Керъл Хигинс Кларк
© 2001 Емилия Масларова, превод от английски

Mary Higgins Clark, Carol Higgins Clark
He Sees You When You're Sleeping, 2001

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Публикация:

ИК „Бард“, София, 2001
Художник: Петър Христов, „Megachrome“
ISBN 954-585-304-2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10497>]